andrei ruse | SONI | LIT TRITONIC

LIT
TRITONIC

andrei ruse

SONI

a doua ediție
revizuită și adăugită



nu e nimic aici în afara dorinței noastre
de a muri cât mai târziu posibil

„ce mi-aș dori ca această carte să fie un manual despre cum e să mori… dar nu cred. această carte poate doar va reaminti unor ipocriți sau chiar unor oameni simpli că nu sunt nemuritori. asta sper. nu e nimic genial în ea. ca literatură, ca stil, ca alte chestii…”

„nu am priceput niciodată sporturile extreme. senzații tari? adrenalină? încercați cancerul!”

www.SONI.tritonic.ro

Andrei Ruse
Soni

Colecția: LIT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSE, ANDREI
Soni /Andrei Ruse. – Ed. a 2-a, rev. – București: Tritonic, 2009
ISBN 978-973-733-316-2

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Dragoș Manea | Dreamstime.com
Redactor: COSMIN DRAGOMIR
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 447 / ianuarie 2009
Bun de tipar: ianuarie 2009
Tipărit în România

andrei ruse

SONI

a doua ediție
revizuită și adăugită
pentru L



virtual-project.eu

LIT
TRITONIC

Andrei Ruse s-a născut pe 16 decembrie 1985, în București.

Este inițiatorul și administratorul mai multor comunități online din domeniul cultural: ROcultura (locul al treilea la Webstock 2008: proiect ulterior vândut, în 2009), Sketche (locul al III-lea în topul blogurilor de cultură, la Roblogfest 2007), de asemenea a fost implicat și în Hyperliteratura (în 2007), sau Filmdeblog. A debutat în 2007 cu volumul de poezie Black Job (ed. Vinea), distins cu Premiul pentru debut Vinea, ediția a XVI-a.

Deține un portofoliu de peste 50 de videopoeme (www.youtube.com/supraego) sau lucrări asemănătoare care au fost premiate și proiectate în diverse cluburi. SONI este și prima carte românească ce beneficiază de un video-trailer.

www.andreiruse.wordpress.com

SONI, *„cea mai promovată carte în online-ul românesc”,* are unul dintre cele mai reușite bloguri de nișă din 2008, remarcat atât de bloggeri cunoscuți, cât și de studenți sau profesori interesați de marketing și comunicare. blogul soni.tritonic.ro a fost deschis încă în timp ce autorul își scria romanul (în mai 2008), iar acum continuă să fie activ, atât datorită cititorilor noi care apar, cât și a informațiilor proaspete despre carte, ce se dezbat aici.

pe lângă dialogul deschis, centralizarea recenziilor, arhiva video a lansărilor și altele, au fost experimentate mai multe campanii inedite de promovare online (SONI vs. Bloggeri, experimentul lui Cristian Manafu pe Twitter, video-trailerul), blogul având acum o arhivă de peste 100 de articole exclusive, un feedback de peste 600 de comentarii, sute de abonați și vizitatori zilnic.

„pentru mine, SONI este un produs complex și o demonstrație a eficienței metodelor de comunicare online, de care editorii sau alți oameni implicați în domeniul cultural de la noi, se feresc ca de o boală. atât cartea cât și blogul se completează, fără această legătură strânsă dintre ele, ar fi fost probabil doar un titlu ce ar fi trecut neobservat, pe lângă alte sute, care apar anual. intrând online, mi-am depășit așteptările. ”

Andrei Ruse

„SONI a ajuns să fie citită și din curiozitate, pentru promovarea inedită din mediul online.”

***Iulia Roșu*, masterand MCA, Students on Marketing**

www.SONI.tritonic.ro

NOTĂ: această lucrare este o ficțiune. numele, personajele, locurile sau acțiunile sunt produse ale imaginației autorului. orice asemănări cu evenimente reale sunt total întâmplătoare.

cred că e ceva să vorbești despre lucruri mari scriind cu litere mici, necesită o anumită încredere de sine. încredere de sine este și atunci când scrii la 23 de ani un roman despre viață, moarte și sex într-un mod cu totul ingenios și brutal în același timp (…) soni este o stare de spirit.

Gia Codrescu (*Bookblog.ro*)

sunt câteva pasaje din carte care, cel puțin pentru un cititor ipohondru, ar putea dăuna. cancerul și înstrăinarea sunt atât de bine conturate, atât de naturale, încât le simți în interiorul tău și-ncep să te macine.

Adrian Ciubotaru

e multă furie în carte, care devorează tot, ca viermele din stomacul personajului, e simplu, firesc, colocvial, sincer.

Dragoş C. Butuzea

soni te face să apeși până la pământ pedala de accelerație și să-ți pui întrebări serioase despre propria ta identitate.

Cristina Andrieş *(AllNews.ro)*

nu trebuie să ai o boală anume sau să cunoști pe cineva care are o boală, este o carte despre viață și despre dorința noastră de a trăi.

Andreea Ban

cartea are toate șansele să ajungă una cult pentru generația Yahoo! Messenger, cu fraze din ea puse la status (…) a ajuns repede un must-read pentru cei care mănâncă grăbit, fac dragoste grăbit, aleargă la muncă grăbit și grăbit înapoi în case mici, de obicei garsoniere.

***Andrei Crăciun* (Evenimentul zilei)**

moartea devine o lupă care mărește totul și lipește bucureștiul de pielea personajului, transformă străzile în urme ale unui tratament de a cărui putere nu este nimeni sigur. exact această nesiguranță este personajul discret al cărții, în spatele revoltelor false, al agresivității jucate și dincolo de gustul iluzoriu al inevitabilului. dar nesiguranța pentru soni se conturează încet-încet ca o revelație.

Răzvan Țupa

începe o revoluție în soni (…) undeva în fundal, bucureștiul colcăie, molfăie, devine lipicios, străzile devin conducte, oamenii neimportanți sunt niște simple pete negre într-un context și așa dominat de găuri. pur și simplu minunate contactele personajului cu sine, cu prietena cea mai bună, cu decorul…

Sorin Staicu (DespoT)

eu unul n-aș fi fost în stare să scriu la nici 25 de ani despre cancer și sida atât de firesc, fără patetism. scrisul lui andrei ruse exprimă exact modul în care percep lumea de azi tinerii. dacă-și face rost de o generație, eu îmi risc toate economiile literare pe numărul lui norocos.

Felix Nicolau

anyway, I wrote the book because we're all gonna die[1]

jack kerouac

#01. căderea constantinopolului

nu vestea m-a bulversat. n-am înțeles prea bine ce urma să se-ntâmple.

a doua zi, mai bine zis în fiecare dimineață începând de-atunci, totul s-a întors pe dos. cred că știi despre ce vorbesc. știi cât de ciudate sunt primele minute după un coșmar, știi cum e să ai dâre de salivă uscată la gură atunci când te trezești, să te doară tot spatele sau doar o mână, să ai urme de la pernă pe față. ba mai mult, să vrei cu disperare să bagi o țigară-n tine și să n-ai niciuna, iar magazinele din cartier să nu deschidă decât după o oră sau ceva de genul. adună toate astea și ești încă departe.

următoarea dimineață a fost unul dintre aceste momente, când nu ai voie sub nicio formă să fii singur. m-am trezit singură. am vrut să înjur pe cineva, am vrut să-i înjur pe toți, dar nu era vina nimănui. îmi închisesem mobilul și hoinărisem prin oraș până târziu, când știam că nimeni nu mă va putea căuta acasă.

tocmai atunci, când orice prezență umană, chiar și sforăitul sâcâitor al danei, m-ar fi făcut să mă simt mai puțin bolnavă.

era ca și cum ceva foarte scârbos s-ar fi plimbat prin tot corpul meu. un fel de vierme, târându-se mai întâi prin craniu, șerpuind chinuit între creier și os, apoi alunecând pe ceafă, pe spate, până spre coapse, ocolind numai puțin vaginul. îmi doream să iasă pe-acolo, oricât ar fi durut. dar el își continua drumul fără să dea doi bani pe fantezia mea, lăsând dâre cleioase printre organe, luând-o pe piciorul drept și înapoi, prin față, pe sub abdomen, rotindu-se în jurul tuturor organelor și a intestinelor, pe sub sâni, excitându-mi sfârcurile, prin gât după aceea, pe sub gingii și înapoi în creier.

am vrut să îmi dau cu puțină apă pe față, să mă dezmeticesc. când am intrat în baie și am văzut plăcile mari de gresie și de faianță, mi-am amintit de toate superstarurile care muriseră pe budă. m-am gândit la elvis cel mai mult, la el dându-și duhul ca un porc într-o nenorocită de baie, fără să poată face absolut nimic decât să conștientizeze, poate, că acela urma să fie ultimul peisaj pe care avea să-l vadă vreodată. și că trupul lui rece

și slinos va fi descoperit după mult timp cu pantalonii în vine. imaginea m-a îngrețoșat mai mult decât eram deja.

m-am spălat la chiuveta din bucătărie în dimineața aceea.

mi-ar fi stat bine atunci cu o ceașcă de cafea în mână, ca-ntr-o reclamă dintr-aia proastă cu fețe zâmbitoare și vieți împlinite. numai că nu îmi plăcuse niciodată cafeaua. singurul lucru la ea era mirosul. atât. și-aș fi vrut să miroase a cafea atunci, aș fi vrut să mă ocup de fiertul apei, de amestecatul zahărului, chiar și fără s-o fi băut, mi-ar fi ținut mintea ocupată măcar câteva minute.

nu aveam cafea. am vizualizat însă toată scena și după ce am lăsat pe masă o ceașcă imaginară, mi-am aprins o țigară.

aproape că mă bufnea râsul, de ce să mint? cancer la stomac? șanse fifty-fifty? eu? cum pizda mă-sii? *astea nu-s preocupări pentru o puștoaică de 26 de ani,* îmi venea să strig atunci.

toată viața mea, tot ce crezusem eu că era important se dusese dracului într-o secundă. mă gândeam că poate asta trebuia să realizez și totul urma să fie uitat, o *s-o iau de la zero așa cum trebuie de data asta, și universul se va întoarce cu 24 de ore în urmă.*

erase & rewind. am ascultat piesa de câteva ori în dimineața aia și am tot sperat că visez, că în scurt timp urma să mă trezesc, știind că nu fusese decât un coșmar de căcat.

exact în clipa aceea, un tâmpit lovit de o mașină cu trei ore în urmă ieșea cu bine dintr-o operație complicată, doi vecini de-ai mei se trezeau morocănoși pentru a pleca la serviciu, în africa o antilopă reușea să scape de un leopard fioros și se îndrepta, fără să știe, spre două leoaice. trei maidanezi se căcau pe colentina, unui taliban nu i se detonase bomba. în garsoniera mea nu avusese loc nicio minune. nici în clipa aceea, nici în următoarele.

m-am dus în fața oglinzii. arătam ca dracu.

deși viața nu e despre astea, nu m-am putut abține: școala, jobul, telefonul mobil, replica cea mai bună, magazinul preferat de țoale, culoarea capacului de veceu, becuri sau spoturi, actorul, mobila, locurile de agățat sau doar locurile de întâlnire cu ai mei, cu dana, muzica și-așa mai departe, toate astea păreau atunci un fel de tatuaj temporar 3d, cu mine, la scală naturală. eu și cerneala

eram perfect suprapuse, încât n-ai fi deosebit desenul de om.

mi-am repetat numele de câteva ori până și-a pierdut sensul și a devenit o adunătură de sunete.

m-am uitat la ceas. nu trecuseră nici zece minute de când eram în picioare. atunci mi-am dat seama că toate diminețile aveau să fie așa.

mi-am deschis mobilul. primisem peste douăzeci și ceva de mesaje numai de la maică-mea. dana probabil nu aflase încă.

mi-am amintit că uitasem să sun la birou și ar fi trebuit să fiu acolo de vreo jumătate de oră. doar nu era să le spun că n-am venit pentru că aveam cancer.

mi-am luat concediu toată săptămâna care mai rămăsese. le-am spus că sunt foarte răcită sau ceva de genul ăsta, nu că muream. radu a făcut ceva figuri, dar nu mai puteam eu de crizele lui și de faptul că rapoartele creditelor nu erau gata.

mă gândeam la cancer. știam un unchi care murise destul de recent de așa ceva. nu-l cunoscusem, era un fel de rudă îndepărtată, auzisem în treacăt de la maică-mea.

aproape toate cunoștințele mele aveau alte cunoștințe cu astfel de cazuri. n-auzisem de mulți care să scape.

pe dumnezeu nu-l băgasem încă în oală pentru că aș fi fost o ipocrită să aduc vorba de el tocmai atunci.

iar, spre deosebire de oricine altcineva, eu n-aș fi putut să mă amăgesc sau să mă agăț nici de cea mai mică speranță. *dacă o fi o fi,* mă gândeam, *și dacă nu, ar trebui să încep să mă împac cu ideea…*

asta era probabil cel mai greu.

* * *

— da?

auzeam respirația danei în telefon.

— soni, am aflat de la maică-ta… nici nu știu cum să zic, ce să zic.

— nu zice nimic.

— nu știam cum să dau de tine, știi? m-am gândit că poate-ți murise bateria, vroiam să te chem la un concert în big diseară, aveam rezervări, tot, și… în fine, am sunat la maică-ta mai devreme și mi-a povestit tot… mi-a căzut

cerul în cap… imediat am aflat și că te-ai învoit… pe ce ton a zis-o radu, băga-mi-aș…

— nu trebuie să te scuzi că ai aflat, în puii mei! ți-aș fi spus. chiar azi. abia îmi revin și eu.

— ești ok? adică cum dracului să fii ok… vrei să trec pe la tine?

— dacă poți…

— dacă pot?! termin repede pe-aici niște prostii, mănvoiesc și eu… cam într-o oră și ceva ajung. maxim!

— dana, sper că nu ai zis nimănui…

— nu, nu, chill!

— nu știu ce dracului se întâmplă… sunt efectiv pe dos! nu pricep nimic, totul e ca dracu!

— atunci când am aflat… n-are sens să-ți spun, hai că vorbim despre toate astea când ajung.

— ia-mi și mie țigări. ia-mi un cartuș întreg dacă e. să am.

nu vroiam să mă gândesc cum era dana. cum ar fi fost invers, să aflu că ea ar fi avut cancer. probabil aș fi înnebunit.

ar fi trebuit s-o sun imediat, dar n-am putut să vorbesc cu nimeni atunci. nu am avut puterea. când am văzut-o pe maică-mea în ce hal începuse să plângă pe culoarul ăla infect al spitalului, am fugit. ca și cum aș fi lăsat boala acolo.

după ce am închis telefonul, am meditat în gol câteva minute bune. de nervi sau din lipsă de ocupație, m-am apucat de curățenie. nu de dat cu aspiratorul, șters praful sau naiba mai știe ce. am început să fac ordine prin toată casa și să arunc prostiile de care nu mai aveam nevoie.

— ce naiba faci cu astea? m-a întrebat mirată dana. când a intrat, pe hol erau deja pungi întregi de nimicuri.

— le-arunc, ce să fac cu ele?

— te-ajut?

— nu… lasă-ți geaca, vin și eu acum la o țigară.

— dar ce naiba ai pe-aici? și-a început să cotrobăie prin gunoi.

— lasă-le! sunt tot felul… agende vechi, fotografii… mai ales cu paul…

— chiar, cu el ai vorbit? știe?!

— nu și nici nu vreau să afle! gata, dana! n-am nevoie de mila nimănui și mai ales de trecut, după cum vezi. crede-mă, m-ar apuca toți dracii dacă l-aș auzi pe

paul. n-am nevoie de el! nici nu știu de ce am nevoie acum.

— poate ar fi bine să mergi la un psiholog.

— da, să știi că pe psiholog o să-mi cheltui eu ultimii bani!

— hai mă… poate te-ajută, de unde știi?

— poate.

— băi, nu mai fi așa! sunt ceva șanse cu chimioterapia, am vorbit și cu maică-ta.

— da, și cu încă ceva pumni de medicamente pe zi… o s-o fac, normal c-o să-ncerc… hai, lasă odată alea în bucătărie! vin și eu acum.

dana în schimb rămăsese înțepenită la intrare, cu cartușul de winston în mâna dreaptă. știa că fumez lights, dar numai lights nu erau. nu i-am zis nimic, îmi vedeam de pus ultimele albumele de fotografii cu paul în pungi.

mă fixa. simțeam asta. avea lacrimi în ochi și o figură pe care nu cred că i-o cunoscusem vreodată în cei peste zece ani de când ne știam. arăta ca naiba, de parcă tocmai fusese violată.

se vedea că alergase. părul blond, ciufulit, hainele care abia stăteau pe ea, machiajul stricat din cauza plânsului și întins peste stratul gros de fond de ten, picioarele care aproape-i tremurau, mușchii feței înțepeniți.

— dana, lasă dracului odată alea în bucătărie!

— soni… să știi că dacă ți se întâmplă ceva…

a intrat imediat într-o criză de plâns. m-a luat în brațe, a-ncercat de fapt să facă asta, apoi s-a lăsat jos și s-a rezemat de perete. și eu la fel.

ne-am aprins câte o țigară. nu aveam unde să scrumăm decât pe jos.

stăteam față în față, așa cum fusesem de multe ori și în liceu sau în facultatea care nu ne folosise la nimic. rockărițele retrase care își văzuseră de nirvana, de pink floydul lor, de filmele lui tarantino sau ale lui hitchcock, cărțile lui poe și-așa mai departe.

trecuse mult timp și trecuseră multe. oricât de pregătite păream de orice, cancerul ne-a surprins. indiferent câți bărbați se perindaseră prin paturile noastre, câte droguri ușoare încercaserăm amândouă, câte nopți împărțiserăm plângând sau chiar noaptea aceea când ne-am îmbătat atât de rău la mine, încât am sfârșit culcându-ne împreună, de parcă toată viața fuseserăm lesbiene.

terminaserăm amândouă filosofia și nu filosofasem niciodată. erau atâtea lucruri care ne legau, până și birourile simandicoase de la bancă, același program de opt ore, aceleași prânzuri în aceleași locuri și atunci, într-un hol mic de garsonieră, într-o lumină slabă, vedeam toate astea trecând pe lângă noi și oprindu-se violent, ca o frână bruscă.

— știi, dana… că e acum, că e peste 30-40, tot aici ajungem.

— am uitat că la un moment dat murim, nu? și a zâmbit trist.

— ce-am făcut eu 26 de ani? am terminat un căcat de liceu și o facultate care nu mi-a adus decât o diplomă ascunsă probabil printr-un sertar pe-aici, am lucrat printr-o grămadă de locuri până am ajuns la o bancă nasoală, m-am culcat cu doi bărbați și totuși ultimul mi-a spus că sunt o curvă. cu trei, pardon.

— trei?

— ce, e mult? în 26 de ani?

— nu… eu m-am culcat cu trei doar anul ăsta și suntem abia în martie. dar care e al treilea la tine?

— antrenorul de schi… de la predeal…

— ești nebună?

m-am înroșit imediat.

— cum doamne iartă-mă nu mi-ai spus? și începuse să râdă de mine.

— păi… na… după alea două ore pe care le plătisem am fost la un ceai și… nu știu. pur și simplu. one night stand. dar asta tot nu mă face o panaramă.

— ba da!

— venind din partea ta?

— nu erai mă cu paul atunci?

— paul n-a vrut să vină la munte de ciufut ce era! dar am fost pe banii lui, ce-i drept…

am început să râdem și să plângem în același timp.

— ce ți-a zis doctorul? m-a întrebat destul de serioasă dana.

— azi, mâine, în jumătate de an, într-un an cel târziu. sau niciodată. adică mult mai încolo, nu niciodată.

— ce tare a sunat niciodată…

— păi da! față de un an de zile, zece pot suna ca o eternitate. am tras adânc aer în piept. ajută-mă și pe mine s-arunc astea. direct la ghenă.

— sigur?

— foarte!

strânsesem toate prostiile, cele legate de paul în special. câteva scrisori, câteva poezii, fotografii multe, cadouri, bijuterii pe care mi le dăduse. de când ne despărțiserăm și se mutase, asta cu două luni înainte să aflu că am cancer la stomac și acea dimineață nasoală, uitasem de toate lucrurile rămase prin sertare.

sau nu avusesem curajul să arunc trecutul la gunoi. a fost greu fără el, la început mai ales. dar odată ce moartea se mutase la mine neinvitată, numai de paul nu mai aveam chef.

fusese un dobitoc. trei ani care n-au însemnat mai nimic până la urmă. mă gândisem la un copil, la o căsătorie… astea l-au speriat. bărbații arată ca dracu când sunt speriați, nici nu-i mai poți numi bărbați.

m-a lăsat. și-a găsit repede o puștoaică de 19-20 de ani. i-o sugea mai bine probabil. a durut ca naiba, dar când am dat drumul la prima pungă în gura ghenei, nu mai simțeam nimic.

— vrei să mă mut la tine o perioadă?

— o perioadă înseamnă foarte mult acum, dana… sigur că vreau să stai, dar…

— recuperezi timpul pierdut?

— nu. chiar nu mă gândesc la asta… dar dacă după o bere mă apucă… o să-l iau pe primul idiot din primul club.

— previzibil.

— mă doare în cur! poate dacă aș fi făcut asta de câteva ori până acum, toate ar fi stat altfel. dar nu! eu am crezut că sunt îndrăgostită. un căcat și dragostea asta! știi de câte ori am vrut să-mi bag efectiv picioarele și să mă fut cu un oarecare? dar nu! pentru că există societate și prejudecăți și nici nu știu cum să le mai zic… n-am vrut să fiu și nici n-am fost o parașută, dar e printre primele lucruri pe care le regret acum. merita poate.

— soni?!

— ce? experiență, tot felul de bărbați, poate chiar găseam unul mai bun! pizda mă-sii! oricum aberez acum…

nu aberam. era ceva nou și intrigant legat de sex. după ce paul plecase, după destul de mult timp singură și după ce aflasem și de cancer, puteam să mă gândesc la asta.

— ai chef de un film, ceva? m-a întrebat dana, încercând să găsească o soluție pentru starea mea.

— nu… filmul înseamnă pierdere de timp. și îmi calculez fiecare minut în parte. sunt trează de trei ore. e 12, nu?

— aproape.

— bun. deci pe la două noaptea mă culc și îmi pun alarma la ceas pentru șase. patru ore de somn îmi ajung.

— patru?!

— patru! o să-mi fac un program de-așa natură încât să am mai mult timp. duș în fiecare dimineață și nu mai mult de un sfert de oră. cu epilatul se rezolvă prin chimioterapie cred… masa doar zece minute dimineața acasă, la fel și la prânz… și seara dacă am poftă de ceva să fie sigur undeva în oraș.

— soni, exagerezi!

— nu, dana, chiar nu exagerez deloc! timpul meu e foarte-foarte prețios acum! a fost de fapt dintotdeauna numai că… oamenii uită de moarte, cum ai spus și tu.

— și ce-o să faci cu timpul ăsta?

— orice. chestii noi. uite, acum mă duc să îmi iau niște lame de ras.

— pentru?

— lasă, că am văzut eu ce înseamnă chimioterapia. mă rad în cap de pe-acum.

— ești nebună?

— o să îmi cadă părul și n-am chef de asta. oricum îl am scurt, tot aia e. mi-ar sta la fel de bine, și începusem să-mi pipăi deja capul. demi moore arăta bine când a făcut asta, sinnead o’connor la fel. și-așa mi s-a spus întotdeauna că semăn cu ea…

— ok, încep să-mi imaginez ce ne așteaptă…

— ce? nu vreau să mă trezesc cu bucăți de păr lipite de cap!

m-am ras în cap.

poate a fost un fel de grabă.

meditasem mult la moarte chiar și înainte de cancer, însă de fiecare dată când mă blocam în refuz exista un film bun, un track de la sonic youth, un post interesant pe un blog și-așa mai departe. reușeam să mă pierd cumva în toate lucrurile mărunte de zi cu zi, amânând o judecată obiectivă asupra vieții mele.

mai fusese și paul, bineînțeles, dar capitolele cu semne de întrebare au fost închise în dimineața aceea.

binele și răul dispar subit în situațiile de criză, rămân doar sentimentele rezultate din acțiunile tale și, dacă nici măcar astea, atunci doar înșiruirea acțiunilor, ca o istorie personală de cele mai multe ori total nesatisfăcătoare.

nu eram mulțumită de viața mea, dar nu aveam niciun scop pe termen lung. nimeni nu știe cine și ce vrea să fie, asta e o mare prostie. totul e relativ și la un moment dat, peste instabilitatea asta, se trage o linie. nu se știe când și cum, pur și simplu, trebuie să fii pregătit tot timpul ca atunci când termini calculele, ca un inventar, să poți ieși pe plus. viața ca un business de succes.

cum ziceam, m-am ras în cap atunci. pe fundal, într-o listă veche din winamp, se auzea primul album de la doors.

senzația a fost mai fascinantă decât mă așteptasem să fie. nici nu am fost nevoită să mai cumpăr lame, am observat într-un raft din baie că paul își uitase câteva gillet blue 2-uri. așa scria pe punga în care le găsisem. iar paul era destul de fițos în ceea ce privește igiena, așa că am avut încredere că sunt bune.

cele două lame ale aparatului alunecau perfect pe conturul capului și pentru prima oară am văzut scalpul meu clar și culoarea lui perfect albă. am folosit spuma de la șampon nu spumă de ras pentru că n-aveam și oricum nu mi-ar fi plăcut mirosul.

n-a durat mai mult de un sfert de oră. mai mult m-am holbat în oglindă după aceea. mi-am întins toate tipurile de creme pe care le-aveam la-ndemână.

eram sexy, într-un fel destul de ciudat. păream mult mai tânără în primul rând, nu mi-ai fi dat mai mult de 20. era schimbarea de care aveam cea mai mare nevoie.

dana s-a speriat, evident.

— hai în bucătărie, i-am spus după ce am terminat cu maimuțăreala în oglindă.

am deschis sertarele și am scos toate farfuriile afară. între timp observam cât de plăcut era să simt cel mai mic curent în jurul capului. mă excita foarte tare.

— linge-mă pe cap!

— ce?!

— lin ge mă pe cap!

oricât de nebună aș fi părut, dana n-a mai comentat nimic.

s-a apropiat destul de speriată în timp ce eu mă așezam pe unul dintre scaunele din bucătărie. s-a aplecat

încet cât să-i simt respirația exact pe vârful capului, după care m-a atins cu limba ei umedă.

— nu așa, proasto! de la ceafă până pe frunte, lins ca lumea! serios! vreau să văd și eu cum e.

și-a scos limba cât a putut de mult. i-am simțit-o.

am încercat cât am putut să-mi maschez reacția, dar trebuie să spun că mi-am dat drumul aproape instantaneu. și n-am fost niciodată așa, oricât mi-aș fi dorit.

în permanență o dungă de salivă rece rămânea în spatele limbii ei foarte calde. toate aceste senzații erau mult mai intense decât pe oricare parte a corpului. iar viermele dinăuntrul meu scrâșnea ca un animal împușcat, părând că-și dă ultima suflare.

când a ajuns în dreptul frunții i-am spus să nu se oprească. a continuat pe mijlocul feței umezindu-mi nasul, buzele și bărbia…

am mai ținut ochii închiși câteva secunde, până am început să simt cum saliva ei rămasă pe ceafă începea să se usuce. atunci când i-am deschis am văzut în fața mea un om terifiat. și nu știu de ce sau poate că bănuiesc și nu vreau nici în ruptul capului să recunosc, m-a bufnit plânsul. nu un plâns isteric, aproape că nu mi-am mișcat vreun mușchi al feței.

eram calmă, și tristă ca o gutuie uscată. l-aș fi vrut pe paul lângă mine, dar nu aveam curajul să-l chem, m-aș fi simțit penibilă. aș fi avut nevoie de el și nu de mila lui.

am luat două farfurii de pe masă, apoi două furculițe, două linguri, două lingurițe și două cuțite, după care le-am pus într-un sertar. restul tacâmurilor le-am îndesat într-o pungă pe care am aruncat-o la ghenă.

am păstrat doar două căni din cele trei seturi pe care le primisem de la maică-mea în ultimii trei ani, la fiecare aniversare. mama fie avea o obsesie cu cănile, fie îmi lua ceva clasic pe ultima sută de metri.

* * *

mi-am continuat ziua ca și cum cancerul m-ar fi lăsat pentru o clipă și ar fi așteptat la ușă. am vorbit cu dana despre o grămadă de probleme. ce urma să fac legat de serviciu, cum îmi voi depune demisia, cum voi evita întrebările curioșilor, cum îmi voi lichida cardurile…

cam la zece minute mai zăream câte ceva prin cameră care mi se părea în plus și-l aruncam, întrerupând dialogul și observând cum de fiecare dată dana dădea ochii peste cap.

mi-am făcut curaj și am sunat-o și pe maică-mea undeva spre seară, să stabilesc ce urma să fac cu tratamentul. am rugat-o pe ea să se ocupe de hârțogăraie, programări și toate cele. i-am promis doar că mă voi ține de chimioterapie, asta pe lângă celelalte n medicamente și n teste pe care urma să le mai fac.

niciuna dintre noi n-a plâns la telefon, am tratat totul de parcă ar fi fost vorba de o simplă operație de apendicită. în afară de faza de la spital, care a dat-o cumva de gol, maică-mea a fost dintotdeauna o femeie dintr-o bucată.

dialogul a fost lejer, un ce mai faci, ți-e bine, să te odihnești, să mănânci ceva, să ieși și tu prin oraș, vrei să ne vedem să vorbim, prostii d-astea cu răspunsuri de genul da sau ok sau vedem mai încolo.

dana păstrase rezervările, așa că pe seară am ieșit în big. concertul de jazz nu m-a încântat, dar shoturile de tequila adunate și atmosfera au făcut ca viermele să scrâșnească din nou. asta era satisfacția supremă.

— știi, dana… citisem ceva mișto într-o carte. momentele astrale ale omenirii sau orele, nici nu mai țin minte… în fine, o carte a lui zweig despre câteva momente așa-zis istorice care au schimbat lumea cu 180 de grade.

dana mă privea curioasă.

— și erau mai multe capitole, am continuat eu. altă poveste în fiecare și toate interesante în felul lor, în fine… chiar ar trebui s-o citești. ăla care mi-a plăcut cel mai mult era legat de căderea constantinopolului. fii atentă! în timp ce ăia erau înconjurați de turci pe toate părțile, au reușit să trimită câțiva oameni la vatican. pentru sprijin militar. era ultima lor șansă. ei, și ăștia s-au strecurat cum au putut pe un fel de luntre printre corăbiile turcilor într-o noapte, și-au reușit să scape. au mers nu știu cât pe apă, au ajuns, și la vatican au aflat de la papă că nimeni nu avea de gând să miște un deget pentru ei. acum vine partea care m-a fascinat! s-au întors să anunțe asta! adică n-au rămas acolo sau oriunde în europa, să trăiască, pricepi? s-au întors să le spună tuturor că urmau

să moară într-un final. pentru că nu mai puteau rezista mult, era doar o chestiune de timp…

— fucked up!

— da! fucked up rău! bine, turcii au cucerit constantinopolul într-un final pentru că uitaseră ăia nu știu ce poartă deschisă, o banalitate d-asta de tot căcatul. și mai știu că atunci când au intrat nenorociții în cetate și le-au tăiat gâții cam la toți, preoții erau într-un consiliu, dezbătând sexul îngerilor. și mai sunt multe detalii picante, cum că tunurile ar fi fost făcute de români și-așa mai departe. dar, totuși… să scapi de moarte și să te întorci la ea cu bună știință doar pentru a-i anunța pe alții să nu spere într-un miracol… nu știu…

— e tare.

— da, e tare, așa povestită. ca un fel de basm care nu s-a întâmplat niciodată. te uiți la teneșii tăi converse și ai uitat asta în cinci minute, dar oamenii ăia chiar au făcut-o! i-a durut undeva pe ei de moarte. oricum ar fi murit, de bătrânețe sau de orice altceva, dar au preferat să moară demni, alături de ceilalți. vezi?

amândouă am devenit tăcute. rămăsesem singure pe scaunele înalte de la bar. clubul era pe jumătate gol și se puteau observa zecile de postere sau steaguri atârnate peste tot.

îmi plăcea clubul ăla, deși la prima vedere părea o improvizație. sau poate tocmai de aceea, la fel ca și jazzul. câteva scaune și mese de terasă total rupte din peisaj, multe prostii pe pereții care aveau o văruială ciudată, un roz închis și plin de zgârieturi. un arbore genealogic al jazzului în dreapta, chiar lângă ușa veche care ducea spre toalete. îl studiam de fiecare dată când veneam acolo, asta se întâmpla destul de rar, când aveam chef să stau singură la o bere, să ascult muzică bună, sau atunci când dana făcea rezervări.

era trecut de miezul nopții și nu-mi aminteam ce făcusem toată ziua.

— asta cred că trebuie să caut și eu! constantinopolul meu!

dana însă n-a schițat niciun gest. era tristă.

— ce-ai mă? și am smucit-o un pic de umăr.

— o să mor și eu într-o zi, știi? a izbucnit.

— pe bune? o să murim cu toții!

— da, dar… mă gândeam că în scurt timp… n-o să mai pot sta cu tine la o bere sau la ce dracului mai luăm

noi, bârfind, lingându-ne creierii și-așa mai departe. sunt speriată acum de asta, de parcă mâine s-ar sfârși totul… eu mâine voi fi ok, iar tu vei fi așa într-una, în starea asta de tot căcatul, așteptând să mori. ce dracului e asta?!

— nu, nu, nu… eu o să-mi văd de constantinopolul meu de-acum încolo.

— un drac!

— hai mă, nu știi cât am dezbătut asta și în facultate? nu știu de ce atunci totul era clar și fiecare avea convingerile sale de neclintit.

— pentru că erau teorii! idei doar, vrăjeli până una alta!

— am prins până la urmă destule lucruri bune de-acolo.

nu-mi venea niciunul în minte.

— deci eu aș fi vrut să fiu o proastă! pe bune, soni, o idioată! fără să mă gândesc la atâtea sensuri și să caut atâtea răspunsuri. o amărâtă de coafeză care să se uite pe acasă la telenovele și la emisiunile despre femei care nu demonstrează decât că sunt tâmpite.

— dana care s-ar fi grăbit spre casă să-și vadă serialele de pe romantica sau acasă și ar fi avut un mp3 player plin cu manele, am început să râd de ea. eu atunci aș fi vrut să pictez și să am expoziții și nu cred că aș fi avut ce să vorbesc cu tine dacă ai fi fost atât de încuiată cum spui. și casa plină de vopseluri… și pensule… și pânze și halate și toate prostiile-astea.

— serios, dacă ar fi să o iei de la capăt, ce ai face?

— nimic diferit probabil.

— nu măi, dacă ai ști tot ce știi acum…

— e ca și cum mi-aș regiza următorii 20 și ceva de ani… puii mei… aș face filme.

— ce filme?

— filme… uite, unul despre constantinopol și aș merge strict pe viețile ălora care s-au întors.

— am înțeles faza cu constantinopolul, te-ai tripat?

— n-ai înțeles absolut nimic! dacă la oamenii ăia nu vrei să te gândești măcar zece minute, de ce te-ai gândi la mine după ce m-aș duce dracului? la mine care n-am făcut o așa grozăvie. o să treci foarte ușor…

— ești cretină!

— nu sunt! așa și trebuie, să mergi mai departe! doar că e trist. și eu mai sunt și destul de egoistă…

— nu, deci tu ești dusă cu capul rău de tot! vrei să stabilim cât voi plânge după tine în fiecare zi ca să fii mulțumită?

— zece minute în fiecare dimineață! înainte de cafea, după ce te speli pe dinți. dar n-o să fie așa, după câteva luni pula! o să-ți amintești doar de ziua mea, la revelioane, faze d-astea. așa aș face și eu, nu te condamn…

dana pufăia dintr-un winston și nici măcar nu se uita la mine.

— ce dracu' mă, n-am luat lights?!

#02. tamagucci

numele meu este sonia. îmi puteți spune soni, așa cum îmi zice toată lumea. sau cum vreți. m-am simțit penibilă, dar am înghițit în sec și am continuat.

până acum o săptămână, viața mea era destul de ok. ăsta e termenul potrivit. nicidecum împlinită, nu cred în vieți împlinite. pusă cât de cât la punct. dacă m-ați fi întrebat lunea trecută cine sunt și ce planuri am, aș fi răspuns cu totul altfel. aș fi turuit probabil cel puțin o jumătate de oră. aș fi înșirat n țări pe care vreau să le vizitez, numele pe care m-am gândit să le pun copiilor mei, camerele pe care aș fi vrut să le aibă și-așa mai departe. mi-am dorit dintotdeauna o fată și un băiat, gemeni dacă s-ar fi putut. știu însă că n-o să am un copil niciodată.

acum o săptămână, singura mea măcinare… mă bufnește râsul… era o depresie sentimentală.

bărbatul care credeam că va fi lângă mine orice s-ar fi întâmplat… era de fapt un dobitoc. cred că știți la ce mă refer, mai mult ca sigur fiecare dintre voi a trecut printr-o astfel de… dezamăgire să-i spun. și poate nu o singură dată.

indiferent de situație, de sex, nu contează, trei ani înseamnă mult și e groaznic când realizezi că trebuie să-i arunci la gunoi.

simt și-acum un gol când vine vorba de asta. ca oricine, tind să cred că la mine a fost altfel și îmi vine să povestesc mult despre asta, să personalizez destul de dramatic cazul, sau… cel puțin până acum câteva zile făceam asta des.

în rest lucrurile îmi mergeau bine. aveam casa mea, eram pe banii mei, aveam un job, nu cel pe care-l visasem. am luat o pauză și am inspirat adânc. uram jobul ăla la bancă, dar erau niște bani frumoși și lucram și cu cea mai bună prietenă a mea.

aproape în fiecare dimineață când mă aranjam să plec și mă priveam în oglindă… eram mândră de mine. îmi plăcea cine sunt. cum gândesc, îmi plăcea cum arăt, nu vroiam să schimb mare lucru.

nu aveam regrete. nu aveam frustrări, mă gândeam doar cum ar fi fost dacă și parcă, dacă nu era țara asta

de căcat sau dacă aveam picioarele mai lungi…

aproape toate îmi ieșiseră. exceptând problema cu paul.

altceva nu știu ce să vă mai spun…

toate au devenit o umbră în câteva secunde. acum trebuie să mă reobișnuiesc până și să mă prezint… orice parte a mea care n-are legătură cu moartea…

de aproape o lună aveam niște dureri chinuitoare de stomac. am avut chiar câteva indigestii insuportabile. nu le-am dat prea mare atenție. asta până când, recent, maică-mea a observat că ceva pur și simplu nu e în regulă cu mine. s-a îngrijorat mult mai mult decât o făcusem eu și, într-un final, am fost cu ea să-mi fac analize.

cancer la stomac. puține șanse…

asta e povestea pe scurt. un căcat.

a doua zi când m-am privit în oglindă nimic nu mai era cum obișnuise să fie. nici măcar un fir de păr nu mai era la locul lui. ăăă, bine, acum m-am ras pentru că trebuie să încep chimioterapia și mi se pare mai igienic așa. plus că îmi place, am impresia că se potrivește cu starea de acum…

de câteva zile mă gândesc că în curând o să mor și nu știu cât de pregătită sunt pentru asta. sau dacă trebuie să fii pregătit pentru asta. sau dacă trebuie să faci ceva, sau orice. toate s-au întors cu fundul în sus. la dracu!

* * *

a fost prima ședință de terapie de grup, cea mai proastă idee pe care o avusese dana vreodată. sau oricum în topul ideilor ei proaste, nu chiar puține la număr.

am luat-o de bună. până atunci văzusem numai în filme chestii de genul ăsta și nici măcar acolo nu mă încântaseră.

exact cum mă așteptasem, a fost o adunătură de oameni care și-au povestit pe rând experiențele tragice și modul în care încercau să le depășească. nu toți, grupul era deja format și ajunseseră probabil la alte etape.

era un cerc destul de închis, oarecum interesant la prima vedere, dar foarte plictisitor și inutil atunci când am observat că nu mă interesa mai nimic. poate eram eu egoistă sau poate pur și simplu a-i vedea pe alții în fața

unor probleme asemănătoare cu ale mele nu mă ajuta. cu absolut nimic.

oameni care încercau să-și accepte sfârșitul. nu pricepeam prea bine asta. nu aveam ce să înțeleg aici. cine poate să accepte că va muri?

aveam lucruri de făcut, nu de stat și pălăvrăgit despre cine obișnuisem să fiu. pentru că toată istoria mea de până atunci nu mai avea nicio însemnătate în acele momente. aveam lucruri de făcut, dar nu știam cu ce să încep, de parcă aș fi ținut undeva o listă cu tot felul de chestii pe care să le bifez.

dacă nu mi s-ar fi întâmplat nenorocirea asta, m-aș fi apucat probabil de vreo trăznaie. de scris de exemplu. sau de pictură, deși până atunci, fără cancer și cu toate că știam că voi muri într-o bună zi, nu făcusem nimic.

eram o ipocrită. oamenii din jurul meu, oamenii de la acea terapie, oamenii veseli de pe stradă, cei din supermarketuri sau cei de la mesele teraselor din centru erau la fel de ipocriți. cum poți să uiți că mori? cum poți să uiți că la un moment dat va veni și rândul tău și va trebui să fii pregătit pentru asta?

mai mult m-am enervat acolo.

venisem printr-o recomandare a danei și, dacă tot ajunsesem acolo, nu vroiam să dau înapoi și să o fac de râs. dacă lucrurile ar fi stat altfel, probabil mi-aș fi luat tălpășița după primul sfert de oră.

dana o cunoscuse pe terapeuta asta, o doamnă în vârstă, îndeajuns cât să-mi fie mamă, acum vreo câțiva ani când căuta un psiholog. avea ea impresia că doar un specialist o putea face să treacă peste crima oribilă care se întâmplase în blocul ei.

bine, se pare că a ajutat-o din moment ce au și ținut legătura. eu una m-am simțit tâmpită și inutilă când m-am trezit cu dana la ușă. era terifiată.

trebuia să fie doar un jaf din câte concluzionaseră criminaliștii. victima însă, vecina danei, s-a întâmplat să fie acasă. ar fi trebuit să plece la munte cu soțul ei pentru o vacanță scurtă, de weekend, dar ceva legat de serviciu a reținut-o încă o seară. bărba-su o luase înainte pentru că se mai întâlneau cu nu știu ce prieteni, la predeal am înțeles. ea urma să ia primul tren de dimineață.

n-a mai apucat.

hoțul s-a trezit cu proprietăreasa în casă, buimacă, trezită de zgomote.

a omorât-o. șase lovituri de cuțit.

dana fusese terminată psihic de-a dreptul. a dormit la noi câteva zile. în garsoniera mea și a lui paul. cred că numai prezența lui m-a făcut să nu o iau razna.

mai grav era că o cunoșteam și eu pe tipă. se înțelegea destul de bine cu dana și n-am avut cum s-o ratez.

o profesoară de gimnaziu de limba engleză, una destul de bună de altfel. țin mine că atunci când am prins-o de câteva ori la cafea, în apartamentul danei, ne-a povestit despre tot felul de excursii pe care le făcea lunar cu clasele ei sau de tot felul de proiecte și serbări shakespeariene, tot felul de concursuri…

era unul dintre profesorii ăia care te-ar fi fascinat, se vedea asta de la distanță. unul care ți-ar fi marcat copilăria și de care ai fi amintit de fiecare dată când ai fi vorbit despre școală sau despre oamenii importanți din trecutul tău.

în afară de câțiva dobitoci, care n-am înțeles niciodată de ce naibii se apucaseră de meseria asta, am avut și eu câțiva profesori de genul ăsta. d-aia probabil am îndrăgit-o din prima.

părea o puștoaică, la prima vedere. o adolescentă la locul ei. tăcută. timidă.

era multă viață în ochii ei, dar și o anumită tristețe ciudată. imaginea ei îți dădea de gândit, iar dacă îți aminteai pe ce salariu și în ce condiții își făcea treaba nu puteai să nu o admiri. oameni nebuni cu pasiuni nebune. soțul ei, care acum a ajuns un fel de alcoolic anonim, dar pe care nu-l judec sub nicio formă după toate cele întâmplate, fusese la rândul lui un profesor de liceu de limba română. alt dus.

la știri au povestit totul în două minute. nimic deosebit de remarcat, așa cum televiziunile știu să se bage ordinar în viețile noastre și să trateze astfel de subiecte de parcă ar fi calupuri publicitare.

m-am gândit la copiii care au aflat în următoarele zile. la cum au perceput ei lumea de-atunci. presupun că până și filmele de doi bani cu împușcături au părut cu totul altfel dup-aia. iar limba engleză a devenit destul de tristă, în special dacă au dat apoi și de un nefutut care nu știa nici el ce dracului caută la o catedră. în fine.

ajunsă acolo, la cabinetul de psihoterapie al doamnei savin, nu prea aveam cum să dau înapoi. a trebuit să mai

rabd încă vreo jumătate de oră până am găsit o scuză plauzibilă. vorbisem mai bine de zece minute cu totul, mai mult decât restul care apucaseră să ia cuvântul.

eram tipa cea nouă din grup și mă simțeam ca un străin în casa unei familii numeroase, familie care mă analiza din toate unghiurile și se pregătea parcă de un verdict.

după ce mi-am ținut monologul m-am simțit ca o retardată. ca la 18 ani când m-am gândit să-i spun maică-mii că fumez și vina pe care am simțit-o dup-aia m-a făcut să regret amarnic.

mi-a venit să plâng. am reușit cumva să mă abțin ca momentul să nu fie și mai dramatic decât îmi părea că fusese. viermele dinăuntrul meu își făcea de cap printre mațe. aproape că-l auzeam scormonind.

cinci mutre triste, cum le-am denumit mai târziu, m-au întâmpinat în holul cabinetului amenajat chiar în casa doamnei savin. un hol drăguț de altfel, cu o canapea mare, maronie, din piele artificială, unde eu nu am mai avut loc și, chiar dacă cei doi bărbați de acolo s-au ridicat, a trebuit să-i refuz.

a fost un moment stupid. nu vroiam să deranjez pe nimeni de-al casei, așa îi consideram.

tot ce știam despre cele cinci mutre triste atunci când le-am întâlnit era că toți urmau să moară cât de curând, fiecare de boala lui.

cercul muribunzilor… și ce titlu de superthriller ar fi ieșit.

holul era primitor. în fața canapelei o măsuță mică din sticlă alături de câteva reviste de psihologie vechi și vreo trei-patru cărți. o floare imensă în celălalt colț, în fundul încăperii o fereastră care dădea spre un loc de joacă pentru copii. câtă viață părea dincolo de acea casă veche.

pe canapea rămăseseră cele trei tipe, n-am apucat să le aud povestea tuturor.

prima, care a stat chiar lângă mine, ana parcă o chema, fusese o contabilă cu o carieră de succes. plus o familie ok, cu copii, trei fete destul de drăguțe, cel puțin din fotografia pe care mi-a arătat-o doar mie pentru că ceilalți o știau deja. călătorise mult prin străinătate și asta se vedea din degajarea și eleganța pe care le emana. fusese o femeie frumoasă probabil, puteam vedea câteva trăsături fine dar îmbătrânite de boala cu care se luptase și

pe care nu reușise s-o învingă. era în ultimul stadiu al cancerului pulmonar, cu speranța unei săptămâni cel mult. era relaxată și împăcată iar asta m-a speriat groaznic. zâmbea, ca și cum nici n-ar mai fi fost acolo. ca o fantomă. ne povestise despre ea, sau cel puțin a luat-o de la început pentru mine, ca și cum un om ar fi vorbit despre un bunic drag care îi murise de curând.

câte luni urmau ca și eu să ajung acolo?

a doua tipă m-a îmbolnăvit de nervi. de vină poate și trecerea de la cazul anei la puștoaica aceasta care se infectase cu hiv, în timp ce se droga. o merita oarecum.

m-am speriat că o judecasem, dar nu m-am putut abține. unora li se întâmplă hodoronc tronc, fără să greșească cu nimic, oameni în toată firea cu o viață cât de cât normală, iar alții și-o caută cu lumânarea.

unde naibii crezi că termini dacă la 17-18 ani ajungi să îți bagi în venă? și ce să cauți într-un grup de oameni care vor să afle niște răspunsuri și să înțeleagă cum naibii se moare? ea, care efectiv s-a condamnat singură, ca o sinucidere pe termen lung? iar între timp ce, s-a răzgândit?

niciodată nu gândisem așa. normalitatea fusese până atunci ceva ce ținea de fiecare în parte. credeam mult în libertate, chiar și în cea prost înțeleasă, și nu blamam sau nu judecam pe careva pentru viața lui.

dana îmi spusese chiar, că, dacă aș fi fost victima unui viol, aș fi fost în stare să înțeleg până și fapta și psihologia agresorului. mi s-a părut o tâmpenie, evident. fusese mai mult o discuție în glumă, dar după ce am aflat de cancer ce-i drept, violul mi s-ar fi părut într-o bună măsura un beneficiu social din partea mea. nu un lucru atât de bun până la urmă, să nu exagerăm, pentru că tot m-aș fi simțit ca o cârpă, însă oricum nu atât de important și de tragic.

oricine calcă strâmb, dar în acel cerc al mutrelor triste nu mai era timp pentru astfel de oameni. puștoaica părea o intrusă. într-un fel asta mă făcea să nu mă mai simt atât de străină. o cauză pierdută, am definit-o categoric. la fel cum eram și eu, dar măcar aveam satisfacția stupidă că nu mi-o făcusem cu mâna mea, stând atunci să mă întreb cum naibii de ajunsesem acolo. de parcă ar fi contat.

mai fusese o tipă care părea ruptă total din peisaj, o păpușă barbie cu haine extravagante care nu dădeau

impresia unui ultim drum și nici măcar pe-aproape. n-am apucat s-o aud și oricum eram sigură că m-ar fi plictisit îngrozitor sau m-ar fi enervat și mai rău decât puștoaica emo.

cei doi tipi, sergiu și mihai, erau la poli total opuși. nici despre ei nu apucasem să aud ceva și aș fi avut nevoie de părerea unui bărbat în legătura cu asta. bărbații sunt altfel când vine vorba de moarte și sex.

sergiu era o matahală de om. un pachet de mușchi cu un cap care ieșea din el, cu o ceafă cât talia mea aproape și cu o față de tractorist. era haios într-un fel.

mihai, pe de altă parte, semăna izbitor cu johnny depp. arăta bine și părea chiar un om interesant. avea trăsături puternice și era foarte serios, dar într-un sens în care părea mult superior tuturor celor de acolo, chiar și doamnei savin.

părea că deține un anume control asupra noastră și aerul de mister care-l înconjura m-ar fi făcut probabil să vreau să ies cu el la o bere, asta dacă nu m-ar fi plictisit într-atât de rău ședința și n-aș fi plecat, invocând niște scuze tâmpite legate de tratament.



ședința de terapie fusese doar un experiment. nu m-a ajutat cu nimic, dar nici nu m-a deranjat așa tare. rămăsesem chiar în mijlocul orașului și era destul de liber, cât să am chef de-o plimbare.

străzile murdare ale bucureștiului arătau ca niște drumuri spre iad și în același timp găseam ceva romantic în ele, pe lângă miile de mașini parcate pe trotuar și sutele de panouri publicitare.

am sunat-o pe dana să vină la universitate, să o luăm pe jos pe magheru, până la romană, sau prin cișmigiu. oriunde, doar să stăm de vorbă despre orice, pentru că trebuia în permanență să port dialoguri și să îmi expun concluziile înțelepte.

până a ajuns ea, am stat pe treptele de la tnb fumând. cu noul meu look și hainele destul de închise la culoare mă integram perfect în peisajul acela rebel. nu era mai nimeni pe-acolo, doar câțiva puști cu role, skateuri și biciclete, dându-se peste cap și încercând să mă

impresioneze. judecam așa pentru că era singura modalitate de a reuși să-mi dau iarăși importanță.

nu am priceput niciodată sporturile extreme. senzații tari? adrenalină? încercați cancerul!

nu am priceput jocurile-astea cum nu am priceput revistele pentru bărbați cu femei goale sau filmele sf. în starea în care eram, nu numai că acest gen de subiecte mă dezinteresa complet, dar mi-am dat seama că începând de-atunci, ca să mă atragă ceva, orice, trebuia să fie de-a dreptul măreț.

— și? cum a fost? s-a auzit vocea danei apropiindu-se.

mi-am aruncat țigara și, în timp ce am stins-o apăsat, m-am întors spre ea încruntată.

— a fost o porcărie totală! numai tu mă puteai trimite acolo!

s-a așezat lângă mine, zâmbind. arăta bine, ca de obicei: blonda de la drept. avea blugi mulați și cizme drăguțe, negre, purtate pe deasupra. le-am remarcat pentru că vroiam și eu să-mi iau unele asemănătoare cu câteva zile în urmă, dar n-am avut timp din cauza programărilor la doctor. poate era mai bine să fi mers la cumpărături. puteam să mor și fără să știu de viermele care lăsa dâre scârboase prin corpul meu, și să mai rămân și cu cizmele. m-aș fi îngropat cu ele.

— bănuiam, a concluzionat dana destul de sec.

— și de ce naiba mi-ai spus că-mi va prinde bine?

— ca să vezi cum sunt alții care trec prin aproape aceeași fază. doamna savin se aștepta la asta, dar nu ți-am spus. are experiență… mi-a zis că ți-ar prinde bine să-i vezi cum arată, că n-au nicio legătură cu tine. cel puțin la început. am făcut și un pariu cu ea. a zis că te vei întoarce în câteva luni, iar eu am băgat mâna în foc că asta nu se va întâmpla niciodată.

— ce început de weekend promițător…

mi-a zâmbit superior și a tăcut, ca și cum ar fi ținut un secret important. un fel de surpriză. m-am gândit că ar fi fost bine să știe că voi scăpa, iar după tratament, după vreo trei luni, viermele din corpul meu să-și dea duhul în chinuri. să rămână lat undeva pe lângă stomac și să alunece fără puteri chiar în el, pentru a fi digerat bucățică cu bucățică. aveam impresia că știa cât îi doresc răul și exact atunci se înverșuna și îmi izbea organele unele de altele, dărâmându-le ca pe niște piese de domino.

— aș vrea să fiu incinerată, am izbucnit eu.
— tu nu suferi de claustrofobie…
— nu, dar mi se pare mai estetic. n-ai vrea să mă păstrezi într-o urnă?
— nup…
— nu?! tâmpită ca de obicei, de ce nu mă miră? în loc să te gândești deja unde să mă așezi… pe birou, între floarea ta uscată și imprimantă…
— nu. dacă ar fi să mori aș vrea să te îngrop… și să mă ocup de toate. de loc, de flori, de gropari, de preot, știi tu. ar fi cel mai important eveniment din viața mea. și-apoi aș avea un loc unde să vin la fiecare sfârșit de săptămână să vorbesc de una singură ca și cum tu m-ai asculta. de fapt poate mă vei putea asculta, n-ai de unde să știi. eu voi fi cea care nu va afla niciodată.
— eu vreau să fiu incinerată!
— bine, dacă o să fii incinerată… atunci aș păstra cenușa ta într-un tub mic de sticlă sau de plastic transparent, pe care să-l port cu un lănțișor. nu știu cât de originală e ideea, dar așa aș face.
— sau ca breloc la chei, că lănțișorul poate-l mai schimbi, depinde cum te-mbraci.
— câtă cenușă o fi? m-a întrebat dana, foarte curioasă.
— nu pot să râd la gluma asta.
— nu râde atunci. eu chiar nu știu câtă cenușă iese dintr-un corp. tu ești și-așa destul de slabă. presupun că dacă se pune într-o urnă e destul de multă. destulă oricum cât să nu încapi într-un singur tubuleț.
— păi nu, să ai mai multe cu mine, în funcție de cum te-mbraci, ți-am spus.
era caraghios într-un fel, pentru că discutând despre astfel de lucruri, aveam impresia că mă apropii de moarte ca de o persoană în carne și oase. și speram că o pot înțelege mai bine așa.
dana se ținea tare încercând să fie ironică, să-mi dea acea speranță de care nu vroiam nici în ruptul capului meu, chel mai nou, să mă agăț.
dar dacă moartea chiar ar fi fost un personaj și ar fi trebuit să aleg între nicholas cage, din city of angels sau brad pitt, din meet joe black, l-aș fi ales probabil pe brad. dacă moartea ar avea sex appeal, problemele ar fi mai ușoare pentru toată lumea.
— auzi, soni, tu unde crezi că ajungem când murim?

— în pam pam!

— pam ce?

— pam mă-ta! de unde naibii să știu?

— pai unde crezi tu, idioato, că de știut nu știe nimeni sigur. poate doar papa și groparul.

— habar nu am! ceva ar trebui să fie dincolo, nu?

— știu eu? o fi, a completat stupid, dana.

problema mea era înaintea morții, lucrurile concrete, palpabile, care trebuiau să mă convingă că nu trăisem degeaba și nu fusesem doar un alt personaj sec din cele peste șase miliarde.

totuși mi-ar fi plăcut să fiu religioasă. mi-ar fi rezolvat multe probleme.

pe dumnezeu îl dezbătusem destul, n-aveam de gând s-o iau de la capăt. că primul om fusese adam sau o maimuță sau o corcitură între un extraterestru rătăcit și o girafă nu prea mă interesa. că totul era o întâmplare sau că totul era pus într-o anumită ordine mă lăsa iar rece. că era big bang-ul sau o bășină, la fel. îmi era de-ajuns să văd lumea, să urmăresc știrile într-o zi, la nimereală, ca să-mi dau seama dacă există un bine universal sau dacă oamenii chiar cred în minunăția asta. nimic mai simplu.

— hai să mergem la cumpărături!

— … ai ceva-n plan ?

— un coșciug, i-am spus danei. bine, eu vreau să fiu incinerată, ți-am zis… dar dacă mă răzgândesc între timp… vreau să am un coșciug, așa, ca rezervă. să mi-l aleg eu! mi se pare foarte tare! nu și foarte corect ce-i drept, față de majoritatea persoanelor care nu apucă să facă asta, deși e problema lor până la urmă. dar oricum devine chit pentru că eu mor la 26 de ani, când aș fi putut să trăiesc cel puțin dublu. excludem și primii cinci ani din care nu-mi amintesc mai nimic și încă vreo zece în care abia am început să pricep ce se întâmplă… așa că e fair enough. deci mergem?

— unu la mână, mi s-ar părea incredibil de cretin să facem asta. doi la mână, nu știu unde găsim așa ceva acum, serviciile funerare chiar nu sunt pasiunea mea.

— știu eu un magazin pe moșilor. părea destul de ok.

— destul de ok?

— da, adică… mai central așa. presupun că au mai mult decât simple cutii de lemn.

în timp ce pe mine m-a bufnit râsul, dana s-a trântit pe spate, pe treptele mari ale tnb-ului, dându-și ochii

peste cap. nu mă înțelegea, dar nici nu avusesem pretenția asta. era un lucru tâmpit de făcut și lucrurile tâmpite erau singurele care îi provocau dureri de cap viermelui cleios din burta mea.

— stai, soni, stai așa! să zicem că… ok, îți alegi unul sau… în fine, nu contează, o să iei unul, da? unde o să-l ții?

— la asta nu m-am gândit… pot să dorm în el și vă mai scutesc și pe voi de-o grijă în cazul în care dau colțul acasă.

— serios, soni!

— nu pot să-l rezerv? să-l țin ocupat? adică să-l plătesc și să-l iei tu când o fi nevoie.

— nu știu cum oamenii ca tine se pot îmbolnăvi de ceva. credeam că și bolile au demnitatea lor…

— adică?!

— adică ar fi trebuit să fim la pământ, să plângem, să ne facem griji, să pizda mă-sii, toate lucrurile normale pe care le-ar face niște oameni normali acum. parcă nu știu, ne-am bate joc…

— dar sunt la pământ! porția de plâns o am seara! griji am destule și cu pizda mă-sii nu știu cum facem! sincer, chiar nu știu! ce căcat vrei să fac? să îmi plâng de milă și să aștept să mor, să pretind că mi-a ajuns viața de până acum? și să privesc în jur știind că nu voi mai putea face nici măcar asta? sau să-mi iau la revedere de la fiecare lucru în parte, ce să fac? ești tâmpită? când o să fiu moartă o să fiu moartă pe bune, iar acum vreau să trăiesc. eu sunt aia care nu va mai mușca niciodată cu poftă dintr-o nenorocită de aripioară de la kfc, picantă și înmuiată în sosul ăla demențial de usturoi. eu sunt aia care nu va mai putea căsca, nu va mai putea tuși, sau da pe gât cu poftă o gură de cola. nici măcar nu voi mai putea fuma o țigară, oricât de proastă. și astea-s numai detalii. nu voi mai apuca un film nou cu johnny depp sau cu anthony hopkins. sir anthony hopkins! nu voi avea copiii la care începusem să mă gândesc, familia care părea că va fi ok acum vreo trei luni, mașina pe care vroiam să mi-o cumpăr, toate astea! nu mă va mai durea burta în prima zi de ciclu și nici măcar nu voi mai rămâne constipată de la fast fooduri! știi, vroiam chiar să iau niște cursuri de gătit ca să nu ajung să-i cumpăr lu' fi-mea de la mc. și vroiam să-i fac pachețele la școală cu hochland ca-n reclamele-alea tâmpite, și să merg cu ea să-i cumpăr un

ghiozdănel mişto și caiete colorate și pixuri. și acuarele în cazul în care vroia să devină vreo frida. sau o chitară, sau un căcat de clarinet! sau lego și păpuși și parfumuri și fustițe de prințesă și pizda mă-sii! de cinci ani vreau să ajung în irlanda și de cinci ani nu știu cum fac de reușesc mereu să cheltui banii pe prostii! iar acum îmi dau seama că n-o să mai ajung nici măcar în vamă, n-o să mai răcesc în cort, n-o să mai vomit de la bere neagră și n-o să mai am parte nici măcar de o partidă jalnică de sex! mă poți scuti de oamenii normali și de impresiile lor normale?!

dana plângea. aș mai fi vrut să continui, dar dana plângea îngrozitor.

— îmi pare rău…

— nu, n-ai de ce… ai dreptate. ai cea mai mare dreptate… evident dacă n-ar fi și cazul în care ai putea scăpa prin tratament, cum se întâmplă… și nu de puține ori.

— nu pot, dana… nu pot! știu ce înseamnă citostaticele și celelalte tâmpenii. de ce nu poți pur și simplu să înțelegi că nu am puterea să mă agăț de asta? și chiar dacă aș face totul ca la carte și viermele-ăsta din mine ar dispărea, poate oricând să revină. peste un an, peste doi, peste cinci… cu cât timpul trece, șansele într-adevăr ar fi mai slabe. dar mai e mult până acolo.

— te înțeleg. numai că nu știu cum să-ți zic… ok, trebuie să fii pregătită pentru că nu ai cum să nu iei în calcul varianta cea mai neagră. dar de ce numai varianta asta? pe care eu oricum nu pot sau nu vreau s-o accept. nu vreau să te-ngrop sau să ajung să te țin într-o urnă, soni! vreau să îmbătrânim. cred că e prima dată când spun asta, dar vreau să ne îmbătăm în fiecare vineri și sâmbătă cu niște tipi mișto și să ne mutăm undeva, să plecăm din căcatul ăsta de țară, să stăm una lângă cealaltă… viața nu trebuia să fie așa! nu ne-au învățat nicăieri despre asta, ne-au aburit cu istoriile și geografiile lor căcăcioase și cu filosofiile lor de doi lei! nu scria la nicio rubrică de *știați că* vreo fază de genul *dacă aflați că aveți cancer, aveți șansa să vă alegeți coșciugul.*

am izbucnit în râs. am luat-o apoi în brațe și am sărutat-o pe toată fața cât am putut de tare. dacă am fi fost într-un film, probabil pe fundal ar fi început o melodie ca lumea.

în viață însă, în cel mai bun caz, la sfârșit, poți să te mulțumești dacă pe lângă dric nu va trece un bemveu

jegos din care să se audă la maxim manele. dar n-o să știi niciodată.

dacă ar fi fost să aleg o melodie pe care să fiu îngropată, probabil aș fi mers pe where did you sleep last night, de pe unpluggedul din 94 și i-aș fi dat un cu totul alt sens.

— da, aș vrea să îmbătrânim… să facem crize când ni se vor lăsa sânii… să ni se mărească fundurile când vom fi aproape de patruzeci, să arătăm ca niște vaci și bărbații noștri să înceapă să-și caute amante… apoi menopauza… pfuai…

nu i-am spus nimic.

mă simțeam într-un fel norocoasă. câți oameni știu când vor muri? vorbesc de o dată relativă, evident. era ca un joc dintr-ăla prost pe calculator unde spui cât fumezi, cât bei, cam ce mănânci și ce boli ai avut în familie, iar progrămelul îți calculează data morții. numai că acum era pe bune, nu era un tamagucci, nu era niciun pic de dramatism hollywoodian, nu erau muzică pe fundal, cadre interesante, replici geniale sau opțiunea de a pune pauză.

— îți sună mobilu', soni!

era paul. nu i-am răspuns.



îl cunoșteam din liceu, dar am început să ies cu el abia spre sfârșitul facultății. nu știu dacă l-am găsit vreodată atrăgător, poate de aici și perioada asta mare de timp, de aproape opt ani, în care nu se întâmplase mai nimic.

sau de fapt nu știu dacă mă gândisem vreodată la el mai mult decât ca la un simplu amic. îl descoperisem cu-adevărat spre sfârșitul ultimului an, înainte de licență, când, separat de ieșirile destul de rare la o bere sau de tot felul de întâlniri accidentale, fie în han, în a, pe motoare vara, în vamă și-așa mai departe, începusem să vorbim mult pe net. aproape în fiecare seară. tot felul de dialoguri interesante despre cele mai generale lucruri. despre oameni și ticuri. despre obsesii, despre filme, chiar și despre sex uneori. eram atunci cu un tip interesant de la filosofie, dar era mai mult ceva de genul ne-o trăgeam și cam atât. era doar un tip interesant care arăta bine, nimic mai mult.

paul însă mă intriga. era exact ceea ce nu mi-aș fi dorit vreodată de la un bărbat. până atunci cel puțin. în primul rând era la informatică și începuse deja o carieră impresionantă ca it-ist, realizând tot felul de softuri idioate pentru diverse firme de contabilitate. câștiga bine, deși asta oricum nu prea m-a interesat. era totuși mai mult decât o supraviețuire financiară, cum fuseseră toți anii mei de facultate. chiar intrase bine în capitalism, spre deosebire de toți oamenii pe care îi cunoscusem vreodată. știa să se vândă destul de bine.

nu credeam atunci că voi suferi un it-ist mai mult de cinci minute la o bere, dar să mă și cuplez cu unul ar fi sunat de-a dreptul catastrofal. idealul meu a fost dintotdeauna un actor. poate și din cauză că lăsasem teatrul baltă pentru filosofie și simțeam un nod în gât de fiecare dată când călcam într-o sală, oricât de interesantă sau de stupidă ar fi fost piesa respectivă. am crezut că ținea doar de nebunia adolescentină de a ieși în față.

paul era departe de toate visele mele artistice. apăruse odată cu maturizarea mea și cu dorința de a începe să trăiesc pe picioarele mele. era un țip meticulos, fascinant prin câte lucruri știa sau câte citise. un tip ambițios, un tip calculat, extrem de ordonat, mereu elegant și într-un fel serios prin asta, totuși îndeajuns de uman cât să aibă un minim simț al umorului.

când am stat prima dată de vorbă ca lumea cu el, mi-a povestit despre planurile lui de a deveni art director. chiar se pricepea la asta și, ulterior, s-a dovedit a fi un drum bun. era un one man show. avea ideea, conceptul și realiza tehnic apoi, singur, ce își propunea.

la o jumătate de an de când pot spune că începusem să fim împreună, și-a deschis firma lui, alături de încă doi parteneri, doi prieteni foarte buni, un fotograf și alt programator. le-a mers bine și probabil le mai merge și acum.

la început mi-a împuiat capul cu tot ce se întâmpla la birou. cred că ajunsesem să știu mai bine decât el ce trebuia făcut. îmi plăcea asta.

în timp însă, odată ce am început și eu serviciul, iar firma s-a mărit, aproape că nici nu mai știam cu ce se ocupă fiecare.

cum ziceam, paul poate nu era vreun macho, sau poate nu m-am gândit eu niciodată la asta. nu avea nici

ceva respingător. fața lui era destul de inexpresivă. un om comun la prima vedere, un bărbat puternic, dar cizelat.

avea părul scurt, se tundea cam la maxim două săptămâni și se bărbierea zilnic complet, formându-i-se în timp tenul acela gri al tipilor care probabil dacă nu s-ar rade o săptămână ar arăta ca niște moș crăciuni.

avea totuși un fel sexy al lui, prin figura impunătoare, osatura bine conturată, tenul curat și… de la 17-18 ani mergea la sală, însă nu era un pachet de mușchi. l-aș fi detestat atunci. mergea de două ori pe săptămână la aerobic, spunea el că dacă face și puțină gimnastică mușchii nu se adună unii peste alții ca niște pungi de carne, ci se conturează în funcție de fiecare parte a corpului pe care o lucrează.

dacă-l auzeai vorbind despre organismul uman, ai fi putut crede că e medic.

era bun la pat și asta m-a șocat la început. nu m-am așteptat niciodată ca un it-ist, pentru că așa îl cunoscusem, să fie bun la pat. nu era creativ ce-i drept, nu era pasional, nu trecea de niște limite oarecum impuse, dar sexul cu el a fost chiar ok.

a fost primul bărbat căruia i-am făcut sex oral. și nu că fusesem îngrețoșată de asta până atunci sau alte prostii, dar nu simțisem că vreau să fac asta cu altcineva până la el. nu i-am spus-o niciodată pentru că nu ar fi înțeles probabil nimic. o fi corectă afirmația că toate femeile o sug, dar că nu toate și recunosc asta, însă bărbații nu pot înțelege câteva lucruri mai complexe care pornesc de aici.

după aproape un an împreună, ne-am mutat la mine. a fost de fapt și anul când mi-am cumpărat garsoniera, memorabilul sfârșit al lui 2005.

au urmat lucruri care par simple, dar care atunci mă transformau și ne transformau în alți oameni. cumpărăturile, banii, mașina lui, sertarele fiecăruia, lenjeria fiecăruia, obiceiurile fiecăruia și tot așa. din puștoaica rebelă care abia terminase facultatea, devenisem o femeie responsabilă, cu probleme, cu facturi de plătit, cu serviciu și carduri, dar mai ales cu un bărbat și o relație serioasă, care nu îmi dau seama cât a însemnat de fapt pentru fiecare.

încă un an și ceva de-atunci nu știu dacă se poate spune că am mai văzut această relație sau dacă eram doar doi prieteni buni care se înțelegeau și se suportau, care și-o mai trăgeau din când în când, care aveau grijă unul de

celălalt într-un mod firesc, deși fiecare era pe cu totul altă lungime de undă.

sună ca dracu brieful ăsta, dar nu a mai fost nimic spectaculos la mijloc, asta dacă fusese ceva vreodată în afară de fascinația unor persoane care se culcaseră adolescenți și se treziseră peste noapte oameni mari. nicio poveste extraordinară, nicio întâmplare memorabilă, exceptând faptul că, la un moment dat, am avut impresia că vroiam să-mi trăiesc restul vieții împreună cu el.

lucru ăsta l-a speriat groaznic. atunci a plecat. bine, nu chiar pe moment, dar nu la mai mult de o săptămână.

nu a mai mers chiar nimic și probabil mi-aș fi regretat și eu zilele dacă am fi făcut un pas serios în relația noastră fragilă, sau zic asta doar ca să neg faptul că mă lăsase baltă.

mi-am dat seama însă că singurul sentiment între mine și paul fusese obișnuința cu noi înșine. nu știu dacă e un sentiment sau o stare sau ceva care nu înseamnă nimic, oricum ar fi e trist. eram până la urmă doar doi oameni comozi, fără niciun chef de a o lua de la capăt. doi oameni leneși care crescuseră unul lângă celălalt și se acceptau.

el poate a realizat asta mai devreme, mie mi-a trebuit un cancer ca să-mi intre bine-n cap ce e și ce nu e important în viața mea. sau poate nu numai mie, este ceva ipocrit ce ține de firea umană când vine vorba de a sta pe muchia dintre viață și moarte.

după un timp de când apelul lui se terminase, mi-a trimis un mesaj.

16.03.07, – 18:20: am uitat aparatu foto in sertaru ala de langa tv. am nevoie de el altfel nu te deranjam. da-mi un semn & spune-mi pe la ce ora sa ne vedem sa-l iau. azi te rog. paul.

se semnase de parcă nu i-aș fi știut numărul de doi ani. și oricum, cine altcineva ar mai fi putut avea chestii uitate prin garsoniera mea?

dana tăcuse de ceva timp. aștepta probabil să-i povestesc ce era cu mesajul, însă nu m-am sinchisit.

i-am dat până la urmă un reply.

aparatu ramane la mine! cumpara-ti altul.

send. message sent. primul mesaj trimis după ce-am aflat de cancer.

#03. cutia milei

n-am știut niciodată cât de înfricoșătoare e liniștea. poate și pentru că niciodată nu fusesem destul de atentă la ea.

singurele lucruri pe care le puteam auzi în baie erau sunetul apei curgând prin țevile din pereți și sângele zvâcnindu-mi undeva în jurul tâmplelor.

îți poți da seama de evoluția societății numai dacă te gândești la câte mii de conducte și canale există într-un oraș doar pentru a ne duce excrementele într-un loc unde să nu le putem mirosi. aveam impresia că pereții capătă puls. mă urmăriseră toată noaptea, cât vomitasem.

stătusem câteva ore bune sprijinită de capacul veceului și mă gândisem la toate lucrurile mărunte din viața mea. ca-ntr-o reclamă la coca cola. primul machiaj, prima serbare, primul ciclu, primul drum cu un personal, singură, spre bușteni, prima escapadă în vamă, toate tâmpeniile care adunate însemnau cumva soni.

lucrurile par altfel după câteva ore petrecute într-o baie goală. găseam aici amănunte pe care nu le observasem până atunci.

gresia era rece și o simțeam pe tot corpul. eram dezbrăcată. pielea îmi ardea groaznic, nu suportam niciun fel de material pe mine, în afară de prosopul pe care-l țineam tot mai strâns și din care mușcam atunci când viermele nenorocit se ondula în stomacul meu. iar ăsta era doar începutul citostaticelor.

după câteva ore în care nu ești decât tu și utilitățile din jur, apa, lumina sau chiar mașinile rebu care trec noaptea pentru a ne lua mormanele de gunoaie și pe care le poți auzi bine dacă nu dormi, aproape că îți poți da seama pentru ce trăiești. există acea liniște a orașului, amestecată slab cu jazzul și poezia new yorkului anilor 50, acea liniște care îți permite să înșiri teorii și concepții asemenea recitărilor grave ale lui ginsberg sau kerouac.

iar când ți se întâmplă ceva tragic, îți poți asuma aceste definiții, chiar dacă până atunci te-ai ferit cât ai putut de judecăți categorice. pe 24 martie 2007, la aproape patru și jumătate dimineața, am notat într-o agendă, îngroșat: *oamenii trăiesc pentru lucruri simple.*

agenda era nouă, o primisem chiar la începutul anului de la bancă.

am rupt primele pagini, cu calendare, hărți, firme și alte prostii, iar pe cea de-a șaptea, care devenise ulterior prima, am scris mare *SONI,* cu subtitlul *1981 – 2007.* pe următoarea am pus sus, ca un fel de titlu, *24.03.07, 4:23.*

oamenii trăiesc pentru lucruri simple. oamenii trăiesc pentru o salată de pește bine condimentată într-un restaurant luxos din centru. trăiesc pentru mofturi, deși nu recunosc niciodată asta.

trăiesc pentru a asculta o muzică bună într-un club fițos, pentru câteva beri care să ducă la o amețeală ușoară și să-i țină ocupați până se retrag toate mașinile și tramvaiele, ca să aibă scuza de a lua un taxi, deși asta și-au dorit de la bun început. este vorba de o secundă de grație.

secunda de liniște care vine după terminarea salatei și sorbitul unei băuturi oarecare, atunci când gura este destul de umedă cât să nu-ți fie sete, stomacul este destul de plin cât să poți considera că ești sătul.

zâmbești, involuntar, îți aprinzi o țigară și te uiți spre o clădire la întâmplare sau la vreun tablou sau ornament din restaurantul respectiv. ai impresia că înțelegi ceva, dar nu e nimic în plus sau în minus față de momentul în care stomacul îți ghiorțăia și ai comandat mâncarea.

e aceeași stare pe care o ai în taxi, pe un bulevard gol, undeva după unu noaptea, când luminile stâlpilor formează un fel de linii din puncte, paralele. se nimerește o piesă bună la radio, auzi câteva apeluri făcute prin stație, timp în care privești din nou zâmbitor spre panourile publicitare imense cu n oferte din n domenii. ai capul tot mai ușor, rezemat de spătar, și înțelegi tot. tot ce se mișcă în lumea asta și mai ales tot ce se mișcă în tine.

o secundă și o poți lua de la capăt a doua zi, muncind încă opt-zece ore, încercând apoi să ajungi din nou la această nirvana. poate e vorba chiar de momentul când îți închizi laptopul de pe birou, îți strângi dosarele și știi că ai terminat socotelile pe acea zi la serviciu.

sau momentul în care vii de la carrefour, îți așezi cele cinci-șase, dacă nu chiar zece pungi pe masa din bucătărie și începi apoi să deschizi toate rafturile pentru a vedea unde-ți pui tâmpeniile pe care le-ai luat.

clipa în care îți dai seama că un parfum ți se potrivește.

dimineața când toate hainele îți vin bine, fără să te fi aranjat prea mult și, trezindu-te întâmplător mult mai devreme decât trebuia, ai timp să fumezi o țigară-două în liniște, admirând tavanul și gândindu-te la ce modificări să mai faci prin casă.

gresie nouă în baie, un raft în bucătărie numai pentru fructe, o lampă pentru noptiera din dormitor, un șifonier cu uși glisante în perete și așa mai departe.

țigara de după sex sau o iarbă tare, stând tolănit pe spate și minunându-te de propriile tale degete, de articulațiile lor, de oase, de încheieturi sau amprente.

și pe lângă toate, cum spunea hobbes, oamenii sunt mai ales egoiști. dar n-am continuat în agendă. am luat o pauză și mi-am aprins un winston.

dac-ar fi știut oancea că urma să meditez asupra cursurilor sale la patru dimineața, rezemată de veceu, n-aș fi avut probabil niciodată restanțe la el.

dar așa e, oamenii acționează spre binele altora numai dacă ei cred că binele acesta al altora este și bine pentru ei înșiși. halal altruism! de pe urma lui se așteaptă compensații și, dacă nu, atunci un posibil ajutor primit înapoi, o îndatorare sau cel puțin recunoștință.

iar oamenii acționează numai atunci când nu sunt satisfăcuți. o fac pentru a-și rezolva problema. la fel cum și eu scriam sau doar vorbeam despre moarte pentru că muream. nu m-ai fi văzut până atunci interesându-mă măcar de vreun regim alimentar sănătos sau aberând despre sensuri și întrebări existențiale.

o meditație asupra capacului de veceu însă, poate părea fascinantă. pentru că atunci când stai cu capul rezemat de el înseamnă că ești praf. beat. drogat. indigestie, ulcer sau chiar niște efecte nenorocite de la citostatice, nu contează. ești praf și vrei să schimbi ceva. ești ambițios, cu câteva bale atârnând la gură și aproape paralizat, dornic de a o lua de la capăt. am deschis iar agenda.

24.03.07, 5:12

de ce dracului mă chinui? de ce dracului atâta aparatură complicată și atâtea tratamente complexe

pentru corpul meu mic, insignifiant de mic și pentru viermele și mai mic din stomacul meu?

mi-e rușine. și mi-e scârbă.

bonusuri? riscul unui infarct din cauza substanțelor folosite la citostatice. și slăbitul.

recomandări? struguri și ananas pentru că elimină toxinele.

efecte? grețuri, amorțeli ale mușchilor, căderea părului și-așa mai departe.

soluții? psiholog, psihiatru, peruci și speranțe.

dumnezeu? dumnezeu ne urăște pe toți. vizita lunară? spitalul fundeni.

statistici ale amănuntelor picante? topul celor mai căutate cuvinte pe google de pe laptopul meu: cancer, tratament cancer, cancer forum și cancer sfaturi. cuvintele cele mai des folosite: căcat sau futu-i.

planuri? următoarele cinci minute.

cel mai bun actor? cel mai bun prieten care se preface că totu-i ok. sau că va fi.

pentru toate celelalte există probabil mastercard.

* * *

la șase și ceva dimineața a sunat cineva. am deschis ușa brusc.

dana, chioară de somn, rezemată de scări și fumând.

— am găsit un film mișto pe net… și-a motivat ea destul de veselă prezența.

— un film?!

— aha… e cu jack nicholson și morgan freeman.

— și?

— i-am văzut trailerul pe imdb și l-am luat. *ce ai face dacă ai ști data când vei muri?* m-am uitat pe câteva secvențe și pare mișto. doi bătrânei trăindu-și ultimele zile, după o listă în care și-au notat tot felul de tâmpenii pe care să le facă înainte să dea colțul. *the bucket list,* așa-i și spune.

— dana, e aproape 6 dimineața…

— și tu oricum nu dormi. știam asta… ai altceva mai bun de făcut?

mai mult căsca decât vorbea.

am lăsat baltă orice intenție de a continua să scriu în blestemata mea de agendă. i-am lăsat danei ușa deschisă.

m-am dus iar lângă capacul de veceu. o stare de greață și-atât, nu puteam să mai dau nimic afară.

când m-am întors în cameră, dăduse deja drumul la film.

un film prost de altfel, demult nu mă mai plictisisem așa groaznic. pierdusem mai bine de o oră și ceva pentru o prostie hollywoodiană.

doi boșorogi, unul bogat și unul sărac, în lupta contra cronometru, fără niciun pic de realism. se cunoscuseră în spital, unde aflaseră amândoi de cancer și, după ce au întocmit o listă a ultimelor lucruri pe care își doreau să le facă și le-au și făcut, s-a terminat într-un stil tipic american. și-au rezolvat toate problemele, și-au refăcut relațiile cu cei din jur într-un happy end la fel de patetic ca sfârșitul tuturor filmelor de succes din ultimii ani.

încă o oră și jumătate din viața mea.

cheltuim timpul pe toate prostiile. nu îl pierdem, îl cheltuim. pe știri, pe seriale care după 5 ani se demodează și realizezi că n-au însemnat nimic, pe meciuri sau doar pe comentarii sportive, pe cumpărături, pe mâncare. doamne, cât timp pierdem! de parcă am trăi 1000 de ani.

și mai ales pe lucruri care nu înseamnă nimic. cu un viitor incert, de aproape șase luni, viața mea arăta ca un card din care mai rămăseseră doar câteva milioane de dat pe concluziile finale. m-am întristat pentru că mi-am dat seama cât de greu urma să fie.

— știi, dana… am făcut un calcul.

— pentru?

— fii atentă! opt ore, asta într-un caz fericit, la birou. două ore pe drum, dus-întors, futu-l în gură pe primar… și asta iar într-un caz fericit. vin cam zece ore. plus două ore mesele. plus îmbrăcatul, aranjatul, dușul de dimineață încă o oră, și iar într-un caz fericit. din 24 de ore pierd deci vreo 13-14 pe prostii. dorm vreo șase-șapte, deci rămân cu două sau trei ore strict ale mele. și să zicem că nu ies în oraș. stau acasă și mă relaxez cel puțin o oră la televizor sau pe net, dacă-mi mai arde de net. mai rămân cu două ore, iar una dintre ele o pierd visând pe pereți, fumând câteva țigări, făcând ordine prin casă și tot așa. mai am o oră! un căcat de oră, atât am trăit pe zi în ultimii ani!

— da, și nu o poți lua în seamă de la naștere. începi de la cel puțin șapte ani…

— nici măcar! nu la șapte, nici la opt, ci din momentul în care ai o oarecare libertate. și prima de care devii conștient e aia de a-ți gestiona timpul. aș zice doișpe ani, nici mai mult nici mai puțin.

— 26 minus doișpe…

— 14. și 14 înmulțit cu unu tot 14. 14 înmulțit cu 365… stai să iau calculatorul. așa, am 5100 și ceva de ore. 5110 de-mpărțit la 24… 212,9… deci 213 zile. zile, da? împărțit la 30… vin șapte luni. am trăit șapte luni! că n-a fost serviciul, a fost școala plus timpul în care învățam și oricum nu învățam ce dracului vroiam, învățam ce considerau ei că era necesar. șapte luni…

— futu-i…

— cum dracului, mă dana?! să am 26 de ani și să fi trăit șapte luni? iar când mai am în față atât de puțin, să pierd două ore pentru o prostie de film? asta că i-ai văzut tu trailerul pe imdb, pe youtube, pe ce naibii l-oi fi văzut?

— ar trebui să mă simt vinovată că filmul a fost prost?

— a fost ideea ta… în fine, eu mă gândeam cât timp au pierdut ceilalți pentru filmul ăsta. scenariștii, cameramanii, regizorii, pfuaa… toată armata aia care s-a ocupat ca filmul ăsta să poată fi luat într-un final de pe net. pe net ar trebui să fie doar filme bune, care să merite timpul… nu bune, ale dracului de bune!

un moment de tăcere.

mi-am amintit că paul juca pe laptop o prostie de strategie, care îi nota la fiecare salvare cât timp stătuse efectiv în joc. ajunsese la vreo 50 și nu știu cât de ore. peste două zile deci. și când a observat singur asta nu s-a mai jucat în viața lui pe calculator.

— hai la magazinul ăla de pe moșilor!

— ă?!

— ăla de servicii funerare, coșciugăria aia.

— tu chiar vorbești serios?

— da, chiar vorbesc serios! mereu aveam un sentiment ciudat când treceam pe lângă un magazin d-ăsta. acum vreau să văd cum e. vreau să mă uit la coșciuge, să vedem din ce sunt făcute și cum, cât costă, toate astea…

n-am așteptat răspunsul danei. m-am ridicat și m-am dus direct la duș. m-am îmbrăcat dup-aia în ceva lejer, într-un tricou simplu, o pereche de blugi puțin mai largi și

mi-am luat geaca pe deasupra. mobilul, cheile, țigările, geanta și am ieșit amândouă pe ușă.

— luăm taxiul, că n-am chef să stau cu orele. bine, de parcă nu tot atât aș face, dar n-am chef să stau înghesuită, mă arde pielea de mor.

— câți bani mai ai?

— am. îmi ajung pentru câteva luni. nu cer cumprumut că n-am de unde să mai dau înapoi. și-o să mor cu datorii, ce naiba! și-așa mă-njură destulă lume. am aproape o mie de euro strânși. sau chiar o mie, nu am stat să-i număr pe toți că n-am reușit să-i adun. plus o mie de la maică-mea, că așa mi-a promis, plus ultimul salariu, deci… am pentru șase luni… și mai fac rost dacă-mi trebuie.

— de unde faci tu mă rost?

— ee… am eu afacerile mele, să vezi câte reduceri o să fac.

am găsit un taxi chiar în intersecția de la doamna ghica. m-am așezat în față.

taximetristul era un tip la vreo patruzeci și ceva. solid, puțin neras și avea chiar câteva fire albe pierdute prin barba lui scurtă. era încruntat.

s-a aplecat să dea drumul la taximetru.

— unde mergeți?

— la… intersecția carol cu moșilor. e un magazin de servicii funerare acolo, nu?

— nu știu, o fi dacă ziceți dumneavoastră, eu nu le știu p-astea… v-a murit cineva?

— încă nu, i-am răspuns zâmbindu-i.

— păi… și ce faceți acolo? m-a întrebat, în timp ce a pornit tare spre teiul doamnei.

— ne interesăm și noi, ce să facem?

— aaa… aveți pe careva bolnav, nu?

— eu.

— dumneavoastră?… da' ce-ați pățit?

— păi… nici nu știu cum să vă zic. am aflat că am cancer.

— doamne ferește!

— e, asta e acum, m-am obișnuit cu ideea, nu e de ieri alaltăieri. și mă duc să văd și eu… mă-nțelegeți…

taximetristul rămăsese mut. se uita la mine cu milă și, chiar dacă îmi venea să râd, încercam să fiu tristă ca să-l impresionez și mai mult.

— domnișoară, glumiți cu mine?

— ba deloc! am foile de la spital în geantă dacă vreți să vi le arăt.

— nu, doamnă, nu-i nevoie… vă cred, cum să… da' cum doamne iartă-mă?

— e, cum? pur și simplu. nu știți cum e cu cancerul?

— așa, ați aflat la un control sau…?

— exact așa.

— de la televizor e, vă zic eu! am văzut câteva documentare… și-ăsta face cancer! nu știe lumea, dar ăsta și țigările e, fir-ar mama lor!

— păi de la televizor mi-a zis și mie că e…

încercam să mă abțin cât puteam de mult să nu râd în hohote. dana la fel, o observasem în oglindă. avea mâna pe față.

— de la televizor, nu?

— dacă vă zic… mai ales de la prostia aia de otv.

— aoleo!

— păi da, nu știați? că ăia emit prost de tot, au niște aparatură d-aia veche, vai mama ei. și cum eu mă uitam în fiecare seară… am pățit-o, vedeți?

dana se chircise toată în spate și tremura de râs. din când în când mai scotea niște chicoteli, apoi își lăsa doar gura acoperită de mână ca să i se vadă ochii înlăcrimați.

— vai, da' nu plângeți doamnă, doriți un șervețel? s-a sesizat imediat șoferul.

— nu, nu, mulțumesc. doar că… mi-e greu acum să reaud povestea, i-a răspuns dana silabisind.

— doamne păzește!! a exclamat taximetristul, închinându-se în fața bisericii de la obor. dar cum? și nu faceți tratamente d-astea?

— ba fac, d-aia nu mai am nici păr!

— aoleo! eu așa credeam că vă tundeți dumneavoastră, am și vrut să vă întreb.

— nu, nu… eu aveam părul lung de tot. n-am din păcate nicio poză la mine să v-arăt.

— doamne păzește! și s-a închinat din nou, fără să fie vreo biserică de care să știu prin preajmă.

— asta e viața, ce să-i facem acum? am concluzionat eu.

— da, mama ei, da' cum se întâmplă… am auzit-o și p-asta! și de la otv ziceți, nu?

— de la otv, de la acasă, mi-a dat doctorul o listă. le știa bine, că mai sunt cazuri.

— da' la acasă ce-are, doamnă?

— tot așa! transmisii proaste. cică nici proteveu' nu o duce prea bine, dar cu acasă e pulbere.

— doamne! să-i spun lu' nevastă-mea! sârbu ăsta chiar că-i al dracu' de zgârcit… am tot auzit… și cu tratamentele-astea nimic?

— nimic nimic… m-am dus prea târziu. bine, șanse pot fi, nu zic… da' mai am câteva luni și acum mă gândeam să văd cum mă-ngrop și eu… ca omul.

— doamne, da' ce-a ajuns lumea asta…

— măcar e bine că mai aflăm și noi. ce, eu dacă știam dinainte mă mai uitam la diaconescu, la d-astea?

— da, dar chiar așa, să moară oameni și alții să facă bani așa? chiar pân-aici? nu e nene! nu mai e viață cu nesătuii ăștia! și-atât, doar de la televizor, așa?

— păi ce-mi trebuia mai mult?

— doamne-ajută! și s-a crucit iar. ce-am ajuns…

— trageți aici pe dreapta, chiar la stop, l-am întrerupt amuzată.

— unde doriți dumneavoastră, domnișoară.

— cât face? și am dat să mă caut de bani prin buzunarul de la geacă, ca și cum aș fi uitat unde i-am pus.

— nouă lei… da' știți ce? nu mi-i dați doamnă… vă rog nu mi-i dați! să fie din partea casei!

— e, da cum? e munca matale!

— nu doamnă, lăsați… mai simt și eu că fac o faptă bună, că prea ne-am înrăit așa. acum și cu povestea dumitale, ce să mai zic? dă-i încolo de bani, nu ăștia e problema!

— vaai… vă mulțumesc frumos. m-am aplecat și l-am sărutat pe obraz. aproape că-l bufnea plânsul.

l-am salutat. am coborât amândouă puțin înainte de serviciile funerare am așteptat să plece de la stop, după care am început să râdem, sprijinindu-ne una de cealaltă.

— nu ești sănătoasă, soni! jur că nu ești! otv? hai mă…

— m-am ales c-un drum moca sau nu?

— ce naibii să zic? dacă dai de toți tâmpiții? nu l-ai văzut cât de serios era cu televizoru' lui, doamne!

— deci m-am ales c-un drum moca! ți-am zis c-o să fac reduceri?

* * *

cerul întunecat de martie m-a întors din nou pe dos. am urât dintotdeauna schimbările bruște ale stărilor interioare, mi se părea ceva mult mai bolnav decât viermele meu, de care uitasem pentru câteva minute.

am luat o gură de cola de la dana, deși eram la regim. nu respectam atunci tratamentul în totalitate. singurele zile în care mâncam ceva ce putea fi considerat sănătos erau zilele în care nu mâncam nimic. și erau destule.

— ești sigură că vrei să faci asta?

— dana, nu e de parcă aș încerca cocaină…

— e oricum o idee la fel de tâmpită.

— greșești. după cocaină te simți bine.

n-am mai stat pe gânduri. am împins ușa destul de masivă și am intrat.

deasupra ei era un clopoțel, astfel că prezența noastră a fost sesizată imediat. *ce idee tâmpită să ai un clopoțel la intrarea într-un magazin de servicii funerare.*

trebuie să recunosc că era o atmosferă înfricoșătoare.

aveau di tăti, cum ar spune moldovenii. aveau foarte-foarte multe coșciuge, în tot felul de culori, cu tot felul de perne, mânere, capace, lumânări, câteva aprinse chiar.

în spate, pe un perete, erau coroanele. arătau groaznic. probabil erau ok, comparate cu altele, pentru mine însă erau doar groaznice.

o tipă la birou. vorbea la un fix.

— da, fănele, da! la 12 vin ăia pentru popa. po-pa! exact cum se aude. da măi, ăla cu nevasta aia bâlbâită. e, vezi că știi? vezi? așa, deci la 12 pregătești mașina pentru popa, iar la cinci adă dricu' de la spălătorie că avem iar un baban. da, fănel… factură, tot… două mii a dat. două în cap! o mie numa' pe coșciug. a luat d-ălea noi, de brad cu sticlă. ai văzut că au început să se dea și alea? hai sună-mă tu după ce termini cu popa că am un client acum. da, fănele, ți-l las pe birou aici. hai că te pup.

mă învârtisem în timpul acestei minunate conversații prin magazin. pipăisem chiar câteva perne. dana stătea paralizată în spatele meu, pregătită parcă să zbiere la mine ca să ieșim cât mai repede.

— vă pot ajuta cu ceva? m-a întrebat tipa.

— cred că da… i-am răspuns încet…

avea o aluniță hidoasă pe obrazul stâng, una pe care oricât ai fi încercat s-o eviți tot o fixai cumva în timp ce

te uitai la doamna tina. avea un ecuson pe care scria tina castor.

— ce anume v-ar interesa?

— sincer, nu cred că știm…

— nu-i nicio problemă, se întâmplă des din cauza emoțiilor. dar sunt aici ca să vă ajut. în primul rând, pentru cine este coșciugul?

— vindeți mult? i-am tăiat-o eu brusc.

— vindem, vindem, mi-a răspuns ea prompt. avem uneori chiar și zece clienți pe zi, nu ne plângem.

— zece morți…

— zece clienți, m-a corectat ea.

— și… cu ce mă puteți ajuta?

— depinde… ce mărime are defunctul, cât de înalt sau cât de gras e, apoi depinde de dumneavoastră ce calitate, ce material, culoare, model…

— păi… 1,65 și puțin peste… 52 de kile.

— femeie, nu?

— femeie, și i-am zâmbit.

— acum depinde din ce material doriți.

— nu prea mă interesează, chiar nu am habar.

— cam la ce preț vă gândiți?

— un preț… accesibil?

— păi… ce înseamnă accesibil? până în zece? peste?

— până!

— gândiți-vă bine că este totuși ultimul drum, apoi a dat ochii peste cap teatral. mulți cumpără chilipiruri, iar apoi regretă. nu e chiar un simplu coșciug.

o fixam și aveam probabil o față nedumerită. nu-mi puteam scoate din cap ultimele ei cuvinte și alunița care mă făcea să iau o oarecare distanță.

s-ar putea să iasă ceva haios aici.

zâmbeam, și era sesizabil. doamna tina era tot mai suspicioasă.

era elegantă, dar forța nota cumva. clasica fustă neagră asortată cu o bluză grena și un fard exagerat. încerca să fie civilizată, dar din tonul și din trăsăturile ei încruntate îți puteai da seama că nu e mai mult decât o simplă țărancă ce-și vinde marfa și probabil te înjură în gând ca să termini mai repede cu întrebările.

— așa e, aveți dreptate! i-am răspuns puțin înțepată după ceva timp. vreau ceva… special!

— o culoare anume? m-a întrebat amabilă.

— în dungi aveți?

dana și-a dat o palmă în cap.

— în dungi? a întrebat pe un ton disprețuitor și ironic.

— da, cu verde și alb aveți?

— păi… vă putem face unul pe comandă, dar va costa mai mult, să știți! mi-a răspuns repede, încercând să mă îndepărteze de subiect.

atitudinea mea copilăroasă și calmă nu îi dădea siguranța unei farse. se gândea probabil dacă nu suntem de la vreo televiziune și avem vreo cameră ascunsă, mai știi? începuse să ne studieze mai atentă.

— și îmi pot alege orice model de aici? iar apoi se poate vopsi?

— desigur. bine, nu acestea vor fi vopsite, va fi făcut altul dacă nu doriți ceva clasic.

— nu, nu… în niciun caz clasic. doar nu e un simplu coșciug…

— pentru cine îl cumpărați? poate vă pot recomanda ceva…

— pentru mine.

— cum adică pentru dumneavoastră? să știți că eu nu am chef de glume, este o treabă serioasă aici și…

— și cine-a zis că nu vorbesc serios? am întrerupt-o, ferindu-mă de privirea ei.

— coșciug în dungi pentru dumneata? ești sănătoasă tun! probabil la cap ai ceva probleme, don'șoară!

— la stomac de fapt! și m-am întors fixând-o. cancer la stomac, ca să fiu mai exactă!

paralizase. se înroșise toată și încerca să-și dea seama unde pierduse firul discuției.

— ăă… îmi pare rău, a revenit cu o schimbare gravă în voce. chiar îmi pare rău. știți, avem de-a face uneori cu tot felul de nebuni…

— sănătoasă nu am spus că sunt… pot proba unul?

— păi… desigur, la ce anume v-ați gândit?

— la ăsta mic, și începusem deja să aranjez bine perna în el. cât costă?

— acela face cinci.

— o, chiar convenabil… dana, vino să-mi faci o poză, desigur dacă doamna tina ne lasă, și mi-am întors privirea către ea, zâmbindu-i. se poate?

— sigur, sigur, mi-a răspuns ea bâlbâit.

— vreau să văd cum arăt în el, înainte să dau un răspuns, mă-nțelegeți, nu?

— sigur, sigur, așezați-vă.

dana și-a scos mobilul cu trei megapixeli, pe care mi-l lăuda de aproape jumătate de an. s-a apropiat de mine.

m-am urcat în coșciug, m-am întins pe spate, confortabil, mi-am închis ochii, apoi mi-am împreunat mâinile pe piept. am auzit oftatul amândurora și am zâmbit.

— haide dana! că doamna tina are treabă, nu e muzeu aici!

clic.

— a ieșit bine? am sărit repede în fund.

— a ieșit tremurată… mai… stai o dată.

dacă ar fi fost o replică dintr-un film, s-ar fi vorbit ani întregi despre ea.

3 megapixeli inutili fără un focalizator de imagine. plus un moment de toată jena, un moment pe care l-am savurat cu poftă.

clic.

— gata! a țipat, evident mulțumită de fotografie. putem pleca acum?

— da! putem pleca, apoi m-am întors către tina. rămâne să mă gândesc și să mă întorc mâine dacă mă hotărăsc. se poate rezerva?

— desigur… ăăă… pentru cât timp?

— exact nu am de unde să știu. cinci luni, șase, cam așa. asta ca o dată maximă, există întotdeauna și un posibil mâine.

— înțeleg, și a încercat să pară cât se poate de tristă. nu am rezervat niciodată pe o perioadă așa îndelungată, dar în situația dumneavoastră… sigur… îl pot rezerva dacă doriți să îl cumpărați.

— și cum se face asta?

— trebuie să îmi semnați niște acte, dacă vreți vi le pot aduce imediat. doar să aveți un buletin, ceva… și trebuie să plătiți 60 la sută din prețul coșciugului, adică… trei milioane pentru acesta. și depinde dacă doriți doar un coșciug sau serviciul complet cu transport și celelalte aranjamente. noi ne ocupăm de toate, să știți!

— dumneavoastră aveți salariu fix sau și comision?

— poftim?! a sărit ea, încruntându-se, punându-și mâinile-n sân.

— îmi dați deja prea multe detalii…

— încerc să vă ajut!

dana se simțea jenată de discuție și încerca să-mi facă un semn discret să tac.

— cât vă luați pentru o vânzare?

— confidențial! a răspuns mulțumită că găsise cuvântul potrivit.

— dacă nu-mi spuneți nu-l cumpăr, vorbesc serios!

— nu-l cumpărați! v-aș ruga chiar să poftiți afară dacă v-ați satisfăcut toate curiozitățile.

— super, deci aveți un comision acolo… și la clientela de aici bănuiesc că nu o duceți tocmai rău…

— fiecare muncește și o duce cât poate, don'șoară! și s-a întors grăbită spre birou. vă rog frumos să plecați!

— haide odată, soni! și am simțit mâna danei trăgându-mă de brațul stâng.

— dar…

— haide! a țipat.

— o zi bună și vă mulțumim pentru timpul acordat!

dana mă trăgea ca o nebună de mânecă.

în tot acest timp doamna tina ne privise furioasă. îi stricasem probabil ziua și abia aștepta să ieșim ca să-l sune pe fănel să-i povestească toată faza. ridicase receptorul telefonului de pe birou. s-a auzit din nou clopoțelul, iar atunci l-am găsit mult mai haios.

dana era nervoasă. vântul bătea tare, iar ea se chinuia să-și aprindă un winston nenorocit de la mine.

— ce dracu' te-a apucat? m-a întrebat, ca și cum ar fi avut de gând să mă certe.

— pe mine?

— da, soni, ce dracului? femeia a vrut să te ajute și-atât! și tu ai draci pe tine, ce-ai?

— ce-am făcut? am întrebat-o câteva chestii, nu trebuia să reacționeze așa! cum naiba să lucrezi și să ai comision pe vânzare, las-o-n puii mei! de parcă cine intră aici iese fără să cumpere ceva. nu e ca și cum ți-ai alege pantofi, știi?

— și chiar dacă ar fi așa… care-i problema ta până la urmă?

— niciuna, m-așteptam să fie mai distractiv… m-a enervat cu datul afară. dar până la urmă n-am dat bani pe nimic și tot e bine, m-am ales c-un drum moca și un tur printr-un magazin de servicii funerare și…

nici n-am apucat să-mi termin concluziile, că lângă mine s-a auzit o miloagă rugându-ne pentru niște mărunt. ne-am întors amândouă și am privit băbuța care cerșea în

fața serviciilor funerare, explicându-ne câte ghinioane și accidente avusese la viața ei.

— auzi mamaie, am izbucnit hotărâtă, crezi că ești singura care are probleme? mă vezi pe mine cerșind după ceva, când mai am juma' de an de trăit?

— soni, jur că te împușc! și dana m-a tras la o parte. i-a întins babei o hârtie de-un leu.

cerșetorii nu m-au impresionat niciodată. dar nu mă luasem de niciunul până atunci. era haios să fac toate lucrurile tâmpite pe care îmi dorisem să le fac dintotdeauna, chiar și pe ultima sută de metri. chiar dacă n-aveau niciun sens și doar mă distrau pentru câteva minute.

— dacă-i dai vreun ban îți jur că nu mai vorbesc cu tine ever!

— cât?! vreo șase luni, nu? și dana s-a întors încruntată spre mine. îi pierise orice simț al umorului.

— serios, tu știi cât câștigă cerșetorii ăștia? ia calculează… uite, la un minim de cinci clienți pe zi la funeralele-astea… și cred că fiecare, la stadiul psihic în care iese de-aici după ce-i fute la cap madam tina, îi lasă mai mult de cinci lei… bașca trecătorii. ia mai mult decât tine pe zi pentru că știe unde să se smiorcăie și când!

— pfir-eai a dreacu de jdreanță-mpuțită! a țipat baba la mine. rămăseserăm amândouă blocate. pfir-eați ai dreacu de tâmpiți, blestema-v-aș copchiii cu canșer ji râie de nenoroșiți!

n-am apucat să mai schițez niciun gest, că dana i-a și tras o cizmă în picior, făcând-o pe babă să cadă exact în fața magazinului.

s-a întins apoi să-și recupereze leul pe care cerșetoarea i-l smulsese și-l pusese într-o cutie prăfuită de carton. a luat toți banii de acolo, iar când s-a ridicat i-a mai tras o cizmă, în burtă.

— hai să mergem! m-am săturat și de coșciugele tale și de cretinătatea din orașu' ăsta!

a început să facă semn ca nebuna după un taxi.

mă bufnise râsul și totodată începuse să mi se facă milă de cerșetoare. mi se părea incredibil ce se întâmplase și cred că dana nici măcar nu conștientizase ce a făcut.

— aaaa! s-a auzit un răcnet venind din ușa funerarelor. era tina, evident, uitându-se la baba leșinată din fața magazinului ei.

— taci că nici tu nu ești mai brează ca ea! poate te bag prin vitrina aia! a țipat dana la ea, în timp ce eu râdeam în hohote.

tina a ajutat-o pe babă să se ridice, a luat-o înăuntru și a încuiat ușa speriată. urma probabil încă un telefon, la poliție sau la fănel.

— s-o folosești ca model! a continuat dana, iar eu eram aproape de a mă tăvăli pe trotuar de râs. ce?! s-a întors brusc spre mine, cerându-mi socoteală.

— tocmai ai bătut o cerșetoare, cum ce?!

— vai săraca… tu știi cât câștigă o cerșetoare aici? a țipat furioasă și a început apoi să râdă de penibilul situației.

bucureștiul se colorase. trecătorii de pe stradă se uitau uimiți la noi și nu înțelegeau de ce râdem. viermele scrâșnea cât putea de tare, aproape că-mi venea să vărs.

— ia uite, are cinci sute și ceva de mii, a remarcat dana după ce a numărat banii babei. și e abia… cât? e unșpe! până diseară făcea milionul lejer… i-am stricat ziua. avem cinci sute de mii bonus pe ziua de azi, zi unde mergem să mâncăm!

— oriunde, dacă vrei tu… eu n-am poftă.

— îi dăm banii înapoi?

— e, draci! am strica toată faza…

#04. superman revine

I look at God behind his desk, taking notes on a pad, but God's got this all wrong. We are not special. We are not crap or trash, either. We just are. We just are, and what happens just happens. And God says, „No, that's not right." Yeah. Well. Whatever. You can't teach God anything.[2]

chuck palahniuk

aprilie a fost altfel. de fapt, cu cât timpul trecea, începeam să mă obișnuiesc tot mai mult cu sfârșitul lumii.

într-un fel, și zic într-un fel pentru că nu vroiam să recunosc, mă resemnasem.

doar lucrurile repetitive mă mai calmau. văzusem de exemplu într-o noapte pe hbo superman revine. a o mia oară. același film bun, chiar potrivit pentru insomnia mea sau pentru oricare insomniac care-și ține lângă pat cutii întregi de medicamente și un lighean în care să le verse apoi.

de ce toți supereroii sau toate ciudățeniile din ultimul secol apar numai în america? n-am auzit pe cineva care să fi văzut vreun ozn în istambul. și nici de vreun tip cu puteri supranaturale pe care să-l cheme hassan. ce să mai zic de gheorghiță?

în românia, în acest ținut înapoiat privat de miracole moderne, mi-ar fi plăcut să fiu măcar imună la vreo boală. să nu-mi apară coșuri sau herpesuri sau să nu pot răci. ceva de genul ăsta.

mă întrebam după ce văzusem filmul care e diferența dintre isus și superman.

ce-i aia bine? e cineva în măsură să definească asta pentru mine, mai ales acum? există asemenea ipocriți?

prostia asta cu dumnezeu mi s-a părut dintotdeauna o soluție de urgență, ca acele extinctoare din filmele-americane, acoperite de un geam solid, pe care îl poți sparge only for extreme measures.[3]

cică ideile nu schimbă lumea. dar lumea e în stare să idolatrizeze vaci sau diverse desene apărute în pietre, doar pentru că seamănă cu o cruce și parcă atârnă și-o mână dintr-o parte. și asta numai dacă te uiți atent și mai

ales dacă ai credință. pupăm icoane de atâtea secole încât codul nostru genetic se va modifica, iar acest lucru va fi un instinct din naștere.

— și în ce crezi, soni? m-a întrebat profa de religie într-a XI-a parcă, după ce îi adusesem o hârtie semnată de maică-mea, cum că e de acord ca eu să nu particip la acele ore. era făcută de mine, evident. tu cum faci diferența dintre bine și rău?

— trebuie să cred în isus și să-mi fac rugăciuni ca să pot diferenția ceea ce e bine de ceea ce e rău? e de-ajuns să te uiți la desene animate pentru asta.

— uite, soni, privește lucrurile astfel: dacă la sfârșit, când o fi, n-o să apară dumnezeu, așa cum spui tu, atunci n-ai pierdut nimic. nu? dar dacă există?…

într-a XI-a monologurile mele erau probabil mai seci. sau doar puerile. sincer, nu vroiam decât să scap de orele de religie atunci, fără să fiu nevoită să-mi iau n absențe.

când pământul era plat, acesta era un adevăr absolut. când tot universul se învârtea în jurul lui, la fel. acum avem nasa, sateliți, și încă nu știm dacă armstrong chiar a fost pe lună sau în studiourile de la hollywood, dar continuăm să-l păstrăm pe dumnezeu ca un judecător suprem al vieților noastre. ironic, vorbim de același zeu pentru care s-au ars cărți și oameni pe rug, nu?

— să fim serioși. dacă există un dumnezeu, indiferent cum îl cheamă și indiferent dacă are vreun nume, și spun asta doar de dragul unei teorii, atunci acest dumnezeu n-o să aibă nimic de împărțit cu mine… ar fi ocupat cu altele, mult mai importante. oricum sunt un om bun. ar trebui să știe asta, fără să mă rog. mai ales că sunt un om bun pentru că așa vreau, nu pentru că așa trebuie să fiu sau pentru că altfel aș arde în smoala din iad. m-a bufnit râsul, dar mi-am revenit imediat. nu pricep ce vreți: să fiu un om bun sau să idolatrizez o pictura pe lemn? și m-am uitat sictirită la icoana din colțul clasei. de ce trebuie să fim fanatici? pentru că dacă e așa… cei mai mulți adepți sunt la jilava și au înfundat multe alte pușcării. ei sunt ăia care își fac cele mai multe cruci, rugăciuni și au cel puțin un tatuaj cu isus pe brațul drept. lângă sirenă. ei ar fi probabil elevii model pentru dumneavoastră.

doamna manea tăcea și se uita la mine ca și cum nu aș fi înțeles ceva foarte important din toată povestea asta

cu dumnezeu.

— de unde vreți să încep? am continuat eu, fiind foarte mândră de convingerile și argumentele mele de atunci. cum rămâne cu oamenii care au fost omorâți pentru acest dumnezeu? sau poveștile idioate cu adam și eva, apoi cu copiii lor și femeia care apare de niciunde doar pentru a crea o oarecare logică a întâmplărilor? dumnezeul răzbunător care-i pedepsește pe toți cei care sunt împotriva poporului său ales? inchiziția? arderile pe rug? doamne! și asta ca o expresie, nu mă înțelegeți greșit… chiar sunt un om mai credincios dacă o să iau în serios faza cu moise și cu toiagul care a împărțit marea roșie-n două?

— soni, mă întrerupse doamna manea, tu vorbești de oamenii care au greșit și au interpretat și mai greșit mesajele domnului nostru.

— cât de convenabil…

— cum a apărut omul, soni?

— mi-e indiferent.

— nu ți-ai pus niciodată întrebarea asta?

— ba da. și am ferma convingere, cred că e instinctul meu feminin, că nu din țărână.

atunci mă jucam. și eram conștientă de asta.

dumnezeu însă, odată cu înmormântarea lui taică-miu și câteva întrebări logice pe care mi le-am pus atunci, apoi cu facultatea și sutele de cărți pe care le-am citit, dispăruse de tot. demult chiar.

mă enervează însă ipocriții care, siguri pe ei că au ales nu știu ce cale bună, asta după ce își asumă binele universal, nu respectă alegerile celorlalți. vorbesc de dumnezeu, de libertate și adevăr, dar totul este frumos numai când e vorba de libertatea și adevărul lor. am mai auzit povestea asta.

oricum, iată-mă aproape de sfârșit. n-am pierdut nimic din minunățiile aberate de doamna manea. și chiar dacă aș fi pierdut, nu m-aș fi simțit oricum mai groaznic decât atunci când am vomat a nu știu câta oară, în seara când mi-am amintit de toate acestea.

#05. prințul danez

când nu aveam chef de dana, de oricine sau de orice altceva, de iarbă sau de vreun film de nimic, ieșeam prin oraș.

îmi plăceau la nebunie serile de primăvară când se întuneca brusc. încercam să ghicesc, după culorile pereților și după formele lustrelor care se vedeau prin ferestre, ce fel de oameni trăiesc după zidurile murdare de beton.

nu mă gândeam niciodată la fețele lor. le găseam un hobby, un serviciu, un salariu modest, câțiva colegi de muncă enervanți și foarte rar mă ocupam și de familiile lor. unii aveau copii, dar n-aveau timp să se ocupe de ei. alții de exemplu își făceau planuri pentru câteva zile de vacanță în bulgaria. erau momentele mele ieftine de filosofat.

mergeam la cumpărături până pe la zece, găseam de fiecare dată ceva interesant de luat. am început cu un bonsai și n-am terminat nici până acum experimentele. de la mâncăruri precum scoici, caracatițe sau alte ciudățenii acvatice, până la diverse nimicuri electrocasnice sau nimicuri cu baterii pe care nu le foloseam decât o singură dată.

am colindat aproape toate magazinele de animale pe care le-am găsit, dar tot nu am reușit să-mi iau nici măcar un amărât de hamster. au urmat magazinele de antichități, de mobilă, galeriile apoi, expozițiile, eram la curent cu noutățile, indiferent de domeniu.

bucureștiul mă ținea ocupată.

stătusem de 26 de ani în orașul acesta nenorocit și nu reușisem să-l simt niciodată atât de viu. îl respiram aproape. îi simțeam fiecare por, fiecare bucată de asfalt roasă, fiecare conductă de sub străzi, oamenii plictisiți și agitați care îl călcau, viteza cu care se înlocuiau bordurile, monumentele noi, de prost gust, și sutele de blocuri care se construiau într-una.

iar pe lângă acest șantier mizerabil, care părea că n-o să se termine niciodată, pe lângă zgomotul de fundal al utilajelor și al motoarelor, erau toate posibilitățile învârtindu-se între clanuri de țigani jegoși din centrul istoric, firme care dădeau faliment, firme de succes sau

bănci care-și trăgeau câte-un sediu cât un munte în mijlocul vreunui parc. poeți beți în bodegi tot mai luxoase și mai scumpe, prostituate de opt ani, de zece ani, de șaizeci de ani, chitariști lefteri mimându-l pe jimi hendrix, cu o pălărie în față unde să lași un leu doi sau nimic, supermarketuri, hyperrmarketuri, minimarketuri, agenții de turism care păreau că asigură și drumuri pe marte.

mii de mașini, mii de taxiuri, troleibuze, tramvaie, metrouri, toate zgâriate, murdare sau pline de *stencil*-uri. studenți din toate comunele țării sau din orașe de provincie în care nu se întâmplă nimic, arabi, chinezi sau sute de europeni ciudați care nu știu ce mama naibii căutau pe-aici. manele la periferie, jazz în centru. uneori invers, alteori deloc.

parade gay, parade anti-gay, plasme în vitrine, slujbe la biserici, înmormântări sau party-uri de fițe, vedete de doi lei sau doar oameni comuni, orice fel de droguri, reduceri și alte mii de lucruri pe care probabil nici nu le-am sesizat în viteza aceea, în mintea mea ruptă de toate acestea, care se forța să găsească un sens tuturor.



țin minte că era o seară foarte călduroasă de aprilie, prima în care am ieșit fără geacă.

pe colentina se lucra la linia de tramvai. oamenii care se întorceau probabil de la serviciu, fiind plecați de dimineață, erau îmbrăcați gros și transpirau ca niște bolnavi.

era mult praf amestecat cu aromele florilor care se vindeau la colțuri.

m-am plimbat câteva ore bune pe străzi și, când nimeream pe lângă un parc, îmi căutam o bancă la intrare, îmi scoteam agenda din geantă și-mi notam impresiile. sau făceam tot felul de poze cu aparatul lui paul. ca un turist aproape.

pe la vreo zece-unșpe vroiam să mă întorc spre casă, orașul era aproape sufocat mi-a sărit în ochi un panou imens. o tipă goală, bună ce-i drept, care își ținea un deget în gură, iar cealaltă mână o avea pe fund. sex shop nu știu cum.

ei, uite ceva nou!

nu mi-am putut stăpâni curiozitatea și am intrat curajoasă.

un tip stătea după o tejghea plină cu vibratoare colorate, citind libertatea. nici nu m-a băgat în seamă. s-a întors doar pentru câteva secunde, mi-a aruncat o privire prin care m-a analizat din cap până-n picioare, apoi a revenit la ziarul său.

m-am uitat atentă la toate tâmpeniile de pe-acolo și, pe lângă faptul că rămăsesem oarecum fascinată, mă excitasem îngrozitor. nu știu dacă era de la faptul că de mai bine de trei-patru luni nu o pusesem cu nimeni sau efectiv de la starea pe care o aveam în acel magazin.

în timp ce începusem să pipăi tot felul de penisuri din cauciuc, de diferite mărimi, unele chiar suprarealiste aș zice, un tip ciudat a intrat în magazin.

și eu și vânzătorul ne-am întors în același timp și l-am privit câteva secunde pe bărbatul speriat, la vreo douăzeci și ceva de ani, care rămăsese înghețat de privirile noastre.

eu rămăsesem în mână cu un penis de cauciuc de vreo treizeci de centimetri, iar el se holba ca un copil fascinat de cine știe ce monument. am început să frec penisul destul de pasional și i-am făcut cu ochiul.

până să mă bufnească râsul, l-am văzut cum se înroșise tot. a zburat imediat pe ușă, ca și cum ar fi văzut o fantomă. rămăsesem doar eu cu vânzătorul să ne amuzăm de situație.

— mi-ai futut o afacere de milioane, mi-a spus rece, întorcându-și atenția la ziar.

— aha… deci ăștia-s clienții tăi, am remarcat destul de curioasă.

— ei, ăștia… nu sunt numai ciudați.

în sex shop era o liniște enervantă. văzusem niște boxe ascunse după tejghele, însă el nu se sinchisea să remedieze atmosfera. ar fi însemnat să se deranjeze din cititul tabloidului.

— cam ce cumpără lumea de-aici? l-am întrebat, ca și cum aș fi părut interesată.

— pfuai, de câte ori am auzit întrebarea asta… de când m-am angajat aici parcă am devenit vreun doctor în domeniu… pana mea, se cumpără de toate.

a fost un moment de tăcere penibil. mi-am luat inima-n dinți și m-am dus chiar lângă tejgheaua lui. așteptam să lase nenorocitul de ziar.

— deci? m-a întrebat plictisit când a observat că stau lângă el. a aruncat libertatea în coșul de gunoi.

— ia zi, mă scoți la o bere?

— măi, cu ceva bani îți poți lua un vibrator ca lumea, decât să ieșim la o bere să ne povestim toate cretinitățile până o să ajungem la mine sau la tine acasă. e mai ieftin și mai rapid, crede-mă.

— deci nu mă scoți la o bere…

a început să-mi studieze atent formele corpului.

— termin abia într-o oră.

— auzi, tu citești des libertatea?

— neah… îmi rămâne de la un coleg de pe cealaltă tură. îmi pierd câteva minute cu prostiile de-aici, n-am ce altceva să fac.

— asta e bine. era chiar aiurea să stau să aștept o oră un cititor de libertatea, știi?

— da, te cred… apoi a scos tabloidul din coșul de gunoi, s-a uitat la ceas pentru o clipă, și a continuat să citească.

— ce pizda mă-tii ai? și i-am smuls ziarul.

— je suis fatigue, mi-a replicat, pe un tot superior.

— uuu, merde!… que vendeur intelligent.[4]

— ei, nu asta visam să ajung, sincer să-ți spun…

— dar? vreun poet neînțeles?

— neah…

— unul ratat?

— un actor ratat, mi-a răspuns în cele din urmă, în același timp smulgându-mi ziarul înapoi. tu? m-a întrebat, deschizând tabloidul și întinzându-l pe tejghea. nimerise la un articol cu un star porno.

— eu pictez din când în când, dacă mă întrebi de domeniul artistic.

— domeniu' artistic, ai? asta e tot ce poți spune despre tine? a continuat, încă atent la articol.

— nu. am cancer și o să mor în câteva luni!

a tăcut. și-a terminat ultimele propoziții de citit, după care și-a ridicat privirea către mine.

— super! mi-a replicat, întorcând pagina pentru următorul articol.

— ce naiba ți se pare așa super?

— păi… uite, probabil dacă nu aveai cancer, asta dacă chiar ai, nu ajungeai până la un sex shop să te dai la un căcat de vânzător… plus că poți încerca orice droguri,

fără să te mai îngrijorezi de mari efecte secundare sau dependență.

— pățești asta des?

— adică? și în sfârșit a scăpat de ziar, făcându-l ghemotoc.

— adică ce? adică să-ți intre în magazin tipe disperate, sau pe care tu să le crezi disperate. să nu cumpere nimic și să se dea la tine.

— hmm… deși pare ciudat pentru tine probabil, să știi că destul de rar. dar da, ca să-ți răspund la întrebare. mi s-a mai întâmplat o dată.

— tu la ce naiba te gândeai?

— la tipe care sunt și bolnave de cancer… asta nu. auzi, tu chiar vorbești serios cu canceru' ăsta?

— da.

a rămas câteva secunde uitându-se în gol, după care s-a ridicat brusc și a dat drumul la radio. *în sfârșit.* se nimerise r.e.m. cu first we take manhattan.

— tu ce-ai face dacă ai muri în câteva luni?

— aș omorî niște țigani, mi-a replicat fără să mediteze prea mult.

— atât?!

— eh… aș avea probabil o listă serioasă cu oameni care din punctul meu de vedere n-ar merita să mai trăiască… oho, și ce listă!

— mda, ești îngust…

— păi depinde măi, depinde câte luni mai am până la urmă.

— încă cinci, i-am spus serioasă, întorcându-mă la penisul cauciucat de treizeci de centimetri și începând să-l zbengui.

— păi… aș sparge și o bancă sau un magazin mai mare… și pe lângă toate tâmpeniile pe care mi le-aș lua, aș împărți mulți bani la săraci.

— altceva, robin hood?

rămăsese îngândurat, cu privirea fixată pe unul dintre vibratoare. eu mă întorsesem lângă tejgheaua lui, cu penisul cauciucat în mâna dreaptă, ondulându-l în aer până nu-l mai puteai recunoaște ca fiind chiar un penis, ci mai mult o linie rozalie.

— aș pleca undeva departe, nu știu unde.

la radio începuse o porcărie dance.

— te-ai întoarce imediat.

— zău?

— crede-mă, i-am răspuns foarte sigură, știind de câte ori îmi trecuse și mie asta prin cap.

— mda… ai dreptate. dar uite! am o idee! mi-aș lua o clepsidră care să țină aproape jumătate de an sau în fine, cât aș mai avea eu de trăit. s-o țin acasă și s-o văd mereu ca să fiu conștient de timp… sau nu știu, m-ar stresa îngrozitor, m-aș panica la un moment dat.

— există?

— e, pula! trebuie să existe? îmi iau una pe comandă, mă descurc eu, nu asta-i problema.

— la asta nu mă gândisem…

— băi, mint! în primul rând mi-aș da demisia.

— pe-asta am făcut-o deja, am remarcat sec. dar tu nu cred că trebuie să fii pe moarte ca să scapi din… buticul ăsta de… plastice.

— se câștigă binișor, să știi. plus că am timp să-mi pregătesc și rolurile lucrând doar câteva ore pe noapte.

— oook… unu: lucrând? doi: roluri?

zâmbise. era a doua oară când făcea asta și observam că-i stătea bine așa, ca-ntr-o reclamă la un parfum bărbătesc scump și pretențios.

încă nu reușisem să mă detașez de tâmpenia de la radio și mă gândeam că melodiile proaste nu numai că par foarte lungi, dar chiar țin mai bine de vreo patru minute.

— vlad, în primul rând! și mi-a întins mâna.

— vai, într-un final… soni, i-am răspuns nepoliticos fără să-i bag în seamă gestul.

— mda… și-acum… unu: e o chestie și asta, să stai să vinzi vibratoare și tot felul de jucării, tot muncă se numește… și doi: mă distrez cu o trupă de amatori prin câteva cluburi din oraș.

— și ce jucați?

— uite acum lucrăm la o adaptare modernă pentru hamlet.

— adaptare modernă?…

— pari plictisită de subiect, m-a întrerupt în timp ce mă chinuiam să recunosc ce începea la radio. era altă tâmpenie.

mi-ar fi plăcut o atmosferă potrivită pentru niște străini, una care să se nimerească efectiv, pentru că nu aveam nimic în cap, nicio viziune a unei întâlniri perfecte între o bolnavă de cancer și un actor amator, vânzător și la un sex shop pentru câțiva bani de țigări.

— nu măi! am revenit prompt. sunt doar… pfff… mirată? cred că da, mirată aş spune, adică… defineşte-mi un hamlet modern, ce înseamnă adaptarea asta?

— e mult de zis. e doar o piesă de… puţin peste o jumătate de oră. ca să-ţi spun mai pe scurt: e o parodie. mă distrez mai mult.

— şi… se câştigă ceva din asta?

— e, pula! berea gratis din club poate, dacă vrei s-o treci la socoteală. după şi înainte de piesă… costumele moca, unde e nevoie… le-mprumutăm de fapt şi nu le mai dăm înapoi, dar bani în niciun caz. mă amuzi. ştiu, I'm a dreamer, whatever, dar chiar n-am chef să fac ceva serios cu viaţa mea, de parcă ar fi ceva serios de făcut pe lumea asta… s-a oprit, dându-şi seama că nu era nevoie să-mi spună toate frustrările lui.

— şi… hamletu' ăsta modern ce costum are?

— aici n-ai nimerit-o. jucăm în chiloţi. în calvin klein. adică ideea e să se vadă că-s calvin klein!

— împrumutaţi?

— e, pula!

— şi câţi sunteţi?

— cinci. doi, printre care şi eu, lucrăm la acest… bengos sex shop pe care-l vezi. mai avem unu' casier la carrefour şi doi alpinişti utilitari.

— chiar că vă distraţi, nu glu…

un tip a intrat în magazin. părea de-al casei, după degajarea şi felul în care-l privea pe vlad.

avea un rucsac pe care l-a aruncat încă din dreptul uşii până după tejghea.

atunci am înţeles că era următorul pe tură.

— mircică! să ţi-o prezint pe soni, i-a spus vlad, în timp ce grasul îşi scosese o ţigară.

— soni, ai? ce-i cu ea? şi a tras cu poftă primul fum din marlboro-ul lung.

— uite-acum am cunoscut-o. are cancer, câteva luni de trăit şi umblă prin sex shop-uri când n-are ce face.

la naiba! cât de patetic. se lăsase brusc linişte.

— hmmm… drăguţ, remarcă umflatul în timp ce căuta ceva în care să scrumeze. şi trist în aceeaşi măsură, a continuat, după ce găsise rapid prin buzunarele lui un pachet de ţigări gol.

s-a îndreptat apoi spre mine. s-a apropiat destul de mult, mi-a tras o privire încruntată din cap până-n picioare, exact cum făcuse şi vlad când am intrat în

magazin, după care m-a mirosit exact cum adulmecă un câine ceva de la distanță.

— ce viață de căcat, draga mea soni! cred că nici nu are sens să-ți spun despre asta! a trântit-o categoric.

ne-am zâmbit într-un mod stupid. nu știu dacă vorbea serios sau era doar simțul său al umorului. mi-era într-un fel jenă că fusesem prezentată așa.

din tot ceea ce mă definea, cele mai importante lucruri deveniseră faptul că mă chema soni și faptul că aveam cancer. apoi din nou acel flash interior și mi-au venit în minte simultan zeci de întrebări la care nu aveam niciun răspuns.

cine dracului ai devenit, soni? stai într-un sex shop alături de doi bărbați ciudați care încearcă să fie politicoși? sau sunt atât de plictisiți încât se distrează pe seama ta? sau le pari bună pentru un futai? asta au înțeles ei? sau ce mama mă-sii ?…

— copii, presupun că mă așteptați pe mine…

e clar… sunt un futai bun doar pentru vlad.

— așa că poate aveți treabă, a continuat grasul. oricum, dacă n-aveți voi, am eu… trebuie să mă uit peste un scenariu tâmpit… apropo, vlad! gata cu repetițiile la mine! deci serios, gata! iar m-am certat cu ana. d-aia am și venit mai devreme, m-am săturat de bazaconiile ei. că vrea o viață serioasă, că ce pula mea-i asta, știi tu… așa că m-am tirat! o să stau noaptea asta aici, iar de mâine îmi caut cu chirie, îmi bag picioarele! să nu zici că nu ți-am zis! repetiții la mike de acum încolo, așa cum ne-am descurcat și până să mă mut la ana.

— haidi' bă, mă lași? știi că poți să stai la mine oricând, nu-i nicio problemă, i-a răspuns vlad zâmbindu-mi și făcându-mi cu ochiul, ca să-nțeleg că nu era pentru prima oară când se întâmpla asta.

apoi iar liniște.

prințul danez în calvin klein începuse să-și strângă lucrurile într-un rucsac. niște pachete de țigări, câteva foi cu texte, o carte și alte prostii de pe-acolo.

— vânzări, ceva?

— e, pula! doar știi că până pe la unu nu intră nici dracu.

— și tu, soni? nimic? îl iei doar pe handicapatu' ăsta?

— nici măcar. îl răpesc probabil pentru o bere…

oi fi dres-o?



chiar dacă era aproape de miezul nopții, intersecțiile rămăseseră la fel de aglomerate. lumea ieșise la plimbare. îi puteai vedea pe toți așteptând în stații ultimele autobuze sau tramvaie.

multe lumini de la stâlpi și de la farurile mașinilor animau atmosfera. era încă destul de călduț.

— unde ziceai că bem berea aia?

— hmm… știu un bar mișto aproape de obor. am putea să mergem pe jos.

— mda, nu facem mai mult de un sfert de oră, a calculat vlad.

— cam așa… un sfert de oră, douăj de minute…

— prețuri rezonabile?

— așa aș zice…

— muzică ok?

— muzică de bar…

— cu rezervări sau?

— nu, găsești loc oricând…

— cum e cu cancerul? acum serios.

a urmat o pauză de câteva secunde în care am oftat adânc.

— cum naiba să fie? ca orice lucru imprevizibil pe care trebuie să îl accepți. dar nu îl accepți niciodată. caut orice care să mă facă să mă simt vie.

— senzații tari?

— senzații tari, senzații moi… nu știu. probabil și astea. aș zice că e un film sf. până la un punct ai fost învățat n lucruri despre un sistem care credeai că merge, apoi te trezești într-o cu totul altă dimensiune. alte reguli, alte teorii, alți oameni…

— adică?

— adică nu mai e nimic pe primul plan în afară de mine și de ce îmi doresc eu.

— e, pula! îți dai seama atunci câți oameni trebuie să fie bolnavi de cancer? și începuse din nou să zâmbească. și-a aprins o țigară.

— de câte ori te-ai gândit la moarte?

— hmmm… de multe ori. doar nu vrei o cifră exactă.

— nu. dar imaginează-ți că asta se întâmplă cu mine în fiecare dimineață. în fiecare zi de fapt. în fiecare oră.

nu îmi pot alege un moment în care să mă gândesc la moarte, în care să meditez la ea ca la o creatură mitologică care a dispărut demult. am trecut de momentele când aveam draci sau treceam prin nu știu ce depresie cât să mă gândesc chiar și în glumă la asta. din cinci în cinci minute mă opresc, m-am oprit în mijlocul străzii, și analizez lucrurile cu totul altfel. îmi dau seama că nu le voi mai vedea niciodată. până și dârele de praf de pe trotuare, afișele chicioase de pe stâlpi, și arătam spre câteva, mersul și felul în care se îmbracă oamenii… adică…

— am priceput! ești atentă la orice detaliu care până acum nu-ți sărea în ochi. la lucruri simple… și mai ales la orice imperfecțiune. e normal, imperfecțiunea ține de spiritul uman.

— probabil… câteodată e haios. de cele mai multe ori însă e doar stresant. niciodată trist, pentru că oricât aș încerca să o privesc altfel, moartea se rezumă doar la o idee. nu o pot percepe. nici măcar nu mi-e frică de ea. adică de momentul acela.

— ți-e frică de ce-o să fie după?

— sau de ce n-o să mai fie… adică moartea e deja un proces cât se poate de natural pentru mine. e ok, am dezbătut-o destul. e chiar necesară, nu zic. nu vreau să detaliez. problema de fapt e că nu știu cine sunt eu aici. pentru ce pana mea am trăit până acum? de ce am trăit până acum?

— auzi, de când ai aflat de cancer?

— o lună… da, o lună și ceva să tot fie.

— și de o lună n-ai găsit niciun răspuns? trebuia să faci ceva?

— dacă aș fi aflat, probabil nu mai eram acum pe stradă cu tine.

— e, pula! asta e partea plină a paharului. sau?…

am oftat, eram incapabilă de un răspuns inteligent.

— ești simpatic… pe de altă parte evident că mă întreb ce naiba caut aici. vroiam să vorbesc cu cineva care mâine o să și uite că exist. ești un străin. mă întrebi tot felul de tâmpenii pentru că ești curios, nu pentru că îți pasă. și asta e bine. sunt înconjurată de oameni cărora le pasă prea mult.

— și… nu te simți ciudat? că mâine fiecare o să o ia pe un cu totul alt drum?

— nu. pot vorbi orice cu tine, pot face orice. nu-mi pasă. nu-mi pasă de ce crezi despre mine, de cum mă vei privi mâine sau poimâine pentru că zilele-astea nu vor exista. oricum o să ai păreri greșite, dar nu mă interesează. dacă mă plictisești mă duc acasă, dacă ești chiar interesant o să regret probabil pentru câteva secunde că am cancer. o să îmi imaginez cum mi-ar fi stat cu tine, o să zâmbesc puțin și o să caut alt străin cu care să vorbesc. poate cel mult mâine dimineață o să te gândești la seara asta, le vei povesti câtorva prieteni ce tură aiurea ai avut la sex shop și cum s-a terminat. apoi o vei lua de la capăt. ar fi mișto dacă ți-ai da seama cum ar fi să știi că o să mori într-o jumătate de an. sau doar dacă ți-ai da seama că nu contează chiar atât de mult cât mai ai, ci că doar o să mori și ar fi bine să nu ai multe lucruri de regretat. probabil îți vei suna câteva gagici la care țineai să le spui ce ar fi trebuit să le spui demult. o vei lua mai în serios cu teatrul, naiba știe, chiar nu mă interesează…

— hmmm… văd că știi destule despre mine, mi-a răspuns ironic. dar tu? tu, soni, ce-o să faci mâine?

— nu știu… mâine e departe. probabil aceleași tâmpenii, o să mă plimb de nebună peste tot. te plictisesc?

— e, pula!

— lasă-mă pe mine, zi-mi tu ce naibii cauți la sex shop.

— ăăă… bani! era greu?

— hai mă, cât mama naibii poți să îți iei acolo?

— nu asta e important, iau cât să-mi ajungă de țigări și de bere.

— și-atunci? nu pricep.

— păi, atunci când nu intră în magazin o bolnavă de cancer, dornică de discuții cu străini, clienții au prostul obicei de a mă crede un fel de… guru al sexului! evident că nu e așa, dar probabil asta e impresia lor, că se angajează acolo oameni cu experiență în domeniu, nu-mi imaginez. vezi tu, asta mă ajută. pentru că pot face destul de ușor foarte multă publicitate unui anumit produs. au încredere în mine.

— și le vinzi mai scump, nu?

— normal! iau un căcat de vibrator de vreo opt sute și ajung să îl dau cu vreo două milioane. trebuie doar să îi conving că e cel mai tare vibrator care a existat vreodată. și chiar nu e greu, având în vedere cât de fascinați rămân de unele povești ale mele.

— și-n afară de vibratoare?

— în afară de vibratoare… la altele nu sar mult prețurile pentru că sunt oricum destul de piperate. rar găsești ceva sub un milion-două. se cumpără de toate. dar cel mai mult vibratoare!

— femei disperate?

— e, pula! vin de la copii de 15-16 ani până la bătrâni de peste 70, atât femei cât și bărbați.

— și zici că nu ești un guru al sexului?…

* * *

barul era plin. mult fum, muzică ambientală drăguță. am găsit loc undeva în spate.

vlad a luat două shot-uri de whisky și două tuborg-uri.

— auzi… scuză-mă că te-ntreb… dar ai fi ieșit cu orice tip care vindea la sex shop? apoi s-a așezat și a lăsat băuturile în fața mea.

— mm… cre'că da. de ce?

— ceream doar un moment de minimă importanță.

— îmi pare rău pentru tine. totuși te poți mulțumi că a existat o oarecare șansă. ce, tu nu ai fi ieșit cu orice tipă care s-ar fi dat la tine în magazin?

— e, pula! nu știu! în principiu nu, da' tu ești ok.

— ai ieșit cu mine pentru că am cancer?

— neah… pentru că ești cheală!

— îți plac femeile chele să-nțeleg?

— doar cele cărora le stă și bine. le găsesc cumva… futu-i, nu știu un cuvânt mai mișto decât atrăgătoare, dar crede-mă că mai mișto de-atât.

— te excită adică? l-am întrebat, fixându-l și făcându-l să se rușineze puțin. mă amuza.

— mda… adică da! sunt vinovat! mă excită femeile chele! e un fetiș, naiba știe… pe tine ce te excită?

— căcat, n-am stat niciodată să mă gândesc la asta.

— da, da… hai zi! negrii? asiaticii? ăia mai grași, ăia mai musculoși? mai păroși? mai feminini?

— îmi plac actorii, și i-am zâmbit forțat.

— e… pu… la… fizic mă refeream!

— fizic?! fizic nu mă interesează. bine, în anumite limite, evident. îmi plac bărbații atletici. nici foarte slabi, nici butoaie de mușchi. și fără păr pe fund, preferabil.

— o faci și anal? m-a întrebat, ca și cum ar fi picat ca ceva normal în discuția noastră.

— ce-ți veni?

— ar fi o chestie nouă, apropo de senzații tari… merită încercat…

— cu tine, presupun, nu? și m-am încruntat.

— e și asta o idee.

— ia-ți gândul! alte întrebări? facem un raport, o analiză sexuală?

— care-a fost cea mai cretină chestie pe care ai făcut-o vreodată?

— sexuală? l-am întrebat în timp ce mi-am scos pachetul de winston și mi-am aprins o țigară.

— mi-e indiferent! fumezi winston?

— te excită și asta?

— nuuu! mi se par doar niște țigări foarte proaste. lăsăm asta, revino la subiect!

— nu știu ce înseamnă pentru tine a face ceva cretin… luna trecută am fost la un magazin de servicii funerare să mă interesez de un coșciug. pentru mine. vroiam să comand unul în dungi, cu verde și alb.

— vroiam să văd dacă cea mai cretină chestie ai făcut-o după sau înainte să afli de cancer…

— contează? oricum m-am hotărât între timp că vreau să fiu incinerată.

— ai fost vreodată la crematoriu?

— nu. trebuia?

— păi… presupun că nu-ți place ideea de a fi îngropată într-o cutie. dar ai văzut și cealaltă variantă ca să-ți poți asuma această măreață decizie?

— ce, tu ai fost?

— acum ceva timp. aveam un prieten care lucra acolo. în tineretului, știi?

— am auzit, dar ți-am zis că n-am fost niciodată.

— ar trebui să mergi să vezi cu ochii tăi. e foarte morbid, nu știu de ce mulți cred că vor fi arși ca vechii regi. nu e nimic romantic, e doar mai ieftin. au o cameră întunecată, cu gresie și faianță albe și canale mici de scurgere; în mijloc o masă mare, ca un fel de targă, unde sunt așezate cadavrele pentru… duș. au și alte câteva ustensile de care chiar nu vreau să pomenesc. lipsește un cârlig pentru a părea ca o adevărată măcelărie. într-o măcelărie ai fost?

— e relevant?

— e relevant să nu vorbim din cărți, din poze sau din filme. ar trebui să știi asta mai bine ca mine…

— hai, continuă cu crematoriul.

a oftat.

— există apoi acea încăpere, despre care probabil ai idee cum arată… ar putea să-ți pară ca un șemineu gigantic. în fața lui, o altă masă, de data asta puțin mai elegantă, unde îți vor așeza cadavrul abia spălat, iar la picioare câteva icoane.

— icoane?

— fetițo, credeai că scapi de slujbă? ce naiba? ritualurile pe primul loc, te rog! trebuie să trăiască și popa din ceva. apropo, mai continui? m-a întrebat foarte entuziast.

— nu, m-ai băgat într-o stare… foarte ciudată.

— eh, vroiam să zic că oricum, indiferent de ceremonii și alte detalii neinteresante, poți găsi oricând acolo un craniu de vânzare pe post de scrumieră. revenim la sex?

— ce?! cu cât?

— depinde… nu mai știu prețurile. de la un milion până la o sută de parai…

— altceva în afară de sex și de moarte? și am dat în sfârșit pe gât shot-ul de whisky, după care mi-am aprins o altă țigară.

— păi… alte subiecte la modă mai sunt publicitatea, psihologia și hai să-ți mai povestesc cum e nu știu unde. te pasionează ceva de aici?

am stat în bar până târziu, undeva până pe la trei-patru dimineața.

pe lângă ce se întâmpla la crematoriu, am aflat și de măcelării și de alte locuri precum fabricile de mezeluri sau de conserve. părea că știe multe, dar era probabil numai rezultatul pozitiv al internetului.

a făcut cinste, la fel cum au făcut toți ceilalți care au urmat.

nu știu dacă drama mea stârnea milă sau doar curiozitate. nu mă deranja niciuna, atât timp cât beneficiam de pe urma lor.

erau poate amândouă, oricum un schimb echitabil. ei se puteau apropia de mine fără niciun fel de angajament, iar eu zdrobeam în fiecare zi viermele cleios din stomac.

nu totul era așa roz pe cât părea, dar n-aveam timp să judec. mă simțeam ca o curvă. una față de care îți

puteai achita datoriile ușor. câteva întrebări drăguțe, câteva răspunsuri potrivite, o idee nouă care să poată fi pusă și în practică și-așa mai departe.

era tratamentul ideal care mă făcea să devin amanta ideală.

sexul era o nimica toată, aproape că nici nu-l simțeam. nu era nici dezgustător, nici ok, era pur și simplu ca mersul prin parc. da, mă simțeam într-un fel cumpărată, chiar dacă nu cash.

în același timp eram frumoasă și mai ales vie.

m-am gândit că ar fi trebuit să scriu o carte despre câte am aflat atunci, mai ales despre bărbați. sau despre mine chiar. de exemplu, la ce se gândesc bărbații atunci când li se face o felație. îi întrebam asta uneori și îi bufnea râsul. majoritatea se gândeau la momentul când urmau să ejaculeze și sperau să o facă pe fața mea. mi s-a părut aiurea să ai o altă fantezie în timp ce trăiești una, dar cu timpul i-am înțeles.

de multe ori îmi doream ca paul să știe de toate astea. aș fi vrut să fie într-un colț al camerei în timp ce aveam un orgasm cu un necunoscut sau în timp ce vreunul termina pe fața mea.



prințul danez a fost primul.

după o navetă de bere împărțită la doi, l-am invitat la mine.

previzibil…

am ajuns în mai puțin de un sfert de oră de la obor. am luat un taxi.

mă așteptam ca după ce mă amețisem rău de tot, să am parte de o partidă jalnică de sex. să mă dezbrace, să mi-o tragă și să plece. clasic.

exact când ajunsesem în fața ușii și cotrobăiam după chei în geantă, m-a oprit.

— soni, pfff… știu că o să sune cât se poate de ciudat și de penibil, dar vreau să știu un lucru dinainte.

— zi, și am continuat, băgând cheile în yală și descuind, fără să bag în seamă importanța întrebării lui.

— nu știu cum dracului să o zic…

am deschis ușa.

— te-a apucat acum timiditatea? l-am întrebat în timp ce mă descălțam.

— ceva de genul… și se înroșise puțin la față.

— hai mă, zi odată!

— când termin… și s-a uitat în jos ca un câine fricos.

— când termini…?

— pot să… îmi dau dru mul pe pe ca pul tău?

m-am uitat la el nedumerită și în același timp foarte amuzată. își închisese ochii și aștepta răspunsul magic.

— asta era?!

— da! și a zis-o ca și cum ar fi scăpat de cine știe ce povară. apoi m-a luat în brațe, ca să nu apuc să-i văd mimica feței.

— asta era mă cu chelioasele? și l-am împins de pe mine.

— asta era… mi-a zis după câteva secunde de pauză în care a zâmbit tâmp.

— alte fantezii pe care vrei să ți le îndeplinești azi? în afară de sex anal! asta nici nu se discută.

— atât…

— auzi, până la urmă vrei să ne-o punem sau vrei să-ți fac un blow job?

a rămas blocat.

— ambele, a răspuns după ce a meditat puțin la oferta mea.

— ai răspuns bine, altfel te dădeam afară.

— n-aș fi ieșit oricum…

— și? m-ai fi violat?

ne-am dezbrăcat amândoi în hol.

am mers până la pat și mi-am aprins o țigară. am dat drumul din telecomandă la combină. era deja înăuntru un cd cu dylan, câteva selecții de-ale mele. n-am crezut niciodată că dylan s-ar potrivi cu sexul, însă mă înșelasem amarnic.

m-a lăsat să-mi termin țigara, făcându-mi câteva minute sex oral.

cu o mână îl mângâiam, iar cu cealaltă pufăiam din winston.

un vânzător la sex shop, actor ratat în timpul liber, știind mai toate despre crematorii, măcelării, mezeluri și conserve. asta da experiență!

ar fi fost perfect pentru mine. ne-am fi înțeles probabil de minune. cel puțin în primele luni în care am fi

stat împreună. ne-am fi certat apoi din toate prostiile și unul dintre noi și-ar fi făcut bagajele, trântind ușa la plecare, ca un semn că a fost implicat în relație mai mult decât celălalt.

după ce am stins țigara l-am împins pe spate și am început să-i sărut pieptul păros. era cald. pielea lui albă mirosea a lapte.

îi plăcea la nebunie să mă țină de cap și să mă sărute foarte apăsat pe vârful lui.

nu mă săturasem nici eu încă să-mi mângâi scalpul moale și alb.

l-aș fi primit în fiecare dimineață și l-aș fi lăsat să-și dea drumul pe capul meu, numai să mi-l lingă înainte o jumătate de oră, așa cum a făcut atunci.

când îmi spusese în hol că vrea să termine pe chelia mea, mi s-a părut unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus un bărbat. păcat că a fost bâlbâit.

nu am făcut sex, oricum nu aveam chef de asta. m-am întors pe spate și mi-am lăsat capul în jos, la capătul patului. l-am tras deasupra mea și l-am rugat să-și împingă penisul cât poate de adânc în gura mea.

nu făcusem asta niciodată. o văzusem doar în filme porno.

aproape că mi-a venit să vărs, dar îmi plăcea să-i simt vârful penisului în gât și testiculele apăsându-mă pe nas până mă sufocau.

a început să-mi curgă salivă pe obraji mai întâi, iar el a început să mă mângâie, întinzându-mi-o pe toată fața.

după câteva minute m-am ridicat și m-am lăsat în genunchi în fața lui. l-am lăsat să se masturbeze. stăteam sprijinită în mâini de picioarele lui.

a terminat repede. mi-a prins capul, apoi a ejaculat pe el. pe vârful lui, pe frunte și puțin pe față.

m-a privit satisfăcut. era cel mai fericit om pe care-l văzusem vreodată.

i-am zâmbit, exact cum face o actriță din filmele porno la cameră, după ce își dă drumul unul pe fața ei. zâmbeam și lăsam sperma care-mi curgea pe față să se apropie de buze ca s-o gust.

am stat așa mai bine de un minut, în timp ce i-am sărutat penisul de câteva ori.

am intrat apoi să-mi fac un duș. am lăsat mai întâi sperma să se usuce pe cap, cât să simt cum mi se strânge toată pielea. a fost ca și cum dumnezeu m-ar fi tras dintr-

un punct fix până la cer, un punct pe care o ființă umană n-ar fi avut cum să-l apuce.

asta va fi viața ta, soni?

când am ieșit, l-am găsit pe vlad în cameră, întins în pat. era somnoros.

mi-a zâmbit și se aștepta probabil să mă așez lângă el.

— acum ar fi cazul să pleci, i-am spus în timp ce începusem să pun câteva haine de casă pe mine.

— să ce? să plec?!

— da, să pleci! ce n-ai înțeles? rămâi cu o amintire mișto și nu ne mai vedem niciodată, ce-i așa de greu?

— adică… asta a fost tot?

— adică… n-a fost de-ajuns?! și l-am privit încruntată.

s-a ridicat nervos și a început să se îmbrace. i-a luat câteva minute bune, timp în care mă drăcuia probabil, pentru că nu puteam să percep clar sunetele lui.

înainte să plece, a scos din rucsacul lui o cutie mică de lemn și mi-a lăsat-o pe masa din bucătărie.

s-a întors, m-a sărutat pe frunte, mi-a zâmbit chiar dacă era trist, și a ieșit, trântind ușa. ca și cum am fi stat deja câteva luni împreună, ne-am fi certat din nu știu ce nimicuri și a dat semnalul că a fost implicat mai mult decât mine în relație.

am încuiat ușa și m-am întors să văd ce mama naibii îmi lăsase în cutiuța din bucătărie.

două cuie. a fost cât se poate de clar că ne-am fi înțeles de minune.

#06. nirvana (1)

am auzit o voce puternică venind din hol. nu știam cât era ora. eram într-un fel speriată de bezna de afară și de faptul că niște necunoscuți bâjbâiau prin garsoniera mea.

m-am ridicat amețită din pat și am observat lumina aprinsă în bucătărie. mi-am căutat repede niște haine sau ceva cu care să mă-nvelesc, însă toate sertarele erau goale. biblioteca la fel.

am pășit așa, goală, încet, până în dreptul bucătăriei. am împins ușa. înăuntru erau trei bărbați îmbrăcați în halate albe, aproape ca niște doctori. studiau niște organe care erau așezate pe masă.

unul dintre tipi le spăla de sânge, apoi le punea pe fiecare în câte o farfurie.

— te așteptam, soni, mi-a zâmbit cel mai bătrân dintre ei.

am crezut că asta se întâmplă când mori. eram convinsă că nu mai era mult și trebuia să apară și tunelul.

căutam un ceas, dar nu era niciunul la îndemână. mobilul îmi dispăruse. unul dintre bărbați m-a invitat să iau loc.

— relaxează-te, soni, a continuat bătrânul.

priveam fascinată către organe. erau foarte colorate și distorsionate.

— sunt organe… umane? l-am întrebat speriată pe bărbos.

— nu, și au început toți să râdă între ei, în timp ce sortau bucățile de carne.

în spatele meu, pe hol, intrase o pisică.

— poți să te duci după ea, mi-a spus bărbosul, ca și când știa ce aveam de gând să îl întreb.

— dar nu pot ieși așa! vreau să iau ceva pe mine și… nu găsesc nicio haină.

— nu e nimeni afară astăzi, poți ieși și așa.

am luat pisica în brațe și am fugit. într-adevăr nu era nimeni. niciun zgomot, nicio lumină care să funcționeze, nicio mașină parcată sau măcar vreun câine. unul dintre doctori a ieșit după mine să îmi aducă un pahar cu apă.

— unde e toată lumea?

— la înmormântarea ta, soni. ei nu știu nimic despre noi, a concluzionat, după care s-a întors în scara blocului.

am dat pe gât paharul de apă. mi-era o sete…

am început să merg încet pe stradă, speriată de atâta liniște și întuneric. asfaltul trotuarului era cald și avea păr. când m-am oprit, după câțiva metri, am început să-i simt chiar pulsul. slab, ca al unui om bătrân.

m-am întors spre o vitrină. mă puteam vedea în ea. aveam o gaură imensă în jurul stomacului. n-am apucat însă să mă studiez cum trebuie, am auzit la capătul intersecției de la doamna ghica sunete de tobe.

am dat drumul pisicii și ea a fugit speriată înapoi în scara blocului. în oraș mai simțeam o respirație umană în afară de a mea. nu mi-am explicat cum îmi dădusem seama de asta.

— m-am trezit devreme azi pentru tine, soni! s-a auzit un strigăt din același loc de unde se auzeau și tobele.

— cine ești? am răcnit.

— nu mă recunoști?

am traversat intersecția în fugă. la o tarabă unde în mod normal se vindeau ziare, era acest tip ciudat… avea o figură cunoscută, dar nu îmi puteam da seama de unde să-l iau. pe tarabă erau toate obiectele care-mi dispăruseră din casă.

— de unde ai astea?!

— au vrut să le arunce, soni! pe toate! bine, pe unele au vrut să le pună în cutii, pe care, după ceva timp, tot urmau să le arunce. eu le-am salvat!

încercam să-mi aduc aminte de tot felul de personaje din trecut, dar am fost întreruptă de mâna lui, care s-a întins spre mine, atingându-mi sânii.

— sânii tăi sunt încă frumoși, soni, a spus trist, holbându-se la golul pe care-l aveam dedesubtul lor. știi? ai fost o femeie frumoasă, dar n-ai înțeles absolut nimic.

telefonul meu de pe tarabă a început să sune. nu știam numărul.

m-am speriat și am luat-o la fugă înapoi spre garsonieră. drumul însă a fost mai lung. apăruseră blocuri noi, asfaltul începuse să o ia înapoi ca o bandă rulantă și făcea ca strada să se îndepărteze tot mai mult de scara mea. am tras tare de mine.

doctorii terminaseră de sortat organele și se întinseseră pe canapea, relaxându-se la televizor. nu mi-au băgat în seamă gâfâitul și nici teroarea care mi se putea citi în ochi.

— ce puii mei se întâmplă?!

— nu acum, soni… suntem obosiți. nu vezi?

în afară de bărbosul care îmi răspunsese, unul adormise, iar celălalt, care se ocupase de spălatul organelor, își lingea degetele de sânge uscat.

am simțit o durere puternică în ceafă și toată imaginea s-a înnegrit brusc.

am crezut atunci că murisem pe bune. că se terminaseră toate jocurile mele nebune, toate filosofările și-așa mai departe. m-am panicat.

poate așa e moartea, încercam să mă calmez.

nu știu exact cât trecuse, dar îmi păruseră ore bune. m-am trezit din nou în camera mea, cu toate obiectele la locul lor și ceasul electronic din bibliotecă arătând 04:22. eram transpirată.

după micul moment de paralizie, deoarece mi-era frică să mă mișc, am vrut să-mi ascund capul în pernă și să mă gândesc la ceva frumos, la iepurași roz sau naiba mai știe. încă nu-mi venise în minte ce, că am avut al doilea șoc, când am observat-o pe dana lângă mine, fixându-mă.

— ești tâmpită?!? am zbierat la ea, abținându-mă să nu o pocnesc.

— ce-ai mă?

— m-ai speriat, cum ce-am?! ce dracului cauți aici?

— d'aaah! am rămas la tine peste noapte, ai uitat?

— nu asta, tâmpito! ce cauți lângă mine, studiindu-mă așa?! și m-am ridicat să aprind lumina ca să-i pot vedea mai bine mimica feței.

amândouă eram deranjate de intensitatea becului.

— ei?!

— futu-i, soni! verificam dacă respiri… asta fac în fiecare seară când rămân la tine, și s-a trântit pe partea ei de pat, cu spatele la mine, supărată că îi descoperisem noul obicei.

#07. primul trip

iată o întrebare: dacă ai putea să cunoști viitorul, fără să-l poți schimba cu ceva, ai mai vrea să îl știi?

majoritatea nici nu știu de ce se tem de moarte. pentru ei e doar o stradă pe care nu au călcat niciodată. sau mai degrabă un oraș cu totul nou, dintr-o țară de care nu au auzit niciodată. una pierdută în africa probabil. limba le e străină, oamenii arată ciudat și toți speră că se vor descurca într-o engleză bâjbâită.

dacă-i întrebi, pariez că mulți vor fi șocați să afle că vor muri într-o bună zi. știu, uitaseră complet, doar sunt lucruri mai importante de făcut pe lumea asta.

după câteva secunde în care contemplă la întrebările tale sau cel puțin asta vor să pară că fac, că studiază ordinea cuvintelor, nu că se și gândesc la ele, îți vor spune cel mai probabil că vor să o pățească în somn.

vor să fie independentă de ei, să nu simtă nimic, un vis obișnuit care să dureze la nesfârșit. cel mai mult cred că le e frică de durere, deși nimeni nu știe cum și cât te doare. sau dacă te doare.

le e frică de un simplu moment, despre care habar nu au. e patetic și, chiar dacă toți oamenii mor și majoritatea sunt speriați de asta, puțini sunt curioși.

— toată lumea are o explicație pentru moarte, soni… moartea e ca fotbalul. e ca sexul. toată lumea se pricepe aici. ce naiba?… și nimeni, nici măcar tu nu ești în măsură să decizi în ce e mai bine să crezi sau cum e mai bine să reacționezi în aceste situații…

— băi, dar nu asta spuneam, și am dat pe gât plictisită vodca tonică, făcându-i apoi semn pentru încă un pahar.

— ba chiar asta spuneai! mi-a răspuns, în timp ce începuse să-mi pregătească băutura. ești într-o criză, nu-ți dai seama? nu faci decât să repeți aceleași greșeli ca și ăia pe care-i înjuri. chiar dacă îl scoți pe dumnezeu din ecuație, nu observi că îl înlocuiești cu altul? ești răzvrătită doar pentru că nu mai ai timp să te răzvrătești. chiar, ia spune-mi… cât timp te-ai gândit strict la moartea ta și cât la moartea celorlalți? sau la ce gândesc ceilalți, mereu aceiași obositori ceilalți…

ce îmi plăcea la florin, aflasem cum îl chema abia după prima vodcă, era faptul că putea să vorbească despre orice. chiar dacă nu avea întotdeauna dreptate și chiar dacă era conștient de asta.

se ocupa de amănunte, în loc să studieze lucrurile importante. toata viața lui era o improvizație. părea genul de om care s-ar fi descurcat oriunde pentru că știa cum să abordeze orice tip de persoană, fie și una într-un stadiu critic al cancerului. omul ăsta îți dădea senzația că putea să scape basma curată prins la locul faptei.

ar fi inventat sigur ceva genial, ceva la care nu te-ai fi gândit niciodată și, poate de asta mă și atrăgea, ar fi fost credibil.

sau pur și simplu fumasem prea mult, nu știu.



am crezut că vlad îmi lăsase iarbă. sau cel mult haș.

mă înșelasem însă și am realizat asta mult prea târziu, când ieșisem deja pe stradă.

mi-am aprins jointul în bucătărie și, după ce am tras primele două fumuri, am luat-o pe scări, încet, până afară. mi-am dat seama că sunt praf pentru că imediat ce am coborât cele două etaje, rămăsesem fascinată de interfon.

stăteam ca o tâmpită în fața blocului și încercam să-mi dau seama ce caută un telefon fără receptor lângă ușă.

într-unul din momentele de luciditate mi-am tras o palmă în cap destul de tare și l-am înjurat pe vlad de toți sfinții. nu mai fumasem decât o singură dată scanc și atunci țin minte că mă tripasem îngrozitor. trebuia să-mi fi dat seama cumva, chiar dacă nu eram o expertă în domeniu.

fumam doar de doi ani până la urmă și niciodată nu-mi făcusem eu rost de marfă. era fie paul, fie vreun iubit de-al danei, fie fazzi, despre care o să vă spun mai încolo, sau mai nou, fie unul cu care s-a întâmplat să mă culc și s-a gândit să mă plătească cumva. dacă nu era niciunul dintre ei, nu fumam. mi-era la fel de bine și fără.

nu m-am crezut niciodată totuși atât de bună, cât să merit un scanc pentru un nenorocit de blow job.

pierdusem orice simț al spațiului.

distanțele erau distorsionate. fie mă feream de vreun obiect care se afla la mai bine de doi metri de mine,

printr-un gest brusc, cât se poate de vizibil pentru cei de pe stradă, fie mă loveam ca tâmpită de vreo bordură rătăcită sau de vreo mașină parcată pe trotuar chiar în fața mea.

uitam tot din două în două minute. mă întrebam de unde plecasem și cum de ajunsesem acolo. probabil vorbeam și râdeam de una singură, nu-mi amintesc.

oricum pentru mine totul se întâmpla doar în acele două minute. nu știam dacă timpul era de partea mea, treceau zile întregi în două minute. și nu știam dacă îmi prelungeam viața așa.

îmi asumam într-un fel acest risc. în mintea mea făceam ceva foarte important și simțeam că sunt aproape să strivesc viermele scârbos. mereu foarte aproape, dar niciodată reușind asta.

după ce am mers mai bine de o sută de metri, distanță care atunci mi se părea impresionantă, m-am panicat.

— nu vă supărați, aveți un ceas? am întrebat primul trecător pe care l-am zărit.

încercam să-mi dau seama cum arată, deși stăteam chiar în fața lui. nu reușeam să-i rețin figura și mă chinuiam să-mi amintesc de ce-l oprisem.

— e… și a scos dintr-un buzunar un nokia 3110, după care s-a holbat o jumătate de oră la ecran. e șase fără cinci. șase…

a vrut apoi să treacă în grabă de mine.

— poftim? și atunci mi-am dat seama că mă apropiasem foarte mult de el și eram încruntată.

— ăăă… te simți bine?

— daaa… auzi, nu te supăra, știi cumva cât e ceasu'?

atunci s-a rupt filmul.

nu-mi amintesc decât fragmente. fragmentele pe care mi le-am repetat probabil de o mie de ori, ca să nu le uit și fragmentele pe care mi le notam în agendă, mai mult cuvinte scrise lăbărțat care au devenit ulterior simboluri ale acțiunilor mele.

de exemplu cuvântul măr.

știu foarte bine că atunci când am scris asta eram undeva aproape de obor și am văzut o babă cu o sacoșă de rafie. mi-am imaginat că are mere în sacoșă și mi-a venit o poftă nebună de mere dintr-acelea de import,

proaste, fără niciun gust, dar mari și foarte verzi. mere turcești cred.

de la obor țin minte că am luat-o înapoi spre colentina.

mă panicasem din nou, de data aceea pentru că nu îmi găseam telefonul și trebuia neapărat să dau de dana, ca să mă salveze.

cum, proasto, ai uitat telefonul? sau te-ai gândit că o să te faci atât de praf încât sigur îl pierdeai? unde naiba am pus telefonul?

unde naiba ai pus telefonul, soni? sigur îl luasei cu tine.

ei bine, când eram aproape de teiul doamnei mi-a sunat telefonul.

am râs în hohote până am simțit că nu mai aveam aer.

îl avusesem tot timpul în mâna dreaptă, dar nu am avut cum să cotrobăi cu mâna dreaptă în mâna dreaptă. cercetasem doar geanta și buzunarele.

— alo? am răspuns într-un final.

— soni? soni, unde naiba ești? sunt în fața ușii tale, doar ți-am spus c-o să trec pe la tine.

— cine?!

— soni?

— eu tocmai mi-am găsit telefonul, știi? și am început să râd isteric.

stăteam în fața unei terase. toată lumea mă privea amuzată.

— soni, iar ai râsul ăla stricat… apoi s-a auzit un oftat în receptor.

— nu, nu! faza e că nu îl pierdusem de fapt, înțelegi? adică… fusese în mâna mea tot timpul, dar n-aveam cum să caut în mâna mea cu mâna mea, pricepi? și continuam să râd isteric.

— ce naiba să cauți, mă?

— ce naiba să caut?!

am lăsat telefonul.

doi câini își miroseau fundurile. nu puteam să nu mă minunez.

m-am apropiat de ei, m-am aplecat pe vine și i-am fixat. nici nu mă băgau în seamă.

animal planet live, dude!

am fost întreruptă de râsetele celor de la pizzerie. nu știu cum arătam, dar eram probabil haioasă. nu se

întâmplă des ca, stând la o terasă, să vezi o chelioasă pe vine, holbându-se la doi câini care își miros și își ling cururile.

râdeau, în timp ce eu oscilam între a deveni brusc foarte serioasă și a continua să mă amuz. îmi amintisem că pentru un zâmbet îți articulezi peste-douăzeci și ceva de mușchi. văzusem asta undeva pe național geographic și părea să mă ajute la ceva.

— sunteți toți niște dobitoci! am zbierat spre ei. ce vă uitați la mine cu ochii ăia ca și cum ar fi ai altora?!

naiba știe ce-am vrut să spun.

undeva pe la doamna ghica mi-am amintit că nu închisesem telefonul și-mi lăsasem interlocutorul în așteptare. trecuse ceva timp și tipa încă era pe fir.

am încercat să-i explic că fumasem scanc în loc de iarbă, dar nu cred că a priceput ceva din bâjbâielile mele. după ce i-am închis abia, mi-am dat seama că fusese dana.

uitasem ce aveam să-i zic.

am intrat în tot felul de alimentare să-mi cumpăr dulciuri. am cheltuit atunci vreo două milioane, dar nu știu pe ce. nu-mi explic câte ciocolate aș fi putut mânca.

am văzut un model nou de tramvai pe care-l testau pe șinele abia montate. adică pe lungimea a două stații. o tot lua înainte și înapoi, nu știu ce fel de test putea fi ăla.

mai plauzibil mi s-a părut faptul că oamenii de la depoul colentina se plictiseau îngrozitor de când cu lucrările.

tramvaiul arăta ciudat. era mai mic și mai pătrățos decât cele obișnuite, într-un fel modern doar pentru că era nou, nezgâriat, nemâzgălit, geamurile-ntregi, butoanele lucioase…

am trecut rapid și de parc.

parcul colentina sau plumbuita, cum i se spune mai nou. de când e `țanu primar la doi se construiesc fântâni, se blochează circulația și se schimbă numele străzilor sau ale parcurilor.

m-am oprit la intersecția de la râu ca să traversez, să iau un 621, mașina de ratb care a ținut loc tramvaiului în timpul modernizării stațiilor și a înlocuirii șinelor.

vroiam să ajung neapărat la carrefour. evident că nu-mi amintesc ce naiba aș fi căutat acolo, dar asta nu contează.

stăteam la semafor. mașinile circulau cu o viteză amețitoare. mii de claxoane, mii de înjurături, mult praf și câțiva copii cu ghiozdane în spate, care terminaseră probabil orele în 39.

și eu făcusem gimnaziul acolo. stătusem la fel, după ore, la semafor, pentru a traversa până în stație ca să iau tramvaiul spre casă. acum nu mai era niciun tramvai însă. era o janghină de mașină mereu aglomerată și un șantier întreg pe mijlocul drumului, care îți amintea că lucrurile se schimbă și timpul trece.

lângă mine, un bătrân de vreo șaizeci și ceva de ani, care înjura de mama focului toate mașinile, încerca non stop să-și ia avânt prin trafic ca să ajungă mai repede pe partea cealaltă. îmi imaginam o babă sexoasă așteptându-l acasă.

mi-am întors privirea către copiii cu ghiozdane din spatele meu.

într-o secundă atunci, nu mai mult, dar una pe care am dilatat-o și în care am studiat toate detaliile, s-a oprit totul.

fetițele de lângă mine s-au speriat îngrozitor. și-au pus mâna la ochi, vedeam totul în reluare, ca atunci când la televizor arată cu încetinitorul o cursă de atletism de o sută de metri. mâinile lor micuțe grăbindu-se spre față, ochii mari în care le puteai vedea spaima și totodată o curiozitate cât se poate de umană, tenul lor albindu-se, buzele tremurând, nu mult, doar cât e nevoie pentru un suspin, teama, poate mai ales teama care începea deja să miroasă în jurul lor.

alte zeci de figuri de pe trotuar oprindu-se din mers și privind îngrozite. o babă la un balcon punându-și mâinile-n cap.

aerul devenise fierbinte. era o liniște aproape funerară, auzeam doar câteva insecte care puteau fi și la kilometri depărtare. simțeam undele sonore pâlpâind în atmosferă, singurele vibrații care îmi aminteau că sunt vie.

am crezut că începe apocalipsa.

o simplă frână, acel gen de frână care știi că se va termina cu un sunet violent de izbitură. din cauza duratei acesteia sau din cauza unei presimțiri, nu cred că cineva poate defini asta.

bătrânul nu mai era lângă mine, se repezise pe trecere, pe roșu, agitând, atunci observasem, o sacoșică în

mâna dreaptă.

poc.

fără efecte artistice, fără vreo piesă hard rock pe fundal, pur și simplu un poc care a amuțit întreg cartierul colentina.

impactul a fost frontal.

moșul a sărit mai întâi pe capotă, apoi s-a răsucit în aer, lovind parbrizul, iar din inerția lui și din cauza frânei probabil, a fost aruncat câțiva metri, fix în fața mea.

nu am avut nicio reacție. nici nu m-am ferit măcar, asta deși nici n-ar fi fost nevoie, pentru că aterizase la aproape jumătate de metru de mine. distanțele însă continuau să fie distorsionate.

asta chiar se întâmplă? ce puii mei?

avea ochii deschiși, speriați. din cap, undeva de sub părul lui alb și rar, a început să curgă foarte mult sânge.

încă o secundă, una care a durat mult mai puțin de data aceea, și lângă el i-a aterizat și sacoșica, din care au zburat zeci de ouă în toate direcțiile.

futu-i! puteam să jur că sunt mere turcești!

șoferul, un țigănuș care probabil abia-și luase carnetul sau nici măcar nu avea vârsta necesară să conducă, era plin de transpirație și mai speriat decât noi toți. nu avea curajul să iasă din mașină. se uita prin micile crăpături ale parbrizului, sperând ca acel corp leșinat să se ridice.

mi-am închis ochii și am început să revăd toată faza. de vreo trei ori, cu încetinitorul, din toate unghiurile, chiar și din cele din care n-aș fi putut să văd.

mda, ăsta o să se mai ridice de-aici când mi-oi vedea eu ceafa.

era o baltă de sânge și o baltă de gălbenușuri. începeau să se amestece, atât lichidele cât și duhoarea lor.

nimeni nu schița vreun gest. toți se opriseră, toate mașinile, toți trecătorii, copiii cu ghiozdanele, toți eram blocați știind că moartea e undeva pe șoseaua colentina, e invizibilă și, dacă se va împiedica de vreo groapă sau de vreo bordură sau dacă pur și simplu nu îi va place moaca cuiva, și ar mai fi și nervoasă sau pe ciclu, își va înfige coasa în cine apucă.

liniștește-te, soni… nimeni nu știe că ai fumat…

ochii bătrânului erau umezi. părea că se mișcă, că va clipi chiar în următoarea secundă sau că va încerca să facă asta. știam însă că totul era în imaginația mea.

un individ de pe trotuar a sărit repede și i-a pus mâna undeva lângă tâmplă.

— sunați băăă în pula mea careva la salvare!! a răcnit. e viu!

șoferul a ieșit abia atunci din mașină.

— e viu? a întrebat speriat.

— în pula mea! are puls, bâjbâie ceva, sunteți tâmpiți?! urcă-l în mașină și du-l repede la fundeni! haide, apucă-l de undeva!

într-adevăr, acum că tipul ne atenționase, observam că bâjbâia ceva. abia atunci am devenit atentă la gura lui, eram singura cred care-i înțelegea cuvintele.

— spune, soni, dacă ai ști cum se termină tot, te-ar ajuta cu ceva? ți-e frică de cancer, soni? puteai fi tu aici, lată, puteai să te grăbești spre mașină, asta dac-o vedeai și nu te opreai să te uiți la copiii ăia. cu sau fără cancer, nu despre asta e vorba, nu te-ai prins?

l-au ridicat imediat și atunci mi-am dat seama că nu îi citeam de pe buze de fapt, ci că îl auzeam. era într-o stare de semiexistență probabil și așa reușea să comunice cu mine. sau poate începusem să-mi dezvolt niște puteri speciale, în urma scancului.

— nu poți păcăli moartea, soni! dar toate vor trece, când nu vei mai lupta cu ea cu atâta îndârjire... poate chiar când nu vei mai lupta deloc.

în timp ce-l duceau spre mașină, tot sângele care-i țâșnise din cap începuse să-i curgă pe față. într-adevăr era viu.

scuipa sânge, sau bucăți de creier. încerca să respire.

l-au urcat repede în dacia papuc albă cu număr de prahova și au luat-o din loc.

au auzit oare toți ce a spus?

pe stradă rămăsese sânge amestecat cu ouă, câteva muște roind și multă lume panicată, fixându-mă. mă lăsasem în fund, pe marginea trotuarului. au crezut probabil că am un șoc, mai ales când am început să râd ca proasta.

mi-am aprins o țigară. cu o mână fumam, iar cu cealaltă mă jucam în băltoacă.

câteva babe s-au crucit și au început să țipe la mine. nu le băgăm în seamă. râdeam, din cauza scancului probabil, dar mi-era o frică de mă căcam pe mine.

eram atât de speriată încât amețisem. aveam impresia că oricând pot cădea lată fix în mizeria de sânge

și ouă crude.

a trebuit să mă retrag repede pentru că mașinile au început din nou să circule. totul revenise la normal. același trafic îngrozitor, zeci de roți jegoase trecând nepăsător prin baltă, lăsând urme cleioase pe stradă. eram praf.

cum o să afle de el? nevastă-sa sau copiii sau vreun frate, oricine. eu nu vreau să mor așa! nu ca o străină. nu în public, nu vreau să dau niciun spectacol.

vreau să mor acasă, în somn. sau nu neapărat. pe canapea, lângă dana, stând în brațele ei, în mijlocul unei discuții tembele despre sex. sau despre filme.

oricum, dar nu așa. nu vreau să fiu atinsă de mii de străini care nu știu ce să mai facă să scape de cadavrul meu.

nu vreau la morgă. nici măcar o zi sau câteva ore, cât va dura până mă vor identifica. nu vreau să fiu plimbată de colo-colo. nu vreau să fiu înjurată de oamenii care vor trebui să semneze mii de hârtii și să regrete atunci că m-au găsit și au sunat la salvare. sau că m-au dus direct la spital.

am fugit spre stație, în direcția opusă. nu-mi mai trebuia niciun carrefour și nu mai vroiam să traversez. am luat-o spre centru cu primul troleu.

nu știam ce din mintea mea era real sau nu. nu știam dacă avusese loc un accident, dacă fusese un film sau doar jocul imaginației mele.

inima îmi bătea haotic. începusem să transpir.

hainele se lipeau de mine. pielea mă ardea.

aveam mii de furnicături.

și o poftă nebună de sex. o poftă pe care n-am înțeles-o și care mi-a provocat scârbă. totuși nu mă puteam abține, am început să întreb diverși bărbați din troleu dacă vor să o pună cu mine.

doamne, urât mai fac la scanc.

toți s-au speriat. n-aș fi bănuit reacția asta la vreunul.

aș fi vrut să mă trezesc, să nu mai par beată sau drogată. poate atunci reușeam să îl iau chiar pe primul pe care-l abordasem. acasă la el, la mine, într-o baie din vreun pub, nu conta.

ce zi proastă! nimeni nu are chef de un futai? apoi iar mi-am dat o palmă cât am putut de tare în cap. *ce naiba fac?!*

încercam să-mi revin. mă tripasem îngrozitor.

îmi apărea în față imaginea moșului lovit de mașină, filosofând tâmpenii în monologuri mult prea bine structurate. parcă era un prof de la snspa.

când scăpăm de el, îmi imaginam cum mi-ar fi tras-o toți din troleul ăla nenorocit.

* * *

— să știi că mă gândesc, adică… m-am gândit destul la mine. și nu cred că e doar o criză. sunt simple întrebări. dar trebuie neapărat să le găsesc și răspunsuri.

— și de ce nu mai încerci la terapia lu' pește? și mi-a întins vodca.

— hmm… o să mai încerc, îți dai seama. dar nu acum. acum nu pot. nu-mi arde de ascultat.

— asta cred că era ideea terapiei…

— auzi, ție îți place să asculți?

— păi eu m-am obișnuit să ascult. tot felul de idioți, majoritatea beți, oameni cu probleme care-și îneacă amarul pe tejgheaua asta, oameni interesanți, oameni neinteresanți… what the fuck? face parte din jobul meu până la urmă. ce faci tu acum, faptul că intri în vorbă cu tot felul de străini și ți se pare într-un fel distractiv asta, pentru că în mod normal, fără să fi fost bolnavă, n-ai fi făcut-o, eu o fac mai bine de… un an și ceva. doișpe ore la două zile, cam așa.

— și ce? nu-i distractiv?

— hmm… mi-e indiferent, oricare ar fi povestea. *don't wanna hear about it / everyone's got a story to tell*{5}, și a început să fredoneze white stripes. din momentul în care tipul sau tipa se așază la bar știu că o să am parte de ceva mărturisiri șocante. sau de întrebări despre cum e să fii barman. cât câștigi? vorbești așa, cu toți necunoscuții? bei moca? ai și iarbă? mă distrează într-un fel, nu mint… dar a devenit o rutină…

— ai unul-doi așa, în fiecare zi?

— oho, mai mulți! îi recunosc după felul în care comandă. după felul în care sunt plictisiți sau după fața lor care spune, care țipă efectiv faptul că li s-a întâmplat ceva incredibil, cum să-ți zic… oamenii se răsfață cu poveștile lor. că le-a murit cineva, că au avut nu știu ce accident, că au câștigat la loto…

— și nimic impresionant?

— tu chiar crezi că stau să ascult și să cred toate inepțiile? sau că le dau atâta atenție? ce naiba, soni?… muncesc aici, doamne iartă-mă. mă uit la ei și îi văd ca pe un sac de bani, atâta tot. asta sunt pentru mine, clienți și nimic mai mult, ei îmi aduc salariul. dacă mi-ar fi plăcut atât de mult să ascult oameni de dragul de-a-i asculta, mă făceam psiholog. bine, de parcă ăia nu tot pentru bani o fac… în fine…

— dramele? nu ai nicio reacție la ce auzi că pățesc unii oameni? nimic, nimic? nu te simți mai norocos sau mai sec sau?…

— dramele mă plictisesc… mmm-n afară de cele cu mult sânge totuși, astea mă inspiră. vreau să scriu despre ele, deși n-am scris nimic niciodată. poate în afară de câteva poezii unei tipe din liceu, undeva printr-a unșpea cred, dar asta-i altă poveste… ideea e că, după câte-o confesiune d-asta, mă văd un mare scenarist la hollywood. dar îmi trece la fel de repede, știi? sunt în românia, ce mama naibii aș face cu un scenariu? la noi se fac doar câteva genuri de filme. seriale de televiziune de tot căcatul, pentru cocalari. filme despre comunism. și filme de sergiu nicolaescu. așa că ce pula mea aș face cu un scenariu?!

— ai dreptate. și n-avem nici actori, am remarcat, părând interesată de subiect.

— da, bine, la asta nici nu mă mai gândisem. ei fac teatru în loc de film, habar nu au. n-avem actori, n-avem profesioniști pentru montaj, pentru sunet. ai văzut cât de prost se aude un film românesc? poți să-l recunoști dintr-o mie. e clar de-al nostru, sună ca un cur. sau e filmat și montat ca un cur. sau jucat ca un cur. se cred toți mari scule, dar nu înțeleg de ce… adică… să fim serioși, ai văzut moartea lu' lăzărescu?

— de ce l-ai ales tocmai p-ăsta?

— e ultimul film românesc la care m-am uitat, mi-a răspuns plictisit.

— 432 nu?

— la ăsta am rezistat doar primele cinci minute.

— în fine, dă-l naibii! care-i faza cu lăzărescu?

— păi care-i faza? ăla e film? în afară de filme sociale de toată jena, mai avem ceva? în afară de a arăta în afară câte probleme sunt pe-aici, mai avem ceva? ne place în românia la fel cum ție îți place că ai cancer. avem cu ce să ne lăudăm. dar nicio idee în schimb. nimic

creativ. mamă, n-aș întâlni eu regizorii ăștia-ai lu' pește? hârtia va fi albastră, cum mi-am petrecut sfârșitul lumii, 432, pula! e vreunul care să n-aibă, nene, legătură cu comunismul? e vreun film adevărat între astea, cu un conflict ca lumea în afară de țara asta? e vreun regizor care să mă frapeze cu ceva? e vreun actor de care să zic că-i genial? da' lor nu le e nici măcar puțină jenă, așa?

— și despre ce vroiai să scrii un scenariu? am continuat, nebăgând în seamă gluma proastă cu cancerul.

— despre un viol!

— ești mai breaz decât restul scenariștilor, să știi! i-am răspuns ironic.

— ba să știi că sunt! nu vorbesc despre orice fel de viol. ci de unul groaznic, soni! unul pe care l-am auzit chiar aici, povestit de fratele victimei. stătea pe scaunul pe care stai chiar acum.

— și ce e așa impresionant la un viol? l-am întrebat după ce am aruncat o privire scaunului, ca un gest mai mult politicos.

— căcat, nu e nimic impresionant. impresionant e cum l-aș scrie eu. aș face un film de dragoste care s-ar termina cu violul ăsta…

— detalii…

— nu, e mult de zis, crede-mă, și a început să îmi umple încă un pahar de vodcă, fără să-i fi cerut vreunul. ți-am zis, aș face un film de dragoste. doi adolescenți… gen jeux d'enfants[6]… doi dilimache care să se întâlnească prin mijlocul bucureștiului și să facă tot felul de faze mișto. un film fără comunism! fără spitale!

— ți-a plăcut jeux d'enfants?

— nu, dar nu asta era ideea… și mi-a întins paharul. căutam o comparație potrivită, pentru că n-am de gând să-ți povestesc și cu ce-și ocupau timpul oamenii ăștia. ceva în genul lor, asta vroiam să zic. o poveste de dragoste, șmecheră și totodată proastă. una tipic românească la prima vedere…

— și?

— și poc! el moare într-un accident stupid de mașină.

— ahhh…

viermele mă chinuia tot mai tare, dându-mi crampe serioase. în loc să-l văd pe florin, aveam impresia că stau de vorbă cu moșul lovit de mașină.

— ei, asta-i viața acum…

— și violu'?

— ei bine, violul are loc în cimitir! pe mormântul tipului. tipa vine după câteva zile să-i înlocuiască florile uscate, să arunce coroanele, să mai măture pe-acolo și-așa mai departe și… dă de niște gropari băuți. faza acum ar fi fost mai mișto și mai dramatică dacă ai fi știut povestea lor, filmul adică, sau chiar povestea pe care am auzit-o în bar. deci o seară de august liniștită, nimeni în cimitir în afară de tipa asta și de groparii pe care i-a observat prea târziu. o leagă la gură cu o cămașă jegoasă a unuia, apoi încep să se distreze. să o chinuie. mai întâi o fut. pe rând, pe mormântul iubitului ei. sunt șapte gropari. unul i-o trage, restul o țin bine și o lovesc. și tot așa. problema e că după ce primul termină și e într-un fel satisfăcut, până o fut și restul, i se scoală iar. așa că i-o trag de mai multe ori toți. după care încep să se distreze cu ea. să-i bage în vagin sticlele lor goale de coniac prost, să le spargă înăuntru. toate astea, să nu uităm, pe mormântul tipului!

— am priceput asta, doamne!

— zi tu că nu ți se pare o scenă bună de film!

— mda, oarecum… depinde foarte mult cum ar fi regizat, știi? că degeaba…

— stai să-ți mai zic! deci sticle, sârme de pe-acolo și tot așa, o mutilează într-un final. apoi nu știu cum l-aș încheia: ori s-ar sinucide acolo, după ce ar rămâne în halul ăla pe mormântul tipului, ori ar rămâne însărcinată cu unul dintre violatori și ar păstra copilul…

— real? dacă tot ziceai că asta s-a întâmplat pe bune…

— real?… în realitate nu există hollywood, păpușă… e la nebuni acum, la nouă. eu vorbeam de un nenorocit de film.

* * *

troleul se zdruncina.

mi-era rău.

nu puteam să mă gândesc decât la bătrânul lovit de mașină. vedeam fața lui în toate obiectele și fiecare om părea un cadavru ambulant, care tocmai ieșise de sub roțile unui papuc alb. frânele din intersecții îmi dădeau fiori.

cheful de sex îmi trecuse la fel de brusc cum mă apucase. mă bucura asta. fusese doar un trip din care reușisem să ies onorabil.

după luni infernale de meditație sau după doar zece minute, am ajuns la bucur obor. era a treia sau a patra oară în ziua aceea când treceam pe-acolo.

am găsit un loc liber în spate.

în jurul meu au început să se adune bătrânei cu sacoșe de rafie.

simțeam din nou mirosul de ouă sparte și de sânge. îmi venea să vomit. inspiram și expiram adânc. transpiram mult. *trebuie să rezist măcar până la carol.*

un puștan din fața mea s-a ridicat să lase locul unui moș. m-am uitat atentă la el, nu era bătrânul meu lovit de mașină.

— nu, nu, stai liniștit, tinere… și l-a bătut ușor pe umăr, în același timp împingându-l politicos înapoi în locul său. o să am tot timpul din lume să mă odihnesc după ce o să mor, apoi a tras un zâmbet demn de o reclamă la colgate. doamne-ajută!

toate babele din jur au început să râdă, doar mie reacția mi s-a părut incredibil de tristă, aproape scoasă dintr-o dramă hollywoodiană de nota zece.

n-am rezistat și m-am ridicat.

o să am tot timpul să mă odihnesc după ce o să mor…

am coborât la eminescu.

am traversat atentă din stație.

m-am oprit în fața primul butic. am cerut o cola rece.

— n-avem! doar pepsi, dacă doriți! s-a auzit o voce din spatele gemulețului deschis.

m-am aplecat să văd imbecila de vânzătoare.

— nu vreau pepsi! vreau o nenorocită de cola! cum dracu să îți cer cola și tu să îmi dai pepsi? ești proastă? în pizda mă-tii, tu nu poți face diferența între ele?! sunt două firme mari, di fe ri te. două rețete di fe ri te. dacă cer cola înseamnă că nu vreau un nenorocit de pepsi, pricepi, idioata dracului? altfel ți-aș fi cerut de la bun început un căcat de pepsi!

restul înjurăturilor le-am bolborosit până la următorul butic.

— nu avem winston! altceva dacă doriți.

— ce-aveți?

— camel, marlboro, assos, l&m…

— lucky aveți?

— avem! lights, a continuat tipa, scoțându-mă din sărite.

lucky strike-urile erau singurele țigări tari care îmi plăceau. în rest, da, fumam numai lights-uri.

soni, ori ești praf de fumată ori chiar ai o zi proastă.

într-un final mi-am cumpărat de la al treilea butic de care am dat pe moșilor un lucky roșu și un pepsi twist.

ajunsesem la carol. *și-acum?*

m-am așezat pe banca din stația de troleu. mi-am aprins o țigară. în spatele meu erau serviciile funerare ale tinei.

m-a bufnit râsul, evident. *cre'că-ncep să-mi revin…*

doi tipi în spatele meu începuseră să vorbească despre iarbă.

— nu mai am nimic, frate! dacă-ți zic… gelu e plecat din bucurești și se întoarce abia spre sfârșitul săptămânii. din altă parte știi că nu iau, știi că nu te-aș minți, frate… n-o ard aiurea.

am văzut o veveriță într-un copac de lângă stație. avea o unghieră mică cu care își tăia gheruțele.

băga-mi-aș picioarele, nu mi-am revenit deloc!

unul dintre tipi plecase, supărat probabil că nu găsise marfă. celălalt se așezase lângă mine, pe bancă.

— vinzi iarbă? l-am întrebat direct, fără să-l privesc.

— doamne, dacă știam că e atât de evident, nu m-aș fi apucat niciodată, mi-a răspuns în timp ce se crucea. ai auzit discuția de mai devreme sau cum?

— o parte, da… cu asta te ocupi sau…?

— nu, e un hobby… și a început să râdă. sunt barman într-un club de pe la universitate. și mai vând și iarbă, da… sunt un fel de mini-distribuitor. tu? m-a întrebat după o pauză scurtă.

— te pricepi la iarbă, nu? așa mini-distribuitor cum ai zis că ești, nu?

— hmm… mai mult sau mai puțin…

— fii atent! am fumat o prostie acum nu știu cât timp, gen o oră-două, poate chiar trei. sunt atemporală, crede-mă! în fine, ideea e că nu reușesc să-mi revin…

— vreau și eu de unde iei tu!

— ascultă-mă! după ce-am fumat… am văzut un accident de mașină și nu-mi revin din tripul ăla… și bănuiesc că în copacul de lângă noi nu e o veveriță care-și taie unghiile… la naiba, nu-mi revin, înțelegi?

— mamă, da' ce pana mea ai fumat? pe bune că vreau și eu!

— cred că era scanc. habar nu am. dar accidentul sau o parte din el chiar a fost real!

— doar de la scanc?! ai avut o zi proastă sau ai făcut-o just for fun[7]?

— nu o zi… am un an cât se poate de prost. o să mor dracu în câteva luni…

— mamă, da' ce aiurea te-ai tripat!

— nuuuu… e cât se poate de serios! și i-am arătat agenda. între primele pagini țineam rezultatele de la analize.

— fuck!… nu te-ai tripat aiurea, chiar…

— fă-mă să-mi treacă cumva, te rog! m-am speriat… ești treaz, pari un tip ok, oricum nu contează dacă ești… te pricepi la iarbă. scoate-mă din căcatul ăsta! n-am mai fumat niciodată afară…

stătea la două blocuri de stație.

am urcat la el.

mi-a dat să beau niște prostii.

mi-a spus că era doar un trip idiot în care mă blocasem.

m-am calmat.

m-a lăsat să-mi fac un duș rece.

am stat o oră și ceva la televizor pe desene animate. începeam să-mi revin cu adevărat. era aproape cinci după-amiaza. am adormit.

m-am trezit instantaneu. nouă seara. tipul era gol și se învârtea prin cameră.

— ne-am futut?

s-a uitat la mine ciudat, după care a ieșit din cameră.

— nu ne-am futut! s-a auzit vocea lui îndepărtată. mă pregătesc de muncă, d-aia-s gol! îmi căutam niște haine, n-am știut că te-ai trezit!

— nu arăt bine sau ce?!

— ce mă?!

— adică… întâlnești o tipă care e praf. ai grijă de ea fără niciun motiv. după nu știu câte ore sau minute ea se trezește și află că nu i-a tras-o nimeni… te crezi vreun înger păzitor sau ce pana mea? n-am picat ieri din cer. arăt chiar atât de nasol?

— nu pot să-ți zic că nu m-am gândit la asta… am citit mult din agenda ta, să știi…

— căcat… auzi, mai bine mă futeai!

— nuuu… serios îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. nu știu dacă te încălzește cu ceva.

— cât naiba ai citit?

— păi… tot!

adică povestea cu paul, cancerul, poveștile din spital, tratamentul și toate nebuniile pe care începusem să le fac.

* * *

— sau… nu rămâne nici însărcinată și nici nu se sinucide. dar nu ajunge nici la nebuni, cum s-a întâmplat pe bune. ar fi lame[8]… dar aș mai avea o poveste… tipul, pe care ea chiar îl iubea la nebunie, nu suporta copiii. sau îi suporta, dar nu considera că era încă timpul pentru așa ceva. gen paul al tău sau ceva chiar mai rău.

— ce să-ți povestesc…

se așteptase probabil să zâmbesc, dar n-am făcut altceva decât să-i cer o cola. eram deja prea amețită de la vodcă și deranjată de faptul că jurnalul meu fusese o lectură de amuzament.

— în fine… ea nu-și mai ia anticoncepționalele și rămâne însărcinată, big deal… a spus-o pe un ton ironic ca și cum ăla ar fi fost un lucru pe care o femeie l-ar fi făcut cel puțin o dată în viață. el devine suspicios după un timp, aici pot să bag o fază cum că îi găsește cutia de anticoncepționale plină, ceva stupid, simplu și totuși ușor de scuzat din partea ei. fleoșc, își luase altele, îi demonstrează că de fapt e nebun, că are ciclu și că n-ar fi avut cum să rămână… pentru că se taie înăuntrul vaginului ca să-i demonstreze asta. pentru că îl iubea, măi… și ar fi vrut și un copil, doar știi cum e… nu-i frumos? și mi se pare plauzibil…

— tu știi cum îi curge unei femei sânge când e pe ciclu?

— nu, tocmai! pe asta mă și bazez. ce bărbat știe?! e ca faza cu orgasmele!

— adică?

— păi când are o femeie orgasm?…

— când?

— cui îi pasă?… a tăcut câteva secunde, din nou nu reușise să mă distreze. ei, și asta-i viața… păsărica ei rămâne oarecum mutilată și…

— ah! cum naiba să-i spui păsărică? e oribil! spune-i doamne iartă-mă ori vagin ori pizdă! sau cum vrei tu, numai nu păsărică…

— pizdă e mai bine decât păsărică?! explică-mi logica ta feminină, mie pizdă mi se pare destul de vulgar… în cazul de față, evident, între o discuție dintre un bărbat și-o femeie. da, păsărică sună ca naiba… dar totuși…

— fii atent! penis, pulă sau cocoșel? băga-ți-ai pula sau băga-ți-ai cocoșelu'? hai că am început s-o dăm în bălării…

am fost întrerupți pentru că florin a trebuit să servească un client. am avut totuși impresia că înțelesese cât de urât suna cuvântul păsărică.

— deci rămâne cu… pizda mutilată… sacrificându-se pentru copil, iubitul ei între timp moare, e violată apoi de șapte nespălați, chinuită, batjocorită… pierde sarcina, ce zici? ai vreo idee de happy end?

— da! ce-ar fi ca tipa să găsească nenorocitul de scenarist?

— deci e o super super dramă dac-ai reacționat așa…

clubul începuse să se aglomereze.

eram încă puțin amețită de la scanc și de la combinația cu votcă. dar totul era limpede. exista o logică și dispăruseră orice fel de bătrânei loviți de mașină.

— stai mă, da' el nu-și dă seama?! e chiar așa dobitoc? nu e plauzibil, ce puii mei faci cu burta ei?

— asta e simplu… m-am gândit deja. e abia în luna a doua când el moare. și sunt unele persoane care știi bine că pot masca sarcina destul de lejer, chiar și până spre sfârșitul ei. bine, tipa nu ar fi genul, dar în două luni de ce naiba să-ți dai seama? mai ales dacă ea ar ascunde tot…

— cum o cheamă?

— nu m-am gândit încă la asta. nu am un personaj bine definit… ia zi, ar trebui să mă apuc să scriu scenariul? ce zici?

— hmm… eu nu înțeleg o chestie… adică tu fă ce vrei cu scenariul, însă… se uita la mine cu ochii mari, așteptând cu nerăbdare o reacție. adică… ce naiba vrea să zică filmul ăsta? pentru cine-l faci? la asta nu te-ai gândit?

— stai așa, mă… de ce trebuie să spună ceva?

aruncându-mi o privire prin club îl găsisem pe mihai, tipul de la ședințele de terapie de grup ale doamnei savin.

aș fi vrut să stau de vorbă cu el, însă mi-era frică de anumite reacții pe care le-aș fi putut avea din cauza substanțelor sau a alcoolului amestecate în sângele meu.

mă intriga.

nu-i puteai citi niciun sentiment. era rece, distant față de tot ce se întâmpla acolo, la fel ca la terapie.

ce naiba căuta el la terapie? chiar era pe moarte? mi-au venit în minte n posibilități și teorii legate de viața lui.

era poate un asistent al doamnei savin care trebuia să joace un anumit rol…

sau poate făcea niște studii pe pacienți, era un cercetător sau un alt doctor important.

sau poate chiar era pe moarte, poate chiar avea vreo boală foarte ciudată, cu o denumire latinească lungă și tâmpită.

poate se distra sau își satisfăcea cine știe ce nevoi psihologice, stând pe lângă oameni care urmau să moară. pentru câteva minute mi-a părut tipul din fight club și eu aș fi vrut să fiu marla.

sau poate ședințele de terapie erau doar locul lui de agățat. e ușor să corupi și să manipulezi un om fără viitor. poate asta era, în fiecare săptămână futea câte-o pacientă, după care aștepta să moară. simțea că le ajută și că e util sau o făcea pur și simplu din plăcere. era oricum ciudat.

și ce naiba caută în club singur? nu pare să aștepte pe cineva.

— auzi florin… tipul ăla îmbrăcat în negru, ăla de la masa de la intrare… vine des pe aici?

— cine, mă?

— nu ți-l pot arăta cu dejtu, țăranule! și nu-l fixa după ce te prinzi despre cine vorbesc, că nu vreau să iasă vreo fază penibilă, te rog! e la masa de lângă intrare. e singur. și e îmbrăcat în negru.

s-a holbat câteva secunde către toate mesele, de parcă n-ar fi lucrat pe-acolo și n-ar fi știut unde e intrarea. bine, m-am gândit că oricum nu trebuia să lucreze în club ca să fie mai spontan totuși… avea creierul prăjit…

— aaa… mihai? da, mă, el e…

— care-i treaba cu el?

— nu știu, care-i treaba cu el? m-a întrebat curios.

— adică are și el vreo poveste? că văd că îl știi.

— hmm… habar nu am să-ți spun. știu doar că îl cheamă mihai și că vine aici aproape în fiecare noapte. sau cel puțin eu îl văd pe tura mea… și știe cele mai tari bancuri posibile. vorbește rar, nu aș zice că e foarte sociabil… însă când o face, e un tip de nota douăzeci. care-i treaba cu el?

— niciuna… și l-am văzut pe florin ridicându-și o sprânceană și privindu-mă ironic. serios, nu e nimic! îmi amintea mie de cineva, dar sunt sigură acum că îl confund. nu îl chema așa…

am stat mult în club să-l urmăresc pe mihai. mai vorbeam cu florin tot felul de prostii, apoi mă întorceam să văd ce face.

nu mi-a folosit la nimic, pentru că până dimineața nu s-a întâmplat mare lucru. a băut în total trei pahare de whisky, a fumat opt țigări, nu a vorbit cu nimeni, nu a dansat, nici măcar nu s-a ridicat să meargă cel puțin o dată la toaletă.

pariam că nu spunea des bancuri, ci o făcea doar cu barmanii. ce altceva ai mai putea discuta cu barmanii, dacă nu vrei să socializezi prea mult și totuși să faci o impresie bună? dacă n-ar fi spus nimic niciodată și ar fi venit aproape în fiecare noapte, oamenii care lucrau în club și-ar fi pus zeci de întrebări despre el.

exact cum făceam eu. mi-l imaginam până și un criminal în serie. nu vroia să fie judecat, așa că alesese să fie tipul de nota douăzeci, cu bancurile.

am fost pusă să mai analizez încă trei scenarii, toate la fel de proaste. măcar unul dintre ele a fost o comedie.

dar florin nu vroia să devină scenarist, d-aia nici nu scrisese vreun scenariu. el vroia să devină regizor, probabil ori nu-și dădea seama de asta ori posibilitățile în cinematografia de la noi îl scârbeau.

am continuat să beau doar sucuri.

pe la cinci dimineața am aflat că nu trebuia să plătesc nimic pentru consumație. asta m-a făcut să mă simt bine, ca într-un club al meu, în care aș fi venit de vreo patru-cinci ani și unde aș fi știut pe toată lumea.

florin a vorbit și cu dj-ul să pună din când în când ce muzică vroiam. era un tip de treabă, mă plăcea și am fi rămas probabil buni prieteni dacă nu m-ar fi mințit.

— auzi, florin… vroiam să-ți zic ceva chiar înainte să plecăm de la tine… să te întreb de fapt ceva. am lăsat-o așa însă, nu știu…

— nu!
— nu ce?
— nu sunt gay, liniștește-te!
— nu asta, și m-a bufnit râsul.

în același timp observam că nu vroia să înceapă nicio discuție legată de ce se întâmplase la el acasă. evitase toată noaptea cum putuse subiectul, chiar și prin niște glume care au părut spontane.

— florin… mă strânge ceva… undeva pe coapsa dreaptă…

se albise tot. încerca să nu mă bage în seamă, găsindu-și de lucru la bar. de fapt, se gândea foarte tare la ce să facă pentru a ieși din situația penibilă care urma.

— știi, nu băgasem asta în seamă… e așa o senzație… aș zice că seamănă al naibii de izbitor cu sperma uscată…

a început să șteargă paharele dintr-un suport și sticlele de băuturi scumpe.

în club nu mai rămăseseră decât vreo trei-patru clienți beți criță pe care cei doi bodyguarzi se pregăteau să-i arunce afară. două tipe grase au început să șteargă pe jos.

— florinee! bă, mai stai mult la vrăjeală sau mergi cu noi cu mașina?

— zece minute și vin! a răcnit înapoi către dj.

a numărat banii, a fumat rapid o țigară, apoi m-a luat de braț și m-a întrebat dacă vroiam să mă lase acasă. nu i-am răspuns.

— de ce pana mea nu vrei să recunoști că mi-ai tras-o? ce e așa de?…

privea în jos și nu schița niciun gest.

— ce naiba s-a întâmplat la tine, îmi zici?! adică ok, mi-ai tras-o… nu mă așteptam la altceva sinceră să fiu, chiar mă miram. dar de ce naiba nu mi-ai spus și nu-mi spui nici acum?

își încordase maxilarul.

— adică ok, seara asta chiar mi-a plăcut. pricepi? simt totuși că n-aș fi meritat atâtea de la un necunoscut și…

continua să privească în jos și să tacă, iar asta mă enerva la culme.

atunci mi-a venit în minte o ipoteză destul de șocantă, dar nu neapărat fantastică având în vedere scenariile lui.

— auzi?… ai fost singurul care mi-a tras-o?!

se albise și mai rău la față.

nu m-ar fi mirat dacă ar fi căzut lat în orice moment.

începuse să și transpire.

mă lăsa să înnebunesc, să devin chiar mai paranoică decât îmi propusesem.

— și ce mi-ai dat să beau presupun că m-a adormit și mai rău, nu? o iau razna de una singură sau ai de gând să-mi spui ce pizda mă-sii s-a întâmplat cu mine în seara asta? niciodată n-am fost mai praf ca azi și nu-mi amintesc mai nimic! fragmente… stație… veverițe… duș… desene animate… tu gol… eu goală sub cearșaf… tu-mi zici că n-a fost nimic, eu știu că am spermă pe mine… florin, spune-mi te rog ce naiba s-a întâmplat!

— băi florine, vii azi în pula mea?! a țipat dj-ul din ușă.

a urmat o pauză enervantă de două-trei secunde.

— vin! apoi a luat-o din loc, fără să mă privească. hai și tu, soni! trebuie să încuiem…

— n-o să-mi spui, nu?

title: primele capitole
17.05.08 – 02:47

patru luni de scris la roman si iata si primul semn, soni. nu am vrut sa-ti scriu pana acum, desi ma rugasesi, pentru ca nu stiam daca proiectul asta chiar va ramane in picioare. aveam o oarecare temere si… dupa ce discutasem de atatea ori, chiar mi-era jena sa-ti dau mesaje legate de toate demersurile mele, fara sa am inca ceva concret.

acum e ceva cat se poate de palpabil, insa n-o sa-ti dau toate detaliile in acest mail, ar insemna cam un capitol bun din roman.

in primul rand nu rade pentru ca iti spun soni, asa m-am obisnuit scriind si asa te percep. oricum, singura diferenta intre personajul acesta fictiv si tine este numele. stii ca imi plac la nebunie numele rusesti (sper c-o sa ma lasi sa-l pastrez), de fapt singurul lucru care-mi place de la rusi. bine, o sa-mi spui ca au ceva autori buni, dar mie mi se par de-a dreptul plictisitori. cat despre vodca… prefer jack-ul. in fine, amanunte neimportante care merg mai mult la o bere.

ti-am trimis atasate capitolele pe care le-am lucrat de la ultima noastra discutie din noiembrie (doamne, cand au trecut 6 luni?). trebuie sa recunosc ca la inceput aveam dubii in privinta romanului. nu ma credeam in stare sa-l pot duce la capat, dar acum, dupa aproape

7 capitole (chiar daca sunt nerevizuite), dupa un contract cu o editura, si dupa multe pareri critice care ma interesau, din multe directii, vad altfel lucrurile. personajul *nostru* a prins contur.

bine, le-am avut si eu pe-ale mele pana sa ma apuc serios de scris. plecasem de la mediapro, stii doar, plecasem de acasa chiar (si am stat plecat mai bine de jumatate de an), imi cautam un job, incercam sa ma descurc cu 4-5 milioane pe luna de la chirie, imi vedeam de cateva proiecte online si na… numai de roman nu-mi ardea atunci. desi ma gandeam la el non stop. a urmat crima de pe constructorilor care m-a trezit si m-a zguduit putin (poate stii, ca am scris despre ea), iar la cateva zile a aparut si editura tritonic, la care acum lucrez si la care va iesi si romanul. de aici o gramada de lucruri, momentan intr-o directie chiar buna pentru mine.

despre astea o sa-ti vorbesc alta data. acum punctez ideile…

cat despre roman si aceste capitole… m-am bazat mult pe discutiile noastre. insa am nevoie acum de mai multe detalii medicale (pe care nu stiu daca o sa le introduc pana la urma, eu incerc sa dezvolt mai mult latura psihologica a omului aflat in criza in fata mortii, latura pe care am cunoscut-o cel mai mult si la tine. s-ar putea ca unii totusi sa nu ma ierte pentru ca omit lucruri importante legate de cancer. e pana la urma boala secolului si nu vreau sa scriu despre ea din prostii de pe net. pana imi dau eu seama daca ma intereseaza parerile lor sau daca ma vor interesa sau pana decid cat o sa vorbesc in carte despre moarte si cat despre cancer, ar fi bine totusi sa imi mai arunci un mail, ceva).

in rest… incerc pe cat pot sa nu ma las dus de val, de comercial, desi editorul meu (si seful meu, aici vorbim de o bi-relatie cam ciudata), H., ma incurajeaza sa pornesc pe drumul asta. i-am spus ca are de toate. si cred ca are de toate. are in primul rand moarte si sex, nu? ca de aici am pornit. pana la urma la asta se rezuma toata viata noastra, cea comerciala cel putin.

abia astept reactia ta… sper sa nu te superi ca am omis multe dintre povestile tale. ar fi insemnat sa scriu o enciclopedie sau o caramida de roman. am detaliat mult mai bine altele si m-am pus in locul tau la fel de bine, cred eu. e mai mult decat actorie ce fac aici. am fost si la serviciile funerare de pe mosilor si la sex shop (de mai multe ori, pana sa prind tura lui vlad!), pana la urma incerc sa fac mai mult decat un simplu jurnal si o simpla poveste. ma ajuta mult si agenda ta (morbida, ce-i drept).

citeste ce-am scris pana acum.

astept un semn.

title: re:primele capitole
21.05.08 – 13:22

soni sa ramana! chiar crezi ca ma intereseaza? serios acum.

mama, de cand asteptam vestea asta buna. a dracului de buna! nici eu n-am crezut ca o sa iei in serios romanul, mai ales ca a durat ceva pana sa te-apuci… stiu si eu perioadele tale… am crezut ca va ramane la stadiul de o idee misto.

nu m-ai anuntat de initiativele tale, ca sa te citez, si am crezut ca ai abandonat de tot proiectul.

a trecut aproape jumatate de an, ce dracului mai andrei… eu as fi fost fericita sa scrii romanul fie doar pentru mine. bine, faptul ca o sa fie publicat e genial. sau cel putin asa mi se pare mie acum, dupa ce-am trecut prin toate cacaturile si un tip, care mi-e si un prieten bun, imi place sa cred asta, scrie despre viata mea.

vreau sa-mi dai semne! si despre tine oricum, dar mai ales despre carte, oricat de mici ar fi. mama, deci habar nu ai cum e ziua asta pentru mine, ca am citit mailul tau.

acum ce raspuns vrei sa auzi? sunt prea subiectiva. vreau sa stiu tot. cum l-ai scris, cum te-ai gandit la toate… care-i treaba cu editura si asa mai departe.

imi place rau de tot cum suna, n-am citit tot pentru ca am vrut mai intai sa-ti dau replyul. pe care sigur il asteptai cu sufletul la gura.

ma simt un superstar.

ai dreptate, personajul *nostru* chiar incepe sa prinda contur. se vede ca iti dai drumul pe parcurs. ultimele capitole sunt cele mai bune… ai si avut despre ce sa scrii… la naiba, egoul meu nu se poate abtine. ma ierti, nu?

nu stiu daca e neaparat o tehnica asta cu scrisul cu litere mici si nici nu stiu daca imi place neaparat. dar cred ca mi-e indiferent.

si ca sa-ti raspund nelamuririlor tale… e romanul tau la urma urmei. povestea intr-adevar imi apartine, dar ai mana libera sa te lasi dus de val in ce directie vrei tu sau chiar in orice directie considera editorul tau. imi dau si eu cu presupusul, ca intotdeauna.

modifica numele, modifica ce vrei, ideea e aceeasi, andrei. murim ca prostii. ce mi-as dori ca aceasta carte sa fie un manual despre cum e sa mori… dar nu cred. aceasta carte poate doar va reaminti unor ipocriti sau chiar unor oameni simpli ca nu sunt nemuritori. asta sper.

nu e nimic genial in ea. ca literatura, ca stil, ca alte chestii… stii doar ca ma lasa rece. e pur si simplu vorba despre moarte, iar moartea ne influenteaza in tot. uneori mai mult murim decat traim cu adevarat, doar ti-am spus. nu vreau filosofii cu pretentii de nobel. doamne iarta-ma, doar asta era si ideea, nu?

nu stiu insa ce vrei tu de la roman. poate-ti gasesti timp si imi spui. asta daca stii!

eu ma intorc in bucuresti abia peste doua saptamani. vom merge atunci sigur la o bere. desi nimic nu e sigur.

ps. ai facut deja un cuprins sau scrii asa liber si aiurea?

title: re: re:primele capitole
21.05.08 – 14:16

ave!

m-a speriat intarzierea reply-ul tau. dar bine ca a venit pana la urma, chiar trebuie sa-ti spun o sumedenie de lucruri.

cuprins? liber si aiurea? stiu unde vreau sa ajung. dar am numai idei principale. la inceput erau 9 capitole, acum sunt 15 si cine stie cand l-oi termina cate va avea de fapt. e mai mult o schita pe care o respect, adevaratele idei imi vin pe parcurs. monologurile si multe alte lucruri, pe care, intr-adevar, mi le-ai inspirat, le inventez din mers. totusi, daca n-as respecta planul asta, n-as putea preda manuscrisul la timp. momentan sunt in grafic.

primul meu roman, ce zici? (poate si ultimul) 15 august e deadline-ul. 15-20 septembrie deadline-ul pentru publicare. sper doar sa nu intru in criza de timp sau naiba stie ce sa se mai intample.

in septembrie o sa ai cartea, soni. tine-te bine pana atunci.

m-am gandit deja la un numar de caractere cu spatii, ca s-o pot vizualiza. asa lucrez, defect profesional. pe formatul de la tritonic, in colectia lit, unde va aparea, intra cam 1800 de caractere cu spatii. si la ce am eu in cap voi ajunge cel mai probabil pana in 250. intre 200 si 250, cam asa.

o sa-ti trimit cateva carti de la noi, ca sa ai idee de cum o sa arate. sau vezi tu in librarii zinele punkiste din new york[9].

sa-ti dau si ceva detalii despre editura? invat foarte multe aici, mai ales despre carti. mi-am schimbat mult perceptia despre cum e sa scrii. si cum e sa vinzi ce scrii. sunt secretar general de redactie din ianuarie, coordonez o echipa de redactori, ma ocup de autorii romani, de traducatori si alti colaboratori sau mentin legaturile cu alte departamente din firma. imi place ce fac. uneori e foarte stresant, pentru ca nu poti lucra intr-o editura 8 ore pe zi, oricat ai incerca. si uneori mi-as dori sa lucrez doar 8 ore ca sa pot scrie mai mult. dar atat romanul, cat si munca la editura, ma atrag in egala masura si sunt si strans legate.

ma ocup evident si de blogul editurii si de alte proiecte online pe care le am in colaborare cu editura, nu puteam sa ratez domeniul asta… vezi rocultura sau filmdeblog (asta e inca in lucru).

si o surpriza: www.soni.tritonic.ro!

mai astept ok-ul pentru coperta si o sa arate si mai bine. am gasit o fotografie misto pe dreamstime, o sa ramai socata. dar iti zic maine-poimaine daca ramane aia. in principiu cred ca voi avea acordul tuturor (H, pr-ul si distributia). nu prea e ok ca un autor sa-si aleaga coperta, aici nu vorbim de un volum de poezie…

bine, stiu ca o sa innebunesc cu toate astea, cu traducatorii mai ales si cu autorii romani. acum, de exemplu, sunt numai probleme inainte de targ. m-am oprit la capitolul 7 tocmai din cauza asta (vroiam sa-ti trimit pana la 10), pregatirile infernale pentru bookfest. trag de mine si scot maxim 2-3 pagini/saptamana. din iunie insa o sa fiu mai liber.

dar e frumos, de ce sa mint? as putea scrie un roman si despre mine dupa ce termin cu cancerul tau, haha…

title: re: re: re:primele capitole
22.05.8 – 13:18

da, si mie mi se pare misto. se vede ca te-ai mai schimbat si tu, oricum. fata de cand te-am cunoscut, gandesti cu totul altfel lucrurile. mai trebuie sa si vinzi cartile, nu?

poezie mai scrii?

vreau sa vad coperta aia sau imaginea aia! cum e? cu ce e? nu imi poti spune macar asa cateva idei? e asa cum am vorbit-o noi, cu o tipa care sa fie tunsa la chelie si cu orasul in spate? de cand mi-ai dat

mailurile-astea si capitolele, pe care le-am citit deja de cateva ori si imi plac tot mai mult, am acum o noua ocupatie: mi te imaginez. stresat dupa munca, inconjurat apoi de multe sticle de bautura si multe pachete de tigari, intr-o dezordine completa, scriind despre mine, nu? sau cum scrii? imi zici?

ps. mai revizuieste dialogurile, stiu ca sunt scrise pe fuga… dar sunt cam tehnice, n-au naturalete. parerea mea.

altfel? cu dragostea cum mai stai? ai trecut peste mine? :))

serios acum, L. ce mai face?

title: re: re: re: re:primele capitole
22.05.8 – 13:52

da, dialogurile sunt in renovare. e un mic santier. :D

cat despre cum scriu… nu esti departe. oricum, dupa ce termin cartea asta voi tine o cura. cred ca daca ma intepi iese doar jack, cofeina si iarba. culmea e ca nu pot sa scriu cand consum toate astea, abia a doua sau a treia zi. de fapt, cred ca toate astea reusesc intr-un fel sa ma destreseze de toate cacaturile zilnice, nu stiu cata influenta au neaparat si in scris… adauga si mult doors. numai pe doors scriu deocamdata. sau fara muzica. sau cu televizorul lasat noaptea pe antena 3, sa mai aud un fragment din badea daca-l prind.

in general scriu mult in weekenduri.

si dragostea? eu cu dragostea? fii serioasa. e ultimul lucru de care mai am nevoie.

nu stiu ce e cu L., am stat despartiti din ianuarie. acum am reinceput sa ne vedem. dar nu stiu ce se intampla. incerc sa nu ma gandesc la nimic din toate astea. pana nu termin romanul si alte proiecte, care sunt prioritatile mele, iau lucrurile exact asa cum sunt. iar L. are totusi 17 ani si asta se vede. ma face sa ma simt totusi incredibil de viu…

in rest? sa-ti insir cateva chestii?…

traducatori care nu dau cartile la timp. faptul ca trebuie sa gasesc neaparat un redactor nou pentru departamentul editorial. faptul ca am facut cateva boacane cu niste contracte. sapte mii de bloguri pe care trebuie sa le administrez.

anul trecut am facut peste 20 de videopoeme cu telefonul mobil. acum mi-am luat o supercamera video si inca n-am filmat nimic cu ea (de vreo trei luni…).

titluri noi, titluri noi, autori care mai de care, fiecare cu fitele lui. strategii de marketing, lansari, programul editurii pentru sfarsitul anului…

poezie mai scriu, o sa-ti trimit daca vrei niste texte. am deja in cap un nou volum de poezie, dar de data asta vreau altceva. o sa am rabdare. cu bj-ul m-am grabit. dar si problema asta, ca si altele, dupa ce trece luna august.

principala mea buba si totusi sursa mea de inspiratie sunt singuratatea si stresul. sunt tot mai indiferent sau mai sictirit si ma inchid intr-un fel de carapace. sau intre niste geamuri de sticla invizibile. asa ma simt si parca singuratatea ar fi o boala, ca o raceala sacaitoare. ca o jena. nu m-am obisnuit inca sa stau cu mine. probabil nu mi-o place de mine, mai stii?

maica-mea s-a mutat singura acum vreo luna. eu m-am (re)mutat inapoi in colentina, acum stau cu M. pentru ca lucram impreuna si e si ea mai aproape de sediu aici, plus ca ne intelegem ok. dar chestia asta n-o sa mai dureze mult, sunt sigur… viata mea aiurea, doar o stii. nu e nimic logic pe-aici.

mi-am luat o gramada de tampenii. mi-am luat un bonsai, ca si tine, plus multe multe flori in gradina. asta e ocupatia de seara: udatul gradinii… ma calmeaza, sa stii. n-as mai suporta sa stau la bloc.

de fapt cam asta e programul meu… o intalnire cu vreun traducator sau cu vreun autor interesant (sau nu neaparat…). o bere rece, udatul gradinii, vorbitul cu bonsaiul, o plimbare de unul singur prin colentina, o ora de stat la telefon cu o gramada de nebuni… un serial bun poate. si cel putin doua-trei ore de scris, asta daca acum n-ar fi nebunia cu targul.

mailul asta are insa alt scop: gata cu coperta! am dezbatut-o cu toata lumea si… gata, e cumparata. am pus-o pe blogul meu, pe blogul cartii, si-asa mai departe. e chiar si pe www.tritonic.ro la in curand. nu-ti mai dau link ca o gasesti singura. seamana izbitor cu tine. izbitor!

e de altfel singurul lucru care mi-a salvat saptamana asta.

title: re: re: re: re: re:primele capitole

23.05.8 – 13:15

si toate astea iti plac la nebunie, nu-i asa? te rasfeti.

n-am ce sa comentez la coperta. sunt inca socata…

am intrat pe blogul tau abia acum… ce mama naibii, te-ai tuns?!

title: re: re: re: re: re: re:primele capitole
23.05.8 – 13:43

iti comentez eu cateva lucruri legate de coperta. chiar daca fotografia e cumparata de pe dreamstime, fotograful e roman. si modelul la fel. as fi curios sa-i intalnesc. inainte sa iasa cartea le voi trimite un mail.

in alta ordine de idei… legat de rasfatul meu… nu-mi plac chiar toate, dar sunt ok. uneori insa se aduna prea multe.

si despre tunsul meu… m-am saturat de par lung… cere ingrijire… sunt sigur ca o sa ma iubesti si asa, haha.

o sa fug la mare dupa targ, cel putin asta vreau si sper ca o s-o si pot face. momentan sunt mici tensiuni la editura, sper sa fie toate ok. vorbim dupa si te voi anunta de toate lucrurile importante care vor avea legatura cu romanul.

uite un lucru pe care-l stiu de pe-acum… o bucata din capitolul al 3-lea va aparea in ziarul financiar, undeva in iunie. dar mai multe nu stiu. vedem atunci.

mi-e dor de tine (dar nu ti-o lua in cap prea rau)

#08. castelul de la muncii

nu mă îngrozește moartea, ci felul de a muri.

ovidius

un bloc vechi. cu tencuiala căzută, un bloc dintr-acela de trei-patru etaje, cu camere foarte înalte, cu holuri imense și nesfârșite unde găsești doar patru-cinci uși, cam așa, majoritatea deschise.

nimic mai tipic pentru bucurești decât o ruină pierdută printre blocuri comuniste de zece sau opt etaje, zgârienori, benzinării și hyper sau supermarketuri construite aiurea, doar ca să paralizeze traficul și să umple buzunarul primarilor.

o poartă veche de fier la intrare, jumătate căzută sau într-un fel atârnată întredeschis, cu un colț înfipt în pământ. o mică grădină interioară unde pietrele cubice și pământul sau praful dintre ele păreau uscate.

m-am apropiat.

de undeva dintr-un apartament de la parter se auzea jazz. câteva fețe ciudate au apărut la geamuri. nimeni nu m-a întrebat nimic, nici măcar ceva de genul ce căutam pe-acolo, nimeni nu părea interesat de mine, era ca și cum i-aș fi avut toată viața vecini, mă bârfiseră destul, stătusem la sute de cafele și acum nici măcar nu ne mai salutam, nici măcar din priviri, eram un fel de obiecte decorative.

nu se schița niciun gest, nu se spunea nimic, toți erau muți sau paralizați, în așteptarea unei minuni parcă, deși nimeni nu ar fi recunoscut-o dacă s-ar fi întâmplat.

în fața porții era o țigancă plină de transpirație care vindea semințe arse. nu am cumpărat niciodată semințe de la țigani pentru că mi-a băgat maică-mea în cap de mică numai prostii. cum că nu le pun sare, ci se pișă pe ele. nu știu cât de adevărat e, știu doar că maică-mea era în stare să mă convingă de orice, doar să nu mă apropii de acești bruneței.

suntem crescuți să fim rasiști. vedem apoi în jurul nostru toate motivele pentru care am devenit așa. cine n-o recunoaște înseamnă că e un tembel de la vreo instituție

de integrare socială care o arde pe bani grei, încercând să convingă rățușca cea urâtă că e lebădă.

țiganca avea trei cornete în stânga ei, făcute dintr-o libertatea, iar înăuntrul unuia i se puteau vedea țâțele unei vedete porno. *mi-am ratat cariera, e clar.*

avea un batic atârnat pe cap, un tricou imens pentru că și ea era imensă, chiar hidoasă, un tricou mai mult transparent de la transpirație, prin care i se vedeau formele țâțelor gigantice atârnate pe burtă și sfârcurile. o fustă în mii de culori, foarte largă, plină de noroi și două picioare cu mult pământ între degete și sub unghii, ba chiar cu câte un fir de păr lipit de sudoare pe pielea maronie.

vroia să aibe vreo douăzeci de ani acum, să-și dea tricoul jos și să i-o sugă unui necunoscut pentru 50 de mii, nu să vândă semințe de 5 mii. dacă ai fi întrebat-o despre asta ți-ar fi spus că-i e dor de banii luați noaptea prin boscheți și de dinții din gură.

avea un țânc de vreo șase ani pe lângă ea. alerga dezbrăcat, înjura și lovea câinii de pe stradă sau speria trecătorii.

am plecat. m-am bucurat pentru o secundă de faptul că am cancer. viermele mă îmbrățișa.

#09. bob dylan e normal

freedom, just around the corner for
you but with truth so far off what good will it do?[10]

bob dylan

în mai am intrat în depresie sau m-am pierdut de tot. pe lângă frustrantul sentiment de singurătate asociat aiurea cu sperietura de moarte, a fost la început a treia ședință de chimioterapie la fundeni.

mi s-a oprit inima pentru câteva secunde atunci. doctorii mi-au spus că e normal să am astfel de reacții, că substanțele folosite în tratament atacă printre altele și organele vitale. l-au numit preinfarct.

m-au mutat la reanimare pentru supraveghere intensă, două zile, până când li s-a părut că totuși n-o să dau ortul popii chiar așa de curând.

nu am avut voie să ies din salonul ăla și oricum, având în vedere starea mea fizică, ca să nu mai zic și de zecile de aparate la care eram conectată sau de pumnii de medicamente pe care mi le vârâseră în gură și direct în vene doar ca să devin o legumă, nu aș fi reușit nici în ruptul capului.

știam că totul era pentru binele meu, dar cu fiecare minut petrecut în spital simțeam că pierd timp prețios. bine, vorbim de același timp căruia nu-i găsisem până atunci nicio utilitate în afară de futut și scris.

m-au lăsat să mă piș în păhărele de plastic de unică folosință pe care le aruncau apoi fie dana, fie, mai des, o asistentă. mă simțeam mizerabilă din cauza asta. mi-era efectiv jenă, mai ales când umpleam câte două-trei pentru că eram în același timp forțată să dau pe gât trei-patru litri de apă pe zi.

te-ai gândit vreodată cum ar fi să nu te poți nici măcar pișa fără ajutorul cuiva?

uneori mă mai gândeam la paul și eram liniștită că nu îl târâsem și pe el prin toate astea. alteori îmi doream pur și simplu să-l văd cum se macină, să-l văd tremurând de groaza de a mă pierde de tot și de incapacitatea de a face ceva.

cum ar afla vestea? *alo? salut dana, ce mai faci? paul sunt. uite vroiam să te rog dacă poți, dacă ai timp să îi spui soniei să… nu, nu știu nimic de ea, că nu mi-a răspuns de luni bune la telefon, d-aia te-am și sunat pe tine… aha… de ce, s-a întâmplat ceva grav?! cum?! cum adică a murit săptămâna trecută?!*

cred că m-aș fi simțit mai răzbunată dacă ar fi aflat așa. și automat dacă n-ar mai fi putut să aibă ultimul cuvânt.

dacă după moarte am putea să mai stăm pe-aici, ca o fantomă, să vedem reacțiile celor din jur, ar fi genial.

îl ultima zi la reanimare a murit unu' în salon. avea mai bine de șaptezeci.

și ce crezi că s-a întâmplat? l-au lăsat acolo patru ore! patru ore, timp în care ne-am ținut nasul acoperit cu ce cearșafuri sau tricouri de schimb mai găseam. era infernal de cald!

i-au pus o icoană pe piept, l-au deconectat și au dat telefon familiei. apoi familia, nevastă-sa probabil, o băbuță tot cam pe la șaptezeci, ruptă total de peisaj, în loc să-și ia mortul sau să-l plângă, a trebuit să meargă prin n birouri să completeze n acte.

le-a completat săraca, oricum nu a înțeles nimic din ele, de parcă ar fi fost ceva de înțeles. plângea într-una și se scuza că nu putea să-l ia mai repede și că trebuie să suportăm să-i vedem cadavrul și să-i simțim mirosul. puii mei! în loc să-și vadă de îngropăciune sau mai știu eu ce, trebuia să-l scuze. ca pe un copil neastâmpărat și obraznic, comparația e exagerată cred.

— nu știu cum faci, dana, dar trebuie să mă scoți dracului din infernul ăsta!

— câteva zile, soni… atât, pentru analize. te transferă oricum de aici…

și da, analize peste analize, mulți oameni importanți în halate albe și până la urmă nimic nou, doar alte aparate de care eram legată și care țiuiau într-una odată cu pulsul meu. viermele însă și omul cu coasa erau la fel de prezenți și îmi suflau în ceafă ca în prima zi când am aflat de cancer și n-am avut curajul să intru măcar în baie.

la orice furnicătură, la orice înțepătură sau senzație ciudată, precum o simplă amețeală, aveam impresia că era un semn al sfârșitului. devenisem tot mai paranoică. de fapt, cred că îmi pierdusem mințile de tot în spital.

așa se moare probabil, mă gândeam atunci când ceva era în neregulă. iar totul putea fi oricând în neregulă, depindea numai de percepția mea. de exemplu când nu curgea apa la toaleta mizerabilă din capătul culoarului sau când era prea multă liniște, destulă cât să îmi pot auzi gândurile.

probabil că nici nu o să îmi dau seama. o să am impresia că m-am întors în salon, însă corpul meu va fi leșinat sau chiar mort la intrarea în baie. voi trece prin pereți și tot nu îmi voi da seama, va fi probabil ca un vis. iar în vis totul pare normal, nu realizezi absurdul.

sau se va rupe filmul de tot, voi vedea doar negru. sau un câine turbat care mă va apuca și mă va sfâșia din toate părțile. tunelul clasic de care vorbește toată lumea și taică-miu așteptându-mă primul, luându-mă de mână, trăgându-mă și apoi îmbrățișându-mă puternic. naiba știe!

apa venea până la urmă. un pacient sau vreo asistentă se auzea în fundal strigând ceva, și mă trezeam cât se poate de vie. aveam cinci minute de liniște până la următorul trip.

și iar, dacă era prea cald, muream. dacă era puțin curent, muream. dacă era prea multă liniște sau prea multă agitație, la fel. singurii care mă scoteau din stările acelea erau dana, cu vizitele ei zilnice și glumele proaste, sau maică-mea, atunci când o lăsam să vină și atunci când nu-mi spunea în ce hal decăzusem.

mă certasem groaznic cu maică-mea după ce aflase cum îmi pierdeam timpul cu toți străinii, în loc să mă țin de tratament și să respect măcar amărâtul de regim.

din mai am ținut însă regimul. și nu pentru că maică-mea mă credea vreo depravată și aș fi vrut să-i schimb impresia asta, ci pentru că mi se făcea rău de la aproape orice mâncam.

după toate nimicurile-astea și după o săptămână și ceva pierdută, în care am murit în mintea mea de cel puțin șase-șapte ori pe zi, m-au externat.

totul era ca dracu'.

părul din ce în ce mai rar. firele se rupeau la simplul contact cu aparatul gillete, pe care încă nu îl schimbasem. nu trebuiau neapărat să întâlnească lama tăioasă, le era de-ajuns o simplă atingere.

la fel și pielea moartă. adunam în fiecare dimineață, după somnul programat de trei-patru sau chiar cinci ore,

bucăți mici de piele dintre așternuturi.

aveam impresia că las urme ca niște frâne de cauciuc pe asfalt. mă culegeam de peste tot. era ceva nou asta, nu numai că mai făceam curat prin casă, dar acum îmi strângeam și propriile resturi.

mâncam cu grijă, pentru că orice era în plus însemna indigestie. iar indigestia sau oricare altă stare de rău însemnau zile pierdute. zilele oricum nu mai erau multe, doar vreo trei luni și ceva… care păreau să treacă și mai repede decât primele.

nu m-am mai epilat. n-aveam timp de asta și de iritațiile pielii, oricum firele de păr de oriunde erau tot mai rare și tot mai fragile. o dată la câteva zile mă dădeam direct cu lama, asta dacă mai era cazul.

era noua mea normalitate. noile obiceiuri îmi intraseră atât de bine în sânge, încât parcă aș fi avut cancer de când mă știam.

de fapt cred că mă gândisem de multe ori la o boală de genul ăsta. cancerul mi-a schimbat toată viața de până atunci, viața mea comună care nu însemnase nimic. cancerul m-a trezit. mi-a amintit că mor și că moartea e pe bune.

așa m-am eliberat de toate. de prejudecăți, de inhibiții, de societate, de tot tot tot. eram liberă și la pământ.

** * **

13.05.07, 14:31

ce puii mei am înțeles? ce era de înțeles? ce am făcut, sex? orgasme cu străini de care nici nu-mi amintesc? discuții interesante? nu cred că e nimic de înțeles de-aici, decât obișnuința cu moartea.

a fost vlad, a fost florin, apoi patronul unui local, care m-a agățat chiar în clubul său. am fost cât se poate de abordabilă, cât se poate de ușuratică. mi-am tras-o cu el pentru că avea un 4x4 și am vrut să văd cum e să ți-o tragi într-o mașină. am zis că dacă tot se nimerise una mai spațioasă…

m-am aplecat să-i fac o felație chiar în timp ce conducea grăbit, eram undeva pe la arcul de triumf. a tras

pe dreapta, lângă herăstrău, și am făcut-o pe bancheta din spate.

nu a durat mai mult de zece minute. patetic…

și-a dat drumul pe mine, pe fundul meu mai exact, iar imediat după asta m-am îmbrăcat, am coborât și am luat-o pe jos, prin parc.

era în jur de unu-două noaptea când l-am văzut pe mircea badea făcând jogging. ieșise probabil de la antenă, terminase emisiunea și se relaxa. destul de haios.

mi-am tras-o dup-aia cu un dilăr pentru un gram de iarbă. sau cel puțin așa-mi place mie să prezint povestea, să consider că în perioada aceea a vieții mele n-am fost nici mai mult nici mai puțin decât o panaramă ieftină.

poate cea mai tâmpită experiență a fost când am intrat la carrefour în toaleta bărbaților și l-am surprins pe un tip chiar în timp ce se pișa. nu mă văzuse, credea probabil ca e vreun alt bărbat care intrase să se ușureze, s-a și speriat când am venit din spate și i-am trecut mâna peste abdomen ca să-i prind penisul și să i-l strâng.

l-am terminat în mai puțin de două minute. am plecat fără să-i studiez reacția.

despre unii scriam în agendă. despre alții îi povesteam danei și ne amuzam. sau ea încerca să pară amuzată, îi simțeam însă dezamăgirea și totodată curiozitatea și invidia pentru libertatea mea, fie ea și una sexuală.

* * *

14.05.07, 1 și ceva

taxi. viteză mare. șoferul nu spune nimic și asta-mi place. cursa până acum face 7 lei. la radio o piesă tâmpită, the world is mine[1] *sau ceva de genul ăsta. se potrivește de minune cu praful ridicat de pe străzi, cu viteza în care văd magazinele închise, panourile publicitare sau… pur și simplu cu bezna și cu singurele figuri de pe străzi care sunt sau seamănă fie cu niște curve fie cu niște pești.*

mi-am stabilit deadline-ul. 15 august 2007, până atunci voi muri sigur. asta dacă nu se întâmplă vreo minune cu cancerul… doctorii au fost cam rezervați…

mai am deci… încă… 17 cu 30, cu 31 și cu 15…

— opriți aici, chiar la blocul acesta.

încă 93 de zile, atât mai aveam. cam 2.200 și ceva de ore, în care mai trebuia să mă și spăl, să mănânc, să dorm… peste opt milioane de secunde…

m-am trezit de câteva ori oprindu-mă în holul garsonierei mele, speriată și uitându-mă ca mâța-n calendar la casă. aproape că nu recunoșteam locul.

îmi pusesem la punct moartea în fiecare detaliu. și îi scutisem deja pe toți de infernala muncă de a-mi strânge lucrurile și de a le arunca sau de a le dona sau naiba mai știe…

toate visele mele erau praf. tot ce am crezut că voi realiza se dusese dracului, până și mobila pe care vroiam să mi-o cumpăr sau alte lucruri tâmpite care îți dau senzația unui cămin complet.

casa era mai mult goală.

patru perechi de încălțăminte, trei perechi de blugi, o fustă, două tricouri de casă, două maieuri, șapte perechi de șosete subțiri și două mai groase, ceva lenjerie intimă, dar oricum nesemnificativă, câteva haine de ieșit pe-afară, două tricouri ca lumea, un hanorac și… ar fi încăput toate într-o geantă de călătorie.

plus agenda, cele două furculițe, cele două linguri, cele două cuțite și cele două farfurii, vreo trei creme de piele, un săpun, o lamă de ras, mobilul, laptopul pe care nu-l mai deschisesem de mai bine de o lună…

tot ce avea soni putea încăpea într-una dintre cele două genți pe care și le păstrase, ar fi spus categoric un povestitor oarecare. *iar cu sau fără acea geantă, lumea ar fi mers mai departe.*

o canapea extensibilă, două seturi de lenjerie de pat, un lighean în care mai vomitam, două perne, câteva cărți, o mapă cu toate actele mele și o mapă cu toate analizele. o măsuță, încă una la bucătărie și cele trei scaune… a, da, și o bibliotecă mai mult goală, câteva rafturi… un frigider…

într-o jumătate de oră ai fi terminat socotelile cu tot ce aveam. nu ți-ar mai fi rămas decât cadavrul, de care te-ai fi descotorosit rapid, medicamentele și ceva bani probabil.

ce se va întâmpla cu garsoniera mea? o va-nchiria maică-mea? o va vinde, pentru că nu va mai suporta să știe de ea? ce se va întâmpla până și cu toate nimicurile-astea de obiecte după ce o să mor?

nu poți răspunde la astfel de întrebări. tot ce poți să faci este să te rogi să nu mori pe stradă, la vreo intersecție sau în vreun tramvai sufocat. ca un fel de ultimă dorință sau poate doar un ultim stadiu al crizei.

și zic de asta pentru că am văzut morți pe stradă și nu mi-au plăcut.

moartea e ceva intim, crede-mă. uită-te la un animal mort, așa ai arăta și tu pentru cei din jur. deloc mai plăcut.

plus că nu vreau să fiu o știre de două minute prezentată insensibil de esca.

apropo de asta, cred că în curând numărul sinucigașilor va scădea datorită protv-ului și otv-ului. pe lângă voința incredibilă ce ține de sinucidere, oamenii vor să aibă o oarecare demnitate, fie și morți. *cum să fac să n-ajung naiba la diaconescu? cum să fac să nu-mi arate mutra pe lângă toți analfabeții ăia, ca s-o dezbată apoi cu toți handicapații din țara asta care urmăresc postul ăla nenorocit?*

în fine, parcă văd: *sonia vlad, cadavrul descoperit la bucur obor de un paznic, avea doar 26 de ani. era în ultimul stadiu al cancerului la stomac.* cinci-șase minute despre cancer și cum îl poți preveni. de fapt, o reclamă mascată la naiba știe ce cabinet.

lumânări, câteva icoane în locul unde m-au găsit, fețele terifiate ale câtorva babe, toate surprinse de un reporter cu spirit de observație. încă două crime pe scurt, încă nu știu ce-a mai făcut băsescu, publicitate, sport, meteo cu busu și a nu știu câta oară academia de poliție în reluare.

dar și ratingul e rating.

fiecare om este o curvă pentru că fiecare om trebuie să trăiască. ăsta ar fi cel mai mare adevăr. asta dacă adevărul ar putea fi mare sau dacă adevărul, pe lângă faptul că este o noțiune naivă, ar putea avea și dimensiuni.

n-ai ce să alegi, n-ai ce să demonstrezi și răspunsuri n-o să găsești dându-te cu capul de pereți. faptul că ți-ai pus întrebările a fost de-ajuns.

trebuie doar să supraviețuiești. mai mult sau mai puțin de atât, depinde de fiecare.

cel mai rău ne doare de ce rămâne în urma noastră. obiectele noastre, mobilierul pe care l-am căutat atâta timp și pentru care am muncit atât, colecția de cd-uri,

cărțile, filmele, hainele, fotografiile, toate astea. până și covorul sau parchetul sau gresia de pe hol.

nu există teorii generale pe care să le aplici. nici răspunsuri universale și niciun singur dumnezeu. m-am obișnuit cu asta.

ne e frică de moarte pentru că suntem egoiști. pentru că pe lângă posesiile noastre, la care ținem atât de mult și nu știm ce se va întâmpla cu ele, mai sunt oamenii de lângă noi.

lumea își va continua cursul ei normal. lumea va continua fără mine, fără tine…

nici măcar morților tăi, morților pe care i-ai cunoscut, nu le aloci mai mult de cinci minute. toți sunt o poveste frumoasă și-atât.

poate din când în când mai verși pe jos din paharul tău de băutură sau mai faci cine știe ce ritualuri, toate niște chestii tembele care să te facă să te simți mai puțin vinovat de faptul că ești viu și că nu te interesează decât de tine.

nu contează ce e dincolo sau dacă e ceva. contează ce e aici! contează ce e acum! ești viu și nu te sperie faptul că nu vei mai fi așa, ci că alții vor fi vii în continuare.

pe tine te vor roade viermii.

peste tine se vor planta panseluțe.

cel mai bine înțeleg lucrurile-astea oamenii ca mine, care trăiesc într-o semiexistență ciudată, oamenii care nu sunt nici vii de-a binelea și nici în totalitate morți.

în această ecuație pe care am elucubrat-o, dumnezeu nu este decât drumul scurt și sigur, fără atâtea mii de întrebări. răspunsul e același, finalul e același, au spus-o toți filosofii, toți poeții, toți pictorii, marile minți ale lumii, chiar și oamenii neînsemnați au spus-o. trebuie doar să fii atent. mai atent.

din toată povestea asta, mă liniștește ideea că dacă cineva s-ar gândi la mine după ce aș muri, m-ar face prezentă într-o formă sau alta. și oricât de naivă sau de romantică ar părea această idee, nu contează dacă este adevărată sau nu. contează că m-am gândit la ea și lumea a devenit brusc mai frumoasă. chiar și pentru două minute.

* * *

21.05.07, 18:22
încă 86 de zile… încă 2000 de ore și ceva.

dacă m-am născut în 1981… înseamnă că am fost moartă 1981 de ani? bine, ăsta e un calcul așa, politicos aș zice, după era noastră… am trăit 26 și voi mai fi moartă încă nu știu câte alte mii…

dacă ar fi să mergem pe principiul existenței și al inexistenței, atunci afirmația mea este corectă. dacă a nu fi mort înseamnă a exista, am fost moartă deja 1981 de ani, de ce m-aș speria de alte mii?

dacă ești considerat mort numai după ce ai fost viu, atunci am scris asta degeaba.

până la urmă e doar o problemă de lingvistică.

tot în mai mi-am anulat o grămadă de abonamente la facilități total neimportante. nu am înțeles de ce plătim pentru atâtea lucruri inutile. doar ca să avem senzația tâmpită că nu suntem singuri?

în ce secol m-am gândit și eu să mă nasc…

sau în ce secol m-am nimerit…

nu avem nevoie nici de prieteni măcar, ne putem descurca plătind un psiholog care să ne asculte. la fel și cu sexul, nevoile sociale le rezolvă messengerul, poți trăi foarte bine singur, acasă, în fotoliu, abuzând de toate aceste simulări.

totul e să ai bani, restul nu trebuie să fie neapărat palpabil.

în cazul în care ești credincios, există mai nou și spovedanii online. de fapt totul e pe internet. iar internetul, culmea, ne folosește cel mai mult pentru pornografie.

așa că de la internet am pornit și eu cu închisul abonamentelor.

totul a început de la niște mass-uri cretine, atunci când am intrat pe net după experiența din spital. *ofer medicamente gratis ptr cancer aduse din canada tel 0724747027; da-l mai departe sa facem un bine.* sau am nevoie de nu știu ce grupă de sânge. sau am găsit cinci pisoi și n-am ce să fac cu ei. sau dă mai departe mesajele primite și vei fi salvată. nu zău?

mi-am anulat abonamentele la cablu (televizorul oricum îl lăsasem la ghenă, pentru că nu mă mai uitam la el de ceva timp și n-am găsit pe nimeni căruia să i-l vând sau să i-l dau. era un nei vechi și n-avea sens să mă zbat

pentru vreo cinci sute de mii. cine ştie cine l-o fi luat până la urmă, că nu l-am mai găsit a doua zi), la telefonul fix (care nu-mi folosea la absolut nimic pentru că nu mă căuta nimeni pe el și oricum de cele mai multe ori nu eram acasă), la gaze (cumpăram mâncare direct din oraș, ce naiba!).

nu mai rămâneau de plătit decât curentul (ei, asta da invenție!) și apa.



un puști cânta la chitară în pasajul de la sfântu' gheorghe.

nu era ceva folk de la noi, cum găsești la majoritatea.

el cânta hotel california. avea niște blugi roși de la cât stătuse pe jos probabil, un tricou cu nirvana și o cutie de carton pe care scria heart-shaped box.

în cutie vreo patru lei.

stătea în cur pe cimentul ăla rece, probabil singura bucată de ciment rece sau oricum, nu fierbinte, din bucurești.

m-am gândit de vreo trei-patru ori dacă să mă așez lângă el sau nu, timp în care străbătusem mai mult de jumătate din pasaj.

mi-am dat seama cât de ridicolă aș fi fost dacă aș fi mers mai departe. m-am întors. l-am privit atent, nu părea să aibă mai mult de 16-17 ani.

mi-am aprins o țigară și m-am așezat în fund lângă el. se uita curios la mine, dar nu se oprea din cântat.

— nu ești student, a?

s-a întors spre mine și mi-a răspuns dintr-o mișcare agitată a capului. nu vroia să întrerupă melodia.

era fragil sau așa îmi părea un singur coș îi strica tenul perfect și aproape alb, unul nenorocit și încă necopt pe frunte.

— ești la liceu? am insistat.

copilul și-a dat ochii peste cap.

a lăsat chitara deoparte. nu mă mai privea. era vizibil deranjat și în același timp își dorea demult un dialog cu o punkăriță sau cu o femeie străină, nu pot să ghicesc cum mă percepea el. eram oricum o prezență care îl stânjenea și în același timp îl făcea curios.

îl analizam exact cum fac documentariștii de pe animal planet cu diverse specimene sălbatice, periculoase. păstram distanța.

— ai o țigară? și își întinsese deja mâna, fără să mai aștepte răspunsul. i-am aruncat tot pachetul de winston, mai erau în el vreo cinci-șase țigări.

— poți să-l păstrezi.

— îl păstram oricum… dar mersi, și a zâmbit.

— hai mă, zi, cât ai? 16? 17?

— contează?

și-a aprins țigara.

— căcat, sunt doar curioasă. dacă e un secret de stat, să știi că nu mă bag, nu vreau să am probleme.

— pfff… am făcut 14 săptămâna trecută.

— 14?!… și cum naiba de cânți hotel california la 14 ani? și-ntr-un pasaj… n-ai alte lucruri mai bune de făcut?

— cum ar fi?

— nu știu… eu la 14 stăteam pe mirc, îmi luam de pe net muzică, mergeam vara la munte… naiba știe… oricum la 14 nu cred că aveam habar de eagles.

— mă doare-n cot de eagles! cânt multe prostii. de fapt, singurul care-mi place e dylan.

— wow, ești fan?

— nu… da… sau nu știu, dar dylan e singurul normal. a observat că mă uitam mirată la el, așa că a încercat să-mi explice. normal adică… la naiba, toate starurile rock sau punk sau hippie au fost fie poponari, fie drogați la modul ăla de s-au făcut praf de tot, fie naiba știe ce-au fost, majoritatea n-au ajuns nici la patruzeci. kurt era dus de la început. morissson la fel. freddie era gay. și nu a fost singurul gay. la naiba, i-aș înșira pe toți și n-aș ajunge nicăieri! dylan, cu toate că a mai călcat strâmb și n-a fost nici el în toate mințile, e cel mai normal dintre ei.

— hmm… ciudat cum arată normalitatea asta la 14 ani…

— nu, serios, bob dylan e normal!

— și evreu, printre altele…

mai puțin de un minut nimeni n-a spus nimic. el era prea stresat să îmi explice de ce dylan era așa de normal, iar eu îl fixam pentru că era un puști adorabil.

aș fi vrut să fie fi-miu. sau frati-miu sau naiba știe, aș fi vrut să-l știu de mic. să fi văzut cum a ajuns el la

rock, cum și-a ales preferații, câte albume știa, cum a-nvățat să cânte la chitară și-așa mai departe.

— ai scris, adică ai compus și ceva original?

— în mintea mea doar.

— și ce naiba faci aici? strângi bani de buzunar? fă-mă să-nțeleg…

— n-ai ce să-nțelegi, și mi-a zâmbit superior. era de fapt nerăbdător să-mi spună, nu părea ca prea mulți să fi fost interesați de hobby-urile sale. sunt un azilant… am venit în românia cu taică-miu, dar nu-mi amintesc când. eram și mai mic. asta fac de când mă știu. cânt, strâng bani de țigări, de cd-uri. mă-ntorc în rulota noastră seara, asta dacă mă întorc… în general doar în weekend-uri. pe taică-miu-l văd doar o dată pe săptămână… el e fericit că de mai bine de-un an nu-i mai cer bani. ce naiba e de-nțeles aici? altceva nu știu să fac.

— băi, tu chiar ești azilant sau e o nouă chestie emo de impresionat gagici?…

— chiar sunt! nu știu ce-i aia iemo. nu vreau să te impresionez cu nimic. pe bune. tu ai intrat în vorbă cu mine. sunt din serbia. dar nu mă-ntreba de serbia, îmi amintesc oricum foarte puține de-acolo.

— n-ai zice că nu ești român… dacă nu te-ai prins, bucureștenii sunt cam suspicioși când vine vorba de povești d-astea…

— sunt cam tâmpiți, nu suspicioși!

m-am simțit într-un fel ofensată.

— trăiește tu prin pasaje și dormi tu prin parcuri în locurile de copii și ai să observi bucureștenii pe care-i știu eu, mi-a închis el gura.

— ești virgin?

— de ce naiba mă-ntrebi asta?!

nu i-am răspuns nimic, eram doar amuzată. luasem o supradoză de tusin înainte să ies din casă și nu pricepeam prea bine ce se întâmpla.

— n-am fost cu nicio femeie în viața mea.

— cu nicio puștoaică?

— cu două… și le-am mințit oricum. nu le-am spus că-s azilant și că trăiesc pe stradă. m-am dat mare că sunt un bogătaș. la 14 ani, dacă ai banii tăi poți părea un bogătaș, știi? dar nu s-a întâmplat nimic. asta a fost la mare, vara trecută. știu să ajung în vamă, a spus-o foarte mândru. să știi că tricoul cu nirvana m-a ajutat mult pe-aici…

— tocmai în vamă nu ți-a ieșit? ciudat…
— erau două puștoaice, înțelegi? ce naiba să știe ele?
— hai la mine! eu nu sunt o puștoaică…
— nu!!
— de ce mă?! o să fie prea marfă!
— nu!! ești o ciudată… ce fel de om se oprește să stea de vorbă cu un copil de pe stradă? sau cu oricine altcineva, așa, pe stradă? doar câțiva poponari de la universitate. tu cine știe ce naiba mai ai sau cine ești de fapt.
— treaba ta… uite, eu mă duc să beau o bere în han. știi hanul, nu?
— da, îl știu. evident că-l știu, doar am tricou cu nirvana.
— în fine… când vrei, mă găsești pe-acolo. poți să vii și acum. fac cinste!
mă ridicasem. el mă privea speriat cu ochii mari, aproape înlăcrimați. își dorea la nebunie să vină, doar că nu i se întâmplaseră prea multe lucruri bune în viața lui. cine știe cu cine mai plecase și ce pățise.
— hai, nu fi tâmpit, că n-are ce să ți se întâmple. stăm de vorbă. îți iau eu o bere… îți las dacă e și o sută două de mii pentru cât ai fi câștigat în pasaj. uită-te la mine, ce crezi că ți-aș putea face?
s-a ridicat încet și m-a făcut să înțeleg că e de acord. era totuși speriat. probabil se risca, în mintea lui.
dacă o să fie ok, o să fie în sfârșit ceva ok. dacă nu, n-are ce să mi se întâmple mai rău.
— chitara de unde o ai?
— am furat-o.
— i-ai dat cuiva în cap sau?…
— nu, nu, de la un magazin unde aveau mai multe chitări. am luat-o și am fugit cât am putut de tare. nici dracu nu mă prinde dacă fug. asta și cântatul le știu cel mai bine.
am intrat în han.
am luat de la bar două tuborg strong.
am găsit dup-aia loc în spate.
ne-am așezat față în față. ne uitam unul la celălalt curioși, prin fumul infernal, lumina slabă și mirosul persistent de beci, de clor de pe jos și de bere.
hanul întotdeauna fusese cel mai jegos loc dintre toate. îmi plăcea însă, chiar și așa, pentru că în han

nimeni nu avea nicio treabă cu nimeni. puteai să te ascunzi aici de oricine liniștit. puteai să fii și cel mai căutat criminal din lume. aici nu ajungea nimeni, nici măcar semnalul de la telefon.

hanul fusese construit undeva pe la 1800 și ceva toamna. din câte știu e mai vechi chiar decât hanul lui manuc. cu el a început centrul istoric. nu mai știu în ce revistă citisem asta, nici nu știu cât de adevărat e.

unde e barul acum era înainte crama. se simte asta. din cauza cărămizilor, din cauza umezelii și a aerisirii proaste. în general în han pute. a orice, e mai bine totuși să nu încerci să ghicești substanțele care degajă mirosul pentru că s-ar putea să vomiți.

în restul clădirii găsești numai anticariate, obiecte de artizanat, colecționari care cumpără tot felul de bijuterii vechi, tablouri și nu mai știu ce expoziții.

dacă ieși amețit de aici dai de bodega artiștilor, la argentin. acolo toată lumea e beată, până și barmanul, dacă i se poate spune barman. e un chioșc cu prețuri de chioșc, unde poți lua de toate și dup-aia te poți așeza la o masă de plastic de doi lei.

orice bere în centru sare de 30-40-50. la argentin nu depășea niciodată 15-20. și era imposibil să nu găsești vreun scriitor pierdut.

vizavi de ăsta e club a-ul, cel mai vechi club din capitală.

tot în zona asta dai de mes amis, de vreo două biserici care n-au ce căuta pe-acolo, de sediul partidului lui becali, de fire, de revenge și alte sute de cluburi în care n-am intrat niciodată pentru că la intrare se strâng numai copii teribiliști.

mai e teatrul de comedie, muzeul mare de istorie și deja ai intrat pe victoriei. dacă ajungi acolo înseamnă că ești pe drumul cel bun. începi să te trezești.

vreo două-trei minute nimeni n-a scos niciun sunet.

cu cât persistam în această situație, totul devenea și mai jenant.

atunci, că îl priveam mai de-aproape și că mă lăsa să-l studiez atentă, am observat că era plin de zgârieturi și julituri pe mâini. rănile erau mai mult vindecate, coji acoperite de tot felul de brățări colorate din cârpe.

uneori fuga nu l-o fi ajutat îndeajuns.

— de unde ai… cicatricele-alea?

s-a blocat. a luat o gură de bere. nu mi-a răspuns.

— zi mă, ce-i cu ele?

— lasă-le! nu-mi place să vorbesc despre asta, de ce insiști?

— te-ai bătut cu careva?

— eu? sunt prea mic ca să mă pot bate cu cineva. în general iau bătaie. uită-te la mine! am doar 48 de kile!

— atunci?

— atunci ce?!

— serios, nu mă interesează cât îți place sau nu să vorbești despre asta, vreau să-mi răspunzi. ce căcat ai? ești frustrat? și dacă trăiești pe stradă devii frustrat?

— ooof… e de la aurolaci, ok? bătăi, cum le spui tu, cu aurolaci și bețivi. noaptea mai ales. ce e așa interesant? cele mai multe răni de cuțit le am pe corp. noroc cu tricoul. dar niciodată nu am fost rănit grav, la modul să sângerez mult, înțelegi? doar tăieturi așa… destul de dureroase, dar nu importante. acum mă lași?

— ce treabă au aurolacii cu tine?

— niciuna!

— si-atunci?

— fiecare aici are locurile lui. până le-am învățat pe toate… s-a mai întâmplat să găsesc o casă părăsită și să dau de dracu acolo, că stăteau deja vreo trei. și te omoară dacă ești singur și intri peste ei. fie aurolaci, fie bețivani de pe stradă. asta am pățit cel mai des. dar acum știu! am locurile mele! o vilă veche, goală, unde nu e nimeni nimeni. în piața spaniei. acolo mă duc cel mai des. acolo dorm, am un acoperiș… nu cânt, nu nimic, nu trebuie să știe nimeni de mine. dimineața ies prin spate și mă strecor două-trei străduțe ca un câine. dup-aia gata. și mai sunt tot felul de locuri, dar în altă parte mă duc, nu știu, numai dacă sunt prea departe de piața spaniei și-s obosit. sau dacă plouă cu găleata.

— și iarna ce faci?

— iarna? iarna mă duc cu tata. la rulotă. furăm curent și avem un reșou mic, cât să nu înghețăm. și bem multă votcă. taică-miu mi-a dat să beau de la zece ani. ți se pare fascinantă viața mea, nu?

— să știi că da.

— d-aia mi-e și frică, înțelegi? eu nu exist și oricând oricine îmi poate face orice. totul e așa, o chestie de noroc.

— crezi în dumnezeu?

— ce-ntrebare-i asta? normal! ce sens ar mai avea totul atunci?

— poate să n-aibă niciun sens, să știi.

— da? și-atunci pentru ce m-aș mai târî prin mizeria asta? n-are cum. nu-nțeleg cum nu poți crede în dumnezeu.

— eu nu înțeleg cum poți. dar la 14 ani… auzi, știi să citești?

— tu ce crezi? că știu bob dylan și toate astea, dar că nu știu să descifrez texte? tata m-a învățat tot. să cânt, să citesc, tot, tot. știu și română, și puțină rusă și sârbă și engleză… și pot să citesc și să scriu în toate limbile-astea. bine, nu cred că foarte corect, dar e ok, nu-mi trebuie mai mult.

— și… n-ai niciun plan, nu?

— plan să ce?

— de ce nu-ți cauți de muncă? gen în târguri, în niro, d-astea. ai găsi acolo, ăia angajează pe oricine. ai avea sigur vreo cinci milioane pe lună și ai putea porni de undeva.

— cu chitara fac mai mult. uneori. uneori nu. mai încolo o să mă angajez. taică-miu cară în niro. știu cum e. lucrează la arabi. de la cinci și ceva dimineața până la prânz. se descurcă, cu bacșișuri, cu tot ia de-acolo peste zece pe lună. o să mă duc și eu când mi-o veni vremea.

— ai unde să te speli?

— am! sunt mereu curat, să știi.

— unde te speli tu, mă?

— păi depinde… lacu' pantelimon, lacu' tei, vara acum mă duc la ștrand. acolo au dușuri, știi? și intrarea e doar zece lei. când ies din pasaj, pot deveni un simplu puști, un rockăraș de 14-15 ani și… pot intra oriunde, dacă am strâns până atunci destui bani. dacă nu, mă descurc oricum. nu s-a întâmplat să stau mai mult de două-trei zile nespălat. am în geanta de la chitară tot ce-mi trebuie. am un protex mereu, am un stick, înțelegi? sunt un om normal. doar că n-am o casă a mea.

— școala?

— școala? păi n-am cum. nu ți-am zis? nu exist. nu înțelegi nimic! mi-e bine aici și știu destule. tata mi-a cumpărat tot felul de manuale și enciclopedii. tata a fost profesor de muzică, înțelegi? și mi-a băgat în cap de toate. acum îmi bag și singur, nu-s prost, înțelegi?

am băut destule beri cât să ne ameţim bine de tot amândoi. am luat-o dup-aia înapoi prin pasaj, era vreo zece seara cred, şi am mers până la rosetti, la capătul lui 621.

— cum ai zis că te cheamă?

— nu ţi-am zis. nici nu m-ai întrebat…

— păi… şi cum te cheamă atunci?

— niki.

pe drum i-am povestit şi eu de-ale mele. pe scurt, evident. nu era prost, într-adevăr, dar nici nu ştia ce e ăla cancer.

i-am explicat că e un fel de vierme care-ţi apare înăuntru şi care te roade până te omoară. şi că mai aveam puţin timp şi că d-aia eram atât de curioasă să ştiu totul despre toate. de aceea îl abordasem aşa direct, de aceea îl luasem la bere, la fel cum aveam de gând să am grijă de el o noapte întreagă, să-i arăt ce-nseamnă o casă, fie ea şi una mai mult goală, şi ce înseamnă o femeie.

a înţeles toate astea cred. sau a profitat de ele, nu ştiu.

nu mi-a fost frică de faptul că ar fi putut avea cine ştie ce boli. puteam să mă mai îmbolnăvesc de orice.

am fost chiar mândră de mine că am făcut asta, şi fără prezervative. ştiu că pentru o noapte a fost cel mai fericit copil de pe faţa pământului. şi eu cea mai iubită femeie.

cel mai mic tip cu care mi-o trăsesem avea 22, atunci când eu aveam 17 şi m-am dezvirginat. cu niki am fost de-a dreptul fascinată. şi nu mă simţeam vinovată de nimic, nici măcar perversă sau naiba mai ştie cum.

când am ajuns la mine, l-am lăsat să-şi facă un duş.

dup-aia am comandat pizza şi am mâncat ca porcii.

încă o zi în care nu m-am ţinut de regim, futu-i!

mi-a povestit multe despre el, despre taică-su, despre război şi câte alte lucruri nu ar fi trebuit să vadă un copil. i-am povestit şi eu prostii, pe înţelesul lui.

pe la trei-patru dimineaţa ne-am băgat în pat.

am început să-l mângâi. pe faţă, pe braţele lui slabe, pe pieptul moale… n-avea niciun fir de păr.

am coborât. era excitat la maxim.

— tu te-ai masturbat, nu? adică…

se înroşise tot.

— am 14 ani, nu 7… normal că m-am masturbat. mă masturbez în fiecare zi. de mai multe ori. e ok, nu?

termina mereu după vreo două-trei minute.

îmi plăcea să-l privesc satisfăcut.

după fiecare partidă, mă lua în brațe ca pe o mamă.

m-am gândit că nu-mi spusese nimic despre maică-sa. nu l-am întrebat, bănuiam că nu avusese o soartă prea bună. se știe cum se războiesc sârbii.

ne-am culcat îmbrățișați, undeva pe la opt-nouă dimineața.

după-amiaza am uitat toate astea. când m-am trezit l-am împins de pe mine.

aveam din nou cancer, aveam doar câteva luni de trăit și timpul mă presa, mă simțeam strivită de niște ziduri invizibile.

fără niciun pic de milă, l-am dat afară și am uitat de el.

i-am făcut câteva sandvișuri înainte, un pachețel, ca pentru școală, i-am lăsat câteva țigări și un milion de lei, după care l-am rugat să plece.

m-a luat în brațe și a trebuit să-l dezlipesc de mine cu forța.

aproape că m-a făcut să plâng și l-am urât pentru asta.

știu, puteam să-l mai las să stea. puteam să-l mut de tot cu mine câteva zile, puteam face fapte mult mai bune pentru un copil la care moș crăciun nu știu dacă a venit vreodată.

dar nu mai era inocent. înăuntrul lui devenise un bărbat scârbos care trebuia să dispară.

title:…

28.06.2008 – 14:22

iata un semn… nu astept raspuns.

vineri a fost ultima mea zi la tritonic. sunt in clasica depresie a post-jobului. bine, eu vroiam sa plec chiar dupa targ, insa dupa o discutie cu H am zis ca mai merita o incercare. probabil n-as fi plecat niciodata sau oricum, nu foarte curand, stii senzatia. ivona mi-a spus chiar, ca vorbeam cu atata patima de „editura noastra”, incat ma vedea imbatranind aici.

n-a fost sa fie insa, nu cred ca editorul tau poate fi si seful tau. a fost o greseala de la bun inceput probabil sau… naiba stie. oricum, atat romanul, cat si proiectele mele cu H au ramas in picioare (ma refer la site-uri).

situatia insa e de cacat. pe langa faptul ca am ramas acum fara bani (total falit, crede-ma), mai am o luna si jumatate pana sa predau manuscrisul… si am predat laptopul de la birou.

functia mea va fi preluata (de fapt a fost deja preluata) de M… ironic as spune… mai ciudat e ca M stia dinainte de asta si ar fi putut sa-mi spuna din timp, acum m-am trezit cu toate planurile date peste cap. am renuntat la a-i cere vreo explicatie, la fel cum am renuntat la prietenia noastra.

scriu destul de incet (si oricum am prea multi nervi si sunt prea obosit ca sa fiu coerent in proza in perioada asta) la o janghina pe care mi-a dat-o maica-mea. un fel de minilaptop, cu o tastatura incredibil de mica. tastez gresit mereu. refac un pasaj de vreo trei ori si scriu intr-un program ciudat care nu-mi permite sa folosesc diacritice.

daca reusesc sa termin romanul la timp, va trebui apoi o revizuire a celei de-a doua jumatati. depinde cine o va redacta. oricum, cred totusi ca voi apela la redactori din afara editurii, nu ma intreba de ce.

15 august ma preseaza tot mai mult, avand in vedere aceste evenimente. nu ti le detaliez pe toate, probabil si omit multe dintre ele, dar cred ca intelegi ca m-au scuturat groaznic.

nici pe perioada targului n-am scris mare branza. nici dupa, pentru ca nu stiam daca voi mai ramane la editura (si automat daca romanul va mai sta in picioare). cum iti spuneam, acum nu prea am pe ce si ma chinui cu janghina asta. care nu-mi arata nici macar cate caractere cu spatii am pe o pagina. si depind de asta… scriu ca orbul… toate-s razna…

ma gandesc la septembrie… ori va iesi romanul atunci ori poate nimic. mi-e frica sa iti spun asta. nu e nimic clar.

in fine, tot vineri, dupa ce am predat ce era de predat, m-am intalnit cu silviu. l-am rugat sa ma scoata putin din bucuresti. de fapt rugamintea mea a sunat asa: vreau sa vad un camp! am iesit la ganeasa, pe marginea unui lac (tot acolo e ingropata si maica-sa… tot cancer… tot mult prea devreme). vizavi era o padure, iar in rest, pe langa cateva case si cimitirul, doar lanuri de grau. mi-era dor sa vad un lan de orice. natura ma apropie intr-un fel ciudat de moarte, iar daca vreau sa termin romanul asta… trebuie sa ma apropii de moarte. de fapt tu si moartea sunteti subiectele mele principale.

am vazut la ganeasa vaci, pisici, broaste, serpi, naiba mai stie… am stat o ora si n-am zis nimic. orasul m-a tampit de tot, asta am

observat… ne-a tampit pe toti. ce simple sunt lucrurile intr-un lan de grau, dac-ai sti… (poate stii).

azi sunt pe picior (cuvantul picior cred ca este cel mai urat cuvant din limba romana) de plecare la mare. nu stiu unde exact la mare. cu L, evident. o sa-ti povestesc mai multe despre, daca am timp, data viitoare. imi iau cortul pentru orice eventualitate…

mi-e frica de faptul ca vei muri pana tampenia mea de roman o sa iasa din tipar. asta cred ca e problema, plus cheful meu de acum, plus lenea… iti mai atasez si capitolul asta si o sa te tin la curent, cum pot, despre tot ce se intampla cu mine si manuscisul.

in ultima luna am scris doar un capitol… mai am o luna si jumatate pentru inca vreo zece… problema nu e timpul, ci faptul ca mi-am pierdut increderea in scris. sau nici macar asta, ci faptul ca ma trezesc cu sapte mii de draci.

vei gasi si o bucata buna din roman in zf. eu n-am reusit sa cumpar vreun exemplar din acel numar, dar sper sa pot face rost…

e 1 noaptea, sunt in mijlocul curtii din colentina, ploua si totusi este in continuare o caldura incredibila. sunt sub un cort, cu amaratul de minilaptop bagat intr-un prelungitor.

title: re:…
30.06.2008 – 21:37

nu te grabi, asta e tot ce pot sa iti spun. romanul va fi ok, chiar daca nu va fi in septembrie, chiar daca eu voi fi vie sau moarta, chiar daca va fi la editura asta sau nu.

cauta-ti un job. :)

tu esti dependent de munca.

title: re: re:…
04.07.2008 – 10:20

nu vreau niciun job pana nu termin cu scrisul. ma descurc cat sa am ce manca decent si sa fumez. am o chirie mica de la magazinul din fata, de unde stau. adica stii. e ok. mai mult nu ma intereseaza acum. doar ca nu pot sa scriu.

mi-am iesit din ritmul meu, din normalitatea cu care ma obisnuisem. sunt prea multe lucruri care trebuie luate de la capat sau efectiv prea multe lucruri noi.

sincer, imi vine sa arunc toate documentele-astea si sa-mi bag picioarele-n tot. dar n-ar fi corect nici macar fata de mine, ca sa nu mai vorbesc de *personajul nostru.*

n-am ajuns nici macar la mihai, nici macar la intorsatura din viata ta. mi-am dat seama ca asta a fost doar introducerea…

o sa revin cu un semn mult mai tarziu. momentan n-am nici net, mai intru de la diversi prieteni. mai dureaza mult pana ma ridic la loc?

stai pe-aproape ;)

title: re: re: re:…
04.07.2008 – 22:16

stau :)

am facut si-un pariu legat de data cand vei reveni, dar nu-ti spun. iti spun dup-aia daca am castigat sau nu.

#10. trainspotting[12]

> choose a job. choose a career. choose a family. choose a fucking big television. choose washing machines, cars, compact disc players and electrical tin openers. choose good health, low cholesterol and dental insurance. choose fixed-interest mortgage payments. choose a starter home. choose your friends. (…) choose sitting on the couch, watching mind-numbing, spirit-crushing game shows, stuffing fucking junk food into your mouth. choose rotting away at the end of it all, pissing your last in a miserable home, nothing more than an embarrassment to the selfish, fucked-up brats that you've spawned to replace yourself choose your future. choose life.[13]

la constanța am stat un weekend. am reușit să mă ard puțin, îndeajuns ca durerea să fie insuportabilă. era ultimul lucru care-mi lipsea.

am stat la o gazdă pe care am găsit-o în gară. un apartament mai mult gol. de-acolo luam o mașină galbenă și ajungeam aproape de centrul istoric și de plajă în aproximativ 20 de minute. în constanța poți să te orientezi fie după numărul mașinii, fie după culoarea ei.

îmi luasem cu mine un singur rând de haine de schimb și un prosop imens, care în ultima zi mi-a fost furat. eram în apă, mă jucam cu niște meduze.

nu m-am enervat pentru asta.

mă gândeam doar la ultimele luni din viața mea, atât. nici măcar țara nenorocită în care trăiam nu mă mai interesa. nici alte țări. nici dana, nici maică-mea.

eram doar eu în momente tot mai dese de liniște. îmi dădeam seama că dobândisem cumva puterea de a-i înțelege pe toți. libertatea tuturor, ticurile tuturor, apucăturile, fixurile, toate detaliile mă făceau să zâmbesc. toți oamenii îmi păreau incredibil de vii. aproape invincibili.

cât despre constanța… un oraș cât se poate de mort, chiar și vara.

bine, mai e faptul că nimeni nu așteaptă la coadă acolo, nici măcar la un aprozar. spiritul comerțului și tupeul sunt cheia succesului.

la început am stat aproape zece minute pentru un amărât de pepsi la jumătate. am învățat că trebuie să intru

în magazin, să mă bag în fața tuturor să întind banii și să cer ce-mi trebuie. gestul ăsta mai storcea puțin viermele din stomacul meu. în cu totul alt context, i-aș fi spus nesimțire.

în rest? clasica plimbare pe faleză, pe lângă casino, muzeul de istorie, o raită pe ștefan cel mare… în trei zile vezi tot.

constanța nu mi-a făcut bine deloc, mai mult m-a agitat. drumul pe tren înapoi a fost o adevărată relaxare. societatea de consum, încălzirea globală, capitalismul, lăcomia, războaiele erau toate într-un fel de enciclopedie despre istoria lumii.

pe podul de la cernavodă eram departe de ele, de copiii care mor pe capete în africa, de șerpii veninoși, uragane, cutremure, femeile violate în serbia, muncitorii care culeg căpșuni în spania…

în garsonieră mă așteptau stările mele de disperare. câteodată simt că am cumpărat-o și că m-am zbătut pentru ea doar ca să am un loc unde să mor singură.

fazzi, dealerul cu care mi-o mai trăgeam din când în când pentru câteva grame de iarbă, deși e mult spus mi-o trăgeam și sună chiar vulgar, având în vedere relația care era între noi, îmi făcuse o surpriză. fazzi mă iubea, în felul lui ciudat. aproape că nu-i poți spune iubire.

era un turco-englezoi, o combinație de genul ăsta. un alt străin despre care te întrebi ce mama naibii caută în românia. ce să caute? gagici mișto și o piață de desfacere interesantă pentru droguri. la fazzi găseai orice.

l-am întâlnit cât fusesem cu paul. paul îl cunoștea prin nu știu cine și tot așa. ăsta era singurul mod prin care puteai ajunge la el. paul cumpăra atunci, eu n-am cumpărat niciodată. eram însă de cele mai multe ori prezentă.

m-am împrietenit cu fazzi, când am fost pentru prima oară singură la el. a aflat atunci și de despărțirea de paul, și de cancer… e mult spus că ne-o trăgeam era ceva special. ce fel de dealer se îndrăgostește de clienții lui? business is business, nu? din când în când îmi mai pasa câte-un joint, știa oricum că nu de-asta stăteam pe lângă el, ci pentru accentul lui englezesc destul de prost care mă amuza la culme.

cu fazzi eram mereu binedispusă.

umbla cu multe femei, majoritatea arătau de vreo sută de ori mai bine ca mine, dar prezența mea îl schimba

total. devenea fratele mai mare pe care nu-l avusesem niciodată, fratele care era un traficant important din bucurești și nu vroia ca sora lui mai mică să aibă vreo legătură cu lumea lui.

când m-am întors din constanța am găsit în cutia poștală un plic. nu scria nimic pe el. înăuntru amfetamină. și un bilețel: *pentru soni a mia, care să aibă grihja ultima zile. fazzi.*



lumea a început să se învârtă în jurul meu până am amețit. simțeam atâta energie în mine ca și cum mi-aș fi injectat cofeină direct în vene. îmi venea să alerg, să o iau razna, să arunc mobila din cameră, să sparg geamurile…

eram praf.

mă întristasem. nu mai înțelegeam nimic. oscilam între calm, râs și frică.

02.06.07

(13:24) mai am 74 de zile. și zilele, orele adică, minutele, secundele vroiam să spun, sunt ca niște statui. ca niște pitici de grădină ce devin din ce în ce mai murdari și se sfărâmă încet.

la fiecare cinci-zece minute mă ridicam din fotoliu, lăsam agenda și verificam toată garsoniera, de la un capăt la altul, uitându-mă după mine. verificam dacă sunt vie sau moartă, dacă nu cumva îmi visam existența. gâfâiam. totul era alert.

alt drog care îmi scurtează viața!

mai auzeam sirene. mă panicam. *fără ambulanțe, fără doctori, fără constatarea decesului! m-am săturat de aparate, de ace și pastile…*

(13:53) dumnezeu? nemernicul e sus pe tavan, înecat în fumul de țigară, uitându-se cu silă.

mi-am pus pături și rufe în dreptul ferestrelor, lumina mă orbea. era insuportabil de cald. gâfâiam scriind, transpiram stând în fotoliu, nu mă puteam opri, agenda era tot ce puteam lăsa în urmă.

(15:05) nu mai am nicio țigară… nu mai am nicio speranță… ce orgoliu (pe care l-am denumit patrocle!) mă bate pe ceafă, spunându-mi să tac naibii și să mă bucur de… minunea aceasta de a fi… de cât mai am din ea.

dar nu pot, la naiba! pot doar zbiera sunete fără sens.

dacă tristețea ar putea exclama măcar un miau amărât, atunci toți câinii nesătui și barbari s-ar arunca peste mine. d-aia mi-e frică să ies să-mi iau țigări.

(16:34) mă târăsc…

(16:42) sunetele sunt tot mai ciudate. aud praful strivindu-se sub tălpile mele. îl doare, deși e mort.

mă oftic că mi-am tăiat abonamentul la tv, mi-am amintit că văzusem pe discovery un reportaj despre vietăți minuscule care trăiesc printre noi. vietăți de care nu putem scăpa. vietăți care sunt peste tot, chiar și în aer. ele rod fără oprire. se hrănesc cu orice și orice e devorat la nivel minuscul, până și noi. praful reprezintă excrementele…

garsoniera mea e plină de căcatul lor.

aud apa rămasă în chiuveta din bucătărie evaporându-se. varul crăpând. am impresia că pereții se vor sfărâma bucată cu bucată. tot blocul se va rupe în fix 14.326 de bucăți. voi fi singura supraviețuitoare, iar peste două luni voi muri de cancer.

îmi aud porii cum se deschid, transpirând. îmi aud sudoarea ca și cum aș da drumul la duș. îi simt mirosul. îmi place. totul devine chimie pură.

mă simt un experiment eșuat. au vrut să vadă cum reacționează oamenii la cancer. fac parte dintr-un focus grup. aveau de gând să ne spună după două săptămâni că totul nu fusese decât un exercițiu, dar toți doctorii au murit într-un accident de mașină în timpul unei excursii în africa.

cât de praf sunt…

(17:20) apa are gust de noroi. simt că s-au tăvălit niște porci prin paharul meu.

dumnezeu până la urmă este singura explicație care o accepți. din milă! din caritate față de tine și față de căutările tale fără sens. o formă a unei nebunii acceptate social, o schizofrenie mitologică.

(17:42) cât de genial a fost omul care l-a inventat pe dumnezeu. mă gândesc la un bătrânel adorabil, la un bărbos trist, părăsit de nevastă și de copii, un cioban rămas cu trei oi și mult timp la dispoziție.

(18:22) of, tată… dacă ești pe undeva, pierdut prin ceruri, uite-ți voia ta! fiți-ar a dracului să-ți fie împărăția ta de javre. iar dacă așa e și-n cer, face-m-aș pământ! pâinea noastră, mai ales aia de la aprozaru' de jos, are un gust nașpa. nu ne mai da nimic! și nu ne ierta cum ne iertăm noi între noi! ferește-ne măcar de tine…

(18:40) la cât am scris, am impresia că mușchiul mâinii drepte mi s-a dublat. mă dor toate, dar nu e o durere ca o lovitură sau ca o oboseală a nervilor. simt în mine o durere istorică. sunt vânătă toată. sunt razna. sunt praf și pulbere. nu mai am nicio țigară! și nu mă duc să-mi cumpăr, dacă voi face asta, cum voi lăsa pachetul pe masă, un winston albastru se va ridica hotărât din pachet, decis să mă aprindă și să mă fumeze!

am ieșit într-un final, mi-am cumpărat țigări. m-am plimbat apoi prin parcul plumbuita vreo două ore. parcă băusem o tonă de energizante.

spre seară m-am întors acasă. am intrat în duș.

am adormit, lată, în cabină, cu apa curgându-mi pe picioare. din nas îmi ieșeau firicele de sânge care îmi încălzeau buzele.

ziceam că n-o să mor în baie, nu?

***

tot ce urmează ar putea fi monologul de început al unui film de succes. mă gândeam chiar la trainspotting. la fight club. mă gândeam la alegeri, la societatea noastră de consum care ne dă iluzia unui bine și a unui rău. iluzia deciziei, iluzia unei senzații stupide de a fi viu.

alege pastila albastră sau pastila roșie. nu știu dacă fără matrix această expresie ar mai avea vreun sens, dar același lucru l-aș putea spune într-o mie de alte feluri. și o s-o fac.

uneori am impresia că nu spunem nimic nou, ci că repetăm aceeași vrăjeală de câteva sute de ani. același lucru, pastila albastră sau pastila roșie.

alege să crezi în dumnezeu sau în diavol sau în nimic. până și indiferența este o atitudine pe care ei abia așteaptă s-o judece.

alege între pepsi și coca cola.

între țigări tari și țigări ușoare. filtru obișnuit sau filtru charcoal.

alege să ai un portofel sau să-ți ții banii în buzunar. cash sau card.

alege între nokia și sony ericsson, între vodafone și orange, cartelă sau abonament.

alege culoarea preferată. alege mâncarea preferată. pâine albă sau pâine neagră. alege un regim vegetarian sau un prânz fast food. carrefour sau cora, alege să intri cu coșul sau cu cărutul.

alege între o facultate care să-ți placă și una de viitor. alege-ți prietenii.

alege între andreea marin și mihaela rădulescu sau împușcă-le pe-amândouă.

tricouri largi sau tricouri strâmte. tricouri în dungi sau tricouri în carouri. bretele sau curea. alege să porți sutien sau nu, ruj mat sau glossy, genți mari, genți mici, blugi sau fustă sau pantaloni de stofă. pantofi eleganți sau pantofi sport.

stalin sau hitler.

bere blondă sau brună.

o mie de fire sau wireless, priză sau baterii.

legume și fructe sau vitamine.

alege să fumezi sau nu. alege droguri sau nu, alege iarbă sau haș (alege naibii iarba!), alege între png pdl pnl pula mea psd sau nu te duce la vot.

unt sau margarină. mc, spring sau kfc.

bărbați cu puli lungi sau bărbați cu puli groase, bărbați cu păr pe piept sau fără.

alege să ai păr pubian sau să te epilezi. alege partea pe care îți place să dormi, alege s-o faci cu sau fără prezervativ, alege cine stă deasupra, whisky sau vodcă, blonzi sau bruneți, europa sau america.

alege pentru cât vrei să te vinzi, negociază-ți bine salariul!

alege-ți tema de licență, alege materiile pentru bac, alege liceul sau nimerește-l. nu-mi cere să-ți explic de ce am luat-o invers!

stick sau deodorant. unghieră sau forfecuță. șampon simplu, șampon antimătreață sau șampon cu balsam.

alege unde să faci revelionul, alege crăciunul în familie sau cu prietenii.

alege-ți animalul de casă.

alege o înmormântare cu fast, alege un coșciug scump, unul ieftin sau unul în dungi.

mobilă de culoare închisă sau mobilă de culoare deschisă.

parchet sau gresie. axion sau pur.

alege între maică-ta și taică-tu. alege dacă-i faci o felație de la prima întâlnire sau nu. discovery sau național geographic.

alege dacă-i suporți pe țigani sau nu. dacă înghiți spermă sau nu.

alege-ți fixurile. alege-ți ticurile. rds, upc sau romtelecom.

windows cu licență, windows spart sau linux. intel sau amd.

adresă de mail pe yahoo, pe gmail, pe amândouă…

alege să crezi că vei muri într-o jumătate de an sau alege că vei scăpa de cancer. aruncă această carte, citește-o mai departe sau fă-o cadou.

alege să crezi că sunt un personaj fictiv sau întreabă-te dacă am existat pe bune.

brichetă sau chibrituri. organizer sau agendă. carcase pentru cd-uri sau plicuri.

alege să te masturbezi zilnic sau mai rar. baie sau duș.

topless sau costum de baie, alege dacă-ți plac sânii tăi.

despre asta e viața.



mi-am imaginat întotdeauna că voi fi o persoană celebră. *la moartea mea se vor coborî toate drapelele lumii și lumea va fi tristă ca atunci când a murit lady di.*

mi-am imaginat că voi avea o replică foarte tare la sfârșit, care va rămâne în istorie mii de ani.

puteam să pariez că se va face un film biografic despre mine. am crezut că voi inspira generații întregi. mă visam o adevărată vedetă rock. sau scriitoarea secolului. sau cea mai tare actriță din europa de est.

oamenii urmau să se mândrească cu zodia lor, dacă erau născuți în gemeni, pentru că soni fusese geamăn. italienii s-ar fi abținut să ne numească pe toți țigani, pentru că soni fusese româncă. arabii și americanii ar fi făcut pace în ziua morții mele. allah și isus ar fi bătut palma, dă-l naibii de petrol!

lumea ar fi folosit mai multe prezervative pentru că eu aș fi făcut reclamă la ele. nu am fi avut atâția copii abandonați…

toate astea n-au însemnat nimic. entuziasmul măcar a fost gratis.

sunt momentele-astea în care uităm cine suntem cu adevărat, în care visăm că tot universul ne va plânge când vom muri și lumea va deveni mai bună. tot timpul ne gândim să terminăm socotelile aici ca niște regi sau salvatori ai lumii. și nu apucăm nici măcar să ne cumpărăm o nenorocită de mașină sau să ieșim din țara în care ne-am născut.

nu facem nimic pentru că filmele americane ne-au prostit de tot. așteptăm un happy end. sau o minune. sau un sac de bani din cer. cărțile pe care le citim, filmele, muzica ne dau impresia că suntem pe drumul cel bun. și nimic nașpa nu ni se va întâmpla tocmai nouă.

ține de noroc. e greu de înghițit asta…

totul pare atât de complicat încât putem crede că totul e într-o ordine bine definită. altfel ne-am speria. ne e frică de ne căcăm pe noi, d-aia stăm și visăm și creem dumnezei și idoli. *cancerul nu are cum să ajungă la mine. nici sida. nici restul de milioane de boli cu nume ciudate, de care nu am auzit și deci nici nu există.*

dar totul se poate dărâma într-o secundă. cheamă-l pe dumnezeu, pune-ți usturoi la uși, la ferestre, du-te la doctor o dată pe lună, spală-te bine, termină-ți o școală ca lumea, trage-ți un plod. ai scăpat, nu?

în prima zi la școală ar trebui să ni se spună că murim. dup-aia alfabetul.

fiecare oră, fiecare curs ar trebui să înceapă cu acest subiect, care să nu fie dezbătut mai mult de cinci minute. înainte de orice program tv ar trebui introdus un spot, ca ăla cu grăsimile și zahărul sau alcoolul și tutunul care dăunează grav sănătății. un spot prin care să fim atenționați că nu suntem nemuritori. și că atunci când murim, murim de tot. pe orice revistă sau carte sau pliant

ar trebui scris asta. pe orice afiș publicitar. pe orice sticlă de bere. pe orice produs, de orice tip.

nu suntem speciali, deși ne place să credem asta. totul se poate termina printr-un ghiveci care-ți va cădea în cap de la un tâmpit de la etajul patru. sau într-o intersecție aglomerată, la o frână bruscă. dă-l naibii de cancer! până la ăla, ai grijă să nu aluneci în baie și să-ți spargi capul.

apropiații vor veni la înmormântare, atât. și poate nu toți. vor pleca apoi acasă și își vor vedea de viețile lor mai departe. obișnuiește-te cu gândul ăsta.

casa îți va fi probabil vândută, majoritatea lucrurilor aruncate, hainele probabil donate în scop umanitar și naiba mai știe ce și cum.

ieși afară. plimbă-te puțin.

#11. cum să faci un serial de succes

moartea nu va veni să-ți spună că te înțelege

știi acele grămăjoare de oameni care se adună în locul unde s-a petrecut un accident? nu cred că există cineva care să fi ratat un astfel de moment. oameni care se minunează, care se crucesc, care urmăresc ce se întâmplă sau care stau efectiv blocați, văzând cum le trece prin fața ochilor toată viața.

există într-o astfel de mulțime un tip de personalitate, un tip de reacție pentru fiecare individ în parte. există mereu cel care știe ce să facă și nu e marcat de eveniment, ăla care sună primul la salvare sau la poliție. există cei care șușotesc, există cei care doar se uită, pe lângă n tipuri comportamentale, mai sunt și cei ca mine, cei care habar n-au ce s-a întâmplat, dar care mor de curiozitate și se grăbesc să se alăture mulțimii pentru asta.

din fericire, mulțimea care mi-a atras mie atenția n-avea nicio legătură cu vreo tragedie, ci cu o lansare de carte. eram la bookfest, în iunie, căutând ultimele cărți sau ultima carte pe care aveam de gând s-o citesc.

în fine, îmi alocasem cam cinci milioane din bugetul tot mai subțire.

era într-o joi, undeva după prânz, când am reușit să ajungem. nu prea ne-a ars de cărți, trebuie să recunosc. m-am trezit a mia oară într-un loc în care mă întrebam ce naibii căutam. dar admiram standurile și mă gândeam la oamenii care fac afaceri din literatură. râdeam de multe nume ale editurilor sau de felul cum se prezentau.

ne comportam exact ca două puștoaice de liceu care chiuliseră și n-aveau unde să meargă până la următoarea oră. chiulisem de fapt de la rutina noastră zilnică. dana își luase câteva zile libere și ne perindam prin oraș. *auzi, cică-i un târg de carte,* mi-a spus ea plictisită. *păi și… ce mai așteptăm*?

bookfest-ul din 2007 a fost o nimereală.

în timp ce ne plimbam ba amuzate, ba plictisite, pe culoarul îngustat de standuri al pavilionului central de la romexpo, am zărit o astfel de mulțime de care vă

spuneam. nu era niciun accident, nicio vedetă. șapte debuturi în poezie, am aflat de la un tip.

— și… sunteți aici pentru toate?

— a, nu… un prieten de-al meu…

șapte volume și fețele triste și transpirate ale autorilor care încercau să fie veseli.

am stat puțin. m-am plictisit. am luat-o prin mulțime. dacă nu ar fi fost dana care să mă oprească, n-aș fi avut nicio treabă cu poezia contemporană vreodată.

— haide mă soni, sunt chiar curioasă să văd ce naiba se mai scrie azi. haide să luăm și noi un volum d-ăsta.

— tu n-ai ce face? copaci tăiați degeaba! ăsta e tot bookfestul! avem păduri întregi aici… și ce? crezi că m-a apucat pasiunea pentru lirism? mi-a venit așa subit, odată cu cancerul?

atât am apucat să zic. am început să-l aud pe unul dintre autori citind. nu deslușeam însă niciun cuvânt. m-am întors câțiva pași, cât să pricep ceva. autorul terminase.

urma altul. era un fel de maraton, la încheierea lansării.

— eu sunt orașul. sunt teama și fuga. jegul pe care ei îl aruncă lângă coșurile rebu, claxoanele infecte și orgoliul din care își fac statui peste statui, istorii peste istorii și idoli de rahat.

— auzi mă dana cine-i ăsta. ăsta-i orașu'.

încă două minute și lansarea s-a încheiat.

m-am dus la stand și am cerut volumul tipului care citise faza cu orașul îmbâcsit. un volum negru, subțire, aproape ca agenda mea. m-a costat 12 lei. l-am pus în geantă și am uitat de el. nu m-a interesat semnătura puștiului, mi-era prea foame.

* * *

a doua zi, dimineața, în timp ce-mi căutam pastilele, am dat peste el.

black job?! ce titlu neinspirat… l-am răsfoit cam o jumătate de oră, nu mai mult. dacă la început mă pregăteam să fiu dezamăgită și să-l arunc la gunoi, am terminat prin a-mi deschide agenda și a copia câteva poeme.

ești nebun omule

hai lasă dictatorii
manualul de istorie
cu mine
la un jeam beam
la un jimi hendrix
lasă mâinile să fie crengi nu rădăcini

și pușca descărcată

dă-o-n mă-sa de privatizare
dă-o-n mă-sa de globalizare
nu e niciun tab pe stradă în seara asta
niciun tanc nu se plimbă prin junglă

nimeni n-a apărat nimic

toți au murit proști
pe frontul dintre petrol și un vis rock'n'roll
iar biblioteca asta e plină de coperți prăfuite
semnate de idoli mahmuri

care dansează blues prin sângele meu

moartea nu va veni să-ți spună

că te înțelege

mi-am deschis laptopul, pe care se așezase deja praful, ca să-l caut pe acest andrei pe google. îmi trebuia mai mult decât simpla biografie de cele câteva rânduri din carte.

am uitat că-mi tăiasem abonamentul la net. mi-am strâns tot și am fugit la deko. în centru știam că e wireless.

afară era un trafic insuportabil. o căldură terifiantă. am făcut mai bine de o oră și jumătate până la tnb, timp în care am mirosit transpirația tuturor oamenilor din troleu, ca să nu mai zic de praful pe care l-am înghițit, din cauza șantierului continuu de pe colentina și moșilor.

eram curioasă. vroiam neapărat să-l întâlnesc pe puștiul de 21 de ani, care reușise prin câteva cuvinte să îmi trezească stări de care aveam probabil nevoie. stări poetice?

în singurătate / orice formă pare că respiră / orice piatră cu anumite configurații ciudate / are ochi / de

aceea oamenii singuri lovesc / ca să nu se îndrăgostească de pietre sau de statui.

eram fleașcă de transpirație când am coborât. am fugit imediat la cafeneaua lu' chișu.

nu era nimeni acolo pe la prânz. am comandat un suc, mi-am ales o masă în cel mai întunecat loc. mi-am deschis laptopul.

mi-au apărut peste zece mii și ceva de rezultate. norocul meu a fost că pe prima pagină era blogul lui personal. cea mai sigură sursă.

am început să citesc. am aflat până și faptul că titlul pe care-l considerasem la început neinspirat era unul cenzurat. am citit și alte texte, care nu fuseseră băgate în volum, i-am văzut clipurile pe care el le numea videopoeme, i-am văzut toate pozele, toate proiectele, în mai puțin de o oră cercetasem blogul pe toate părțile.

i-am luat id-ul de mess, neștiind dacă o să apuc vreodată să vorbesc cu el. tocmai când mă pregăteam să plec, mi-a dat accept.

RA: salut
S: salut uite tocmai iti rasfoiam volumul
RA: l-a cumparat deja cineva? wow :D
RA: ai fost ieri la lansare sau cum?
S: mai mult am nimerit
RA: ti-am semnat volumul?
S: nu…
RA: sa-nteleg ca nu te-am vazut
RA: ne cunoastem?
S: deloc
S: a fost o intamplare stii
S: am citit volumul astazi
S: am ramas cu cateva texte in cap
S: adica s-au potrivit mai mult cu starea pe care o am acum
RA: care?
S: sunt cateva
S: blues with a feeling cel mai mult
RA: ah, ala e textul preferat al lui despot
RA: pe despot il stii?
S: nu stiu pe nimeni n-am nicio treaba cu poezia sau
RA: a ok
RA: nici despot nu are :))

RA: glumesc
RA: hai ca eu revin in 10-15 ies la o tigara ca ma sufoc in biroul asta
RA: poate vorbim dupa
S: esti la munca?
RA: da
S: ce lucrezi?
RA: la mediapro, analist cercetare
RA: e mult de explicat
RA: studiez piete straine de film cinema tv
S: in buftea?
RA: nu
RA: langa mediafax
RA: chiar in spate la tnb
S: :D
RA: ?
S: eu sunt la deko acum :)
RA: pai pot sa iau o pauza :)
RA: sa vin sa stam la o tigara
S: vino
RA: ajung in 10
RA: am fugit
RA signed out (6/8/2007 12:51 PM)

mă foiam de colo colo și priveam insistent spre intrare. mai erau tot felul de oameni care urcau naiba știe unde, la ora aia nu se deschisese pe motoare.

scriitorii pentru mine erau morți. erau niște mituri. nu credeam că sunt palpabili, că folosesc messenger-ul sau că lucrează. că ies la bere sau la o simplă țigară. scriitorii trebuiau să fie ciudați, triști, ascunși undeva unde să nu-i poată găsi nimeni.

viermele gemea din nou înăuntrul meu. nu-mi puteam dezlipi zâmbetul de pe față.

andrei a apărut după vreo zece minute. fuma. m-a salutat chiar din dreptul ușii și mi-a zâmbit. s-a așezat pe un scaun la masa mea.

— salut… ăăă… nici n-am apucat să te-ntreb cum te cheamă.

— soni. eram puțin emoționată. nu vroiam să se vadă asta.

— soni deci… de ce te uiți atât de ciudat la mine?

— păi… n-am mai văzut până acum un scriitor, am glumit eu, încercând să nu-l mai fixez.

— nu sunt un scriitor, a început să râdă, ieșindu-i fumul pe nas.

— ai un volum de poezie, cum nu ești un scriitor?

— sunt doar un tip publicat, mare brânză! până la scris adevărat mai e, până să fiu un scriitor…

— ăsta e un principiu sau cum?

— nu, pur și simplu. se publică mii de oameni, nu cred că toți pot fi considerați scriitori, what the fuck?

— nu toți sunt scriitori buni, vrei să zici.

— nu… pe bune, nu ne-ar duce nicăieri discuția asta. am mai încercat…

— ok… și… e ceva care ne-ar duce undeva?

— vroiam să-ți zic că mă bucură că mi-ai cumpărat volumul. și mai ales că îți place textul ăla.

— ce-are textu'?

— nimic, dar majoritatea tipelor… acum să nu mănțelegi greșit, dar mai toate sunt vaai, ce mi-a plăcut c.ocaine, nu vrei să ne vedem la o bere?

— ciclul ăla tâmpit? un singur text mi-a plăcut deacolo.

— 13, nu?

— ăla cu club a-ul, cu grasele, cu…

— 13, da…

— e… adică acolo chiar te simt, știi? e așa o paranoia foarte mișto.

— poezie…

— fie, s-o numim și-așa. nu mă pricep la poezie, ți-am zis. nu știu câtă poezie ai scris tu aici, eu îți zic doar ce mi-a plăcut. nu te aștepta la analize literare.

— nu mă interesează alea, mi-a răspuns.

— e, nu…

și-a dat ochii peste cap. mi-a zâmbit superior.

— faptul că stau acum cu tine la o țigară, da? nu ne cunoaștem. faptul că ce am scris te-a marcat sau a trezit ceva în tine sau naiba știe, încât să vrei să ne vedem sau să vrei să știi mai multe, să mă citești… asta îmi place. nu o tonă de recenzii sau de premii literare de toată jena. ăștia sunt scriitorii, și a început din nou să râdă. eu sunt doar un tip publicat.

— te răsfeți… știi bine că nu e așa.

— ba așa e! mă doare fix în pix de revistele și de recenziile lor, pe care le citesc doar între ei. pe mine mă interesează să ajung la tine. la puștii din fața tnb-ului. la o grămadă de lume, oricum la alții decât aceeași scriitori

plictisiți care stau și studiază ordinea cuvintelor într-o frază, iar apoi dau verdicte. până la urmă e un nenorocit de volum de poezie în trei sute de exemplare.

— trei sute?!

— ți se pare mult? poezia nu se vinde.

— e puțin… nu te-nțelegi cu ceilalți prea bine, așa pricep eu…

— care ceilalți?

n-am știut ce să-i răspund.

— nu mă interesează ceilalți… sunt câțiva autori foarte ok pe care-i citesc, aș sta oricând la o bere cu ei. dar atât. ăștia-s ceilalți, degeaba ți i-aș înșira, dacă nu știi nimic despre lumea asta.

— nu, habar nu am.

— în fine, totul e o mocirlă aici. se aplaudă între ei, se laudă între ei, copiază tot ce prind din afară… probabil asta am făcut și eu… nu mă interesează lumea asta. și nu o zic ca fiind o frustrare. pur și simplu, sunt alte lucruri mult mai interesante. acum stau de vorbă cu tine. și nu știu nimic despre tine și poate nici n-o să știu vreodată…

— crezi că ne-am întâlnit ca să ne futem de fapt?

— habar n-am! poate… poate nu… contează?

— mă gândeam așa cum s-a nimerit ca eu să iau volumul tău… și nu aveam net acasă și am venit aici și… tu erai în zonă… aiurea…

— îmi plac întâmplările-astea, a zâmbit, după care și-a aprins altă țigară. tu pe unde stai?

— la doamna ghica. colentina.

— și eu tot în colentina! mai departe puțin. pe la sportului. ce căcat cu lucrările lor, cât ai făcut pân-aici?

— da, să-i fut! am făcut mai bine de o oră juma! ce puii mei?

— și cică așa ne țin până în mai la anul, futu-i în gură! îți dai seama că până în mai n-o să termine nimic, nu? de fapt futu-i în gură pe ăia care l-au votat pe `țanu! el e alesul țăranilor din sectorul doi, fascinați acum că au fântâni arteziene…

— până la anul…

încercam să vizualizez anul 2008. mi-era imposibil.

— da, eu cred că o să mă mut din colentina un timp. am vorbit deja, dar nu sunt decis sută la sută.

— unde?

— în giulești, la o… prietenă.

— prietena ta?

— n-am așa ceva și nici nu mă interesează. hai că tre' să fug, mă dau ăia dispărut la birou. dacă vrei ne întâlnim mai încolo, ies pe la șase, șase și ceva. poate mergem pe motoare.

— lasă-mi numărul tău.

și-a scos cartea de vizită. mi-a lăsat-o pe masă și a zburat din deko.

aș mai fi vrut să stau de vorbă cu el, însă nu despre literatură și ce-i mai ardea lui. îmi venise o idee genială, pe care abia așteptam să i-o spun.

am ieșit din deko. m-am plimbat prin centru puțin. nu se schimbase nimic în bucurești de când aflasem de cancer. era doar mai cald, mult mai cald, iar prețurile mai ridicate.

m-am dus la cafeneaua actorilor, mi-am luat o salată. *ce trist mi se pare să mănânci singur în oraș.* se scumpise și asta. se scumpise totul de fapt, până și cola.

de fapt, de la asta îți dai seama dacă prețurile o vor lua razna sau dacă n-ai nimerit tu buticul care trebuia. prețul de la cola îți spune totul despre economie.

* * *

— andrei?

— da.

— soni sunt…

— aaa, salut! ăsta e deci numărul tau…

— ăsta e.

— o să-l notez… măi, nu mi-ai dat niciun semn ieri.

— știu… ce faci acum?

— acum acum? mă uit pe hbo la un serial tâmpit… despre filme porno. e foarte mișto.

— ce e așa?…

— e! adică îți arată tot, de la preselecții până la premii. o iau de la zero. vine tipa la interviu. și o-ntreabă. anal o faci? o iei în gură toată? ai probleme cu sperma-n ochi? mori de râs. asta în primele episoade. după care… probe… cu diverși care i-o trag pe toate părțile. după probe prinde un rol. și…

— tare!

— foarte mișto sunt fazele de la filmări. gen ăia și-o trag și primesc indicații. regizorul stă sictirit într-o parte și, cam după o oră așa, țipă după mâncare. toți iau pauză,

în timp ce femei goale sau bărbați cu pula sculată se plimbă pe lângă ei de colo-colo. e genial!

— chiar că… am început să râd în telefon.

— ai un râs foarte mișto.

— serios?

— pe bune. nu ți-aș mai fi spus și de premii dacă râdeai urât.

— păi nu mi-ai spus…

— păi fii atentă. după un an de muncă continuă în care toți se fut pe toate părțile vin premiile. cel mai bun blow job, cel mai bun anal, cel mai tare cumshot, toate astea. se iau nominalizările, ca la mtv, îți jur. le arată pe toate. dup-aia aleg. pac: aia! și aia începe să plângă în sală, se urcă pe scenă la microfon și începe, frate… aş dori să mulțumesc mamei mele, fratelui nu știu care, lui dumnezeu…

am izbucnit în râs.

— deci cum? cum?

— gata, pricep de ce e atât de distractiv.

— acum mă uitam la ultimele episoade. dau câte două. mă fascinează ăia care și-o scoală când vor ei, termină când vor ei, îi ține și trei-patru ore dacă e nevoie…

— auzi, vrei să ieșim la o bere?

— pfff… o să mă-njuri, da' n-am niciun chef. abia am ajuns din oraș…

— hai pe la mine…

— la tine? e unu noaptea… sunt praf, crede-mă… mâine!

— nu-mi place să-mi programez întâlnirile.

— nici mie, dar n-are nimic. ne-auzim mâine, mai devreme, vedem noi ce facem.

— auzi?

— zi.

— tu scrii doar poezie?

— hmmm… măi, am încercat să mă lăfăi și în proză. e ok, adică acum sunt într-un punct în care oricum nu mă mai regăsesc în poezie. scriu în fiecare zi bucăți de proză, dar scriu numai prostii. le șterg. sunt patetice.

— atunci o să-ți dau cât de curând un subiect bun.

— să fie neapărat cu moarte și sex!

mă blocasem.

— de ce?

— ca să și facă cineva un scenariu și un film după carte.

— aha… păi crede-mă… e destulă moarte și destul sex.

— beton atunci!

— film artistic sau serial?

— serial, indiscutabil.

a doua zi însă, niciunul dintre noi n-a dat vreun semn.

i-am făcut o vizită danei și am intrat de la ea pe net. nu era online. m-am gândit că poate era genul care stă pe invisible. am verificat.

m-am abținut apoi să-i trimit un mail.

mai aveam vreo 65 de zile de trăit. și trebuia să fac ceva important, deveneam deja obsedată de tâmpenia asta.

a vorbi cu andrei despre mine și a ajunge la un subiect de roman mă încânta. mă transforma cumva într-o nemuritoare.

mi-era frică să nu respingă ideea. să nu i se pară ceva comun pentru un roman. de aceea nu insistam cu telefoanele, încercam să nu par stresantă sau disperată.

îmi imaginam o noapte la mine, după o partidă de sex ca lumea, prin care l-aș fi agățat în cleștii mei invizibili. privind tavanul, fumând și povestindu-i despre cancer.

ar fi trebuit să i-o spun din prima zi, nici măcar să-l salut. cum l-am văzut intrând în deko să fi țipat: *mă cheamă sonia, am 26 de ani, cancer la stomac și încă o lună și ceva de trăit!* asta i-ar fi trezit cu siguranță interesul.

am reluat legătura cu doamna savin, dacă tot eram la dana. m-a programat pentru un nou grup, începând cu 15 iulie. fix cu o lună înainte de sfârșit.

am aflat că majoritatea pe care îi cunoscusem atunci dăduseră ortul popii. nu mi-a spus și cine. iar eu nu avut curajul să întreb ce se întâmplase cu mihai.

la naiba, de ce nu am intrat în vorbă cu el, la prima ședință? sau de ce nu în clubul ăla tâmpit? gândul că puteam să nu-l mai văd niciodată m-a speriat.

— o să fie bine, soni, o să vezi. ultimele analize au ieșit chiar ok. tumoarea s-a micșorat, tu te simți mai bine… doctorii sunt siguri că ești pe drumu' cel bun, mi-a spus dana.

— toți bolnavii de cancer, înainte să moară, se simt mai bine. și toți par că se vindecă. nu mă aburi cu d-astea!

* * *

— soni?

— da.

— uite, eu azi stau pe la târg. nu e nimeni la editură, la vinea. o să stau până diseară, o să strâng dup-aia cărțile, o să caut o mașină cu care să le duc la sediu, tâmpenii d-astea. dacă vrei poți să vii să ne pierdem ziua pe-aici.

— n-ai dat niciun semn ieri! i-am răspuns nervos.

— nici tu.

— nu vin! termină ce ai de făcut pe-acolo și vino la mine dup-aia.

— păi, soni… eu știu când o să termin pe-aici?

— oricând. eu sunt acasă după șase-șapte.

— bine, păi… pe la un zece maxim. te sun când sunt pe la doamna ghica?

la zece și jumătate intrasem în crize pentru că nu dăduse niciun semn. am încercat în mintea mea cel puțin cinci variante de speech prin care i-aș fi spus totul despre mine. nu am folosit însă niciuna dintre ele când am coborât să-l iau din stația de troleu, asta pe la unșpe și-un sfert.

— am cancer! și mai am o lună de trăit!

nu mi-a răspuns. era cât se poate de relaxat.

— ai cancer?

— da, am cancer!

— cancer de care?

— te pricepi la cancer?

— eram doar politicos… și curios în aceeași măsură.

— am cancer la stomac.

— și o lună de trăit?

— ești surd?

și-a aprins o țigară. studia intersecția de la doamna ghica.

— aici, spre baicului stă mihai tița. bine, el încă nu a publicat, dar poate l-ai citit pe net.

— nu știu de niciun mihai. mihai cum?

— tița. mihai tița, e pe club și lucrează la playboy.

— ce legătură are mihai tița cu cancerul meu?

speram să fie vorba de acel mihai de la ședințele de terapie.

— niciuna, îți spuneam doar. credeam că-l știi… de ce mi-ai spus de cancer?

— nu știu… mi-a zâmbit ironic. ok, știu! n-o să te mint. vreau să scrii un roman despre mine. vreau să-ți povestesc prin ce am trecut în ultima jumătate de an, poate înțelegi și…

— eu? de ce nu te-ai dus și tu la… cărtărescu de exemplu. cum de te-ai gândit tu la mine? l-aș putea rata într-o mie de feluri.

— și ce dacă?

— nici măcar nu mă omor cu cititul. la proză mă refer. citesc poezie multă, romane citesc așa, unul pe lună, unul la două luni, unul la jumătate de an chiar, n-am cine știe ce viziune asupra unei proze.

— nu vrei să încerci măcar?

a fost the start of a beautiful friendship[14], cum ar spune americanii. și un nou episod. fusese soni cea sănătoasă și informaticianul, apoi bolnava de cancer și actorul ratat, bolnava de cancer și traficantul, și patronul, și barmanul pervers, și copilul… atunci scriitorul.

am început să stăm de vorbă despre toate. și-a luat două agende pe care le-a completat în câteva zile. nota orice detaliu insignifiant pe care i-l spuneam. punea sute de întrebări. în mai puțin de o săptămână știa atâtea despre mine, cât nu aflase paul în trei ani.

cum ești când ai ciclu? în ce hal te doare burta în prima zi? absorbante sau tampoane? culoarea preferată? verde? ce tare, și a mea! ai fost prin străinătate? cum ți s-a părut acolo, acolo, acolo? câți litri de lichide bei pe zi? te droghezi? care droguri ușoare? ce creme folosești? ce defecte ți se pare că ai? ce ai schimba la tine? de ce ești mândră sau erai mândră până să afli de cancer? ai fi vrut copii? unul? fată? ok. care-s locurile preferate? descrie-mi prietenii tăi. copilăria? evenimente care te-au marcat adică.

ai tăi? a, doar maică-ta… și taică-tu? îmi pare rău, știu că nu te încălzește cu nimic… crezi în dumnezeu? unde-ai lucrat până acum? care a fost cel mai mare salariu? ai făcut vreun împrumut la bancă vreodată?

toate zilele treceau așa. nota în draci absolut totul despre mine, spunea că e important. că pornind de la

acele notițe, pe lângă multe elemente fictive, va putea crea un personaj.

își luase liber de la birou câteva zile. mi-a ascultat mărturisirile de vreo trei-patru ori, nu cumva să fi ratat vreun detaliu. i-am arătat agenda a tras-o la xerox. apoi a-nceput să-și sublinieze diferite lucruri din ea. *asta intră în roman. asta nu. nici asta. asta cu taxi-ul da.*

nu dormea. sorbea cola cu kilele, fuma trei-patru pachete de țigări, și nu se desprindea de agendă sau de albumele foto. noaptea i se făcea foame. se ducea să-și ia o shaorma imensă de la tei. după ce revenea, continua să mă-ntrebe alte lucruri la care se gândise pe drum.

— degeaba… nu știu cum se termină povestea…

— adică?!

— adică știu tot până în prezent, adică chiar acum, noi doi stând de vorbă. mai ai o lună sau poate chiar ani buni, dar luna asta mă interesează în special.

— inventează tu unul, contează?

— contează, pentru că se pot întâmpla multe… gândește-te numai la ultima lună din viața ta.

— fir-ar…

— poate o să omori pe cineva, naiba știe. eu pot inventa orice, însă îmi trebuie un fir…

— când o să te apuci de el?

— ăăă… asta nu știu. chiar nu știu. lunile-astea… trebuie să găsesc o editură, să mă consult și eu cu câțiva oameni, pentru că n-am mai scris proză până acum… mă gândeam la cosmin… bine, tu n-ai de unde să-l știi pe cosmin dragomir. sunt o grămadă de căcaturi. momentan am și probleme pe la birou, nu știu dacă o să mai rămân aici sau nu. sunt multe, nu-ți pot da o dată exactă pentru când voi începe sau când voi termina. nu acum cel puțin.

— înțeleg… dar o să te apuci de roman, nu?

— da! pot să-ți promit asta.

— auzi, dar de ce nu ai refuzat? puteai să nu mă bagi în seamă, știi?

— de ce nu am refuzat?… a început să zâmbească și să se uite pe pereți după explicații. pentru că e intrigant… pentru că semeni foarte mult cu mine… pentru că dacă n-ai mai avea o lună de trăit, iar bărbații n-ar trece prin patul tău cum îmi schimb eu ciorapii, cred că asta ar fi fost cea mai mișto relație pe care aș fi avut-o vreodată… sau poate n-ar fi fost. tocmai pentru că nu pot s-o am, gândesc așa.

— te-ai îndrăgostit de mine?

— nu știu. știu doar că o să fie un roman al naibii de greu.

— și o să scrii și despre întâlnirile noastre?

— probabil.

— o să scrii despre tine? asta e tare.

— nu, asta e… ciudat…

— și o să scrii că ne-am tras-o?

— come on! oamenii sunt destul de mari cât să-nțeleagă ce s-a întâmplat, chiar n-o să detaliez lucruri despre mine…

— mă vor judeca! vor spune că nu sunt altceva decât o curvă! o femeie ușoară. ca toate femeile. și bolnavă, mare lucru…

— asta crezi tu că ești?

— nu! tu?

o săptămână, atât a durat povestea noastră.

mai aveam încă 57 de zile de trăit, intrasem cu-adevărat pe ultima sută.

nimeni până atunci nu-mi alocase o săptămână doar pentru a mă asculta. de aceea probabil nu l-am dat afară, nici n-am simțit că trebuia s-o fac. cu andrei era bine. a plecat de unul singur când a considerat că și-a notat tot ce-i trebuia. n-a fost o despărțire dureroasă, chiar dacă ai fi spus că eram împreună de ani buni.

nimic între noi n-ar fi putut să fie mai mult de o aventură. un subiect de roman. veneam din două lumi atât de diferite, el avea ani buni în față și eu o lună. paradoxal, el putea muri chiar mâine. trăia cu iluzia unor ani buni în față, era conștient de asta.

— care ar fi primul lucru pe care l-ai face dacă ai ști că o să mori mâine?

— m-am gândit la asta de o mie de ori…

— și?

— nu pot să-ți spun. sună cretin de tot… și oricum probabil n-aș face-o.

— haide mă, ce mama naibii? zi!

— bine, dar nu mă judeca!

— zici azi?

— aș viola o femeie. orice femeie, la întâmplare.

— de ce?

— pur și simplu. vreau să văd cum e.

a rămas ca în fiecare zi sau la două-trei zile să-i dau câte un mail despre ce se întâmpla cu mine. așa că mi-am

pus din nou net.

în prima noapte nici nu a vrut să se culce cu mine. a spus că asta ar fi făcut orice bărbat. m-a rugat să-l las să mă mângâie. l-am lăsat.

— la ce te gândești acum?

— adică?

— spune-mi exact la ce te gândeai și repede! altfel o să știu că mă minți.

— la nimic!

— minți… și-a tras o mutră de profesor nemulțumit. oamenii întotdeauna se gândesc la ceva. non-stop. și sunt chestii aiurea. aiurea de tot. te-ai îngrozi dac-ai ști ce gândesc ceilalți, dacă ți-ai da seama că vocea aceea interioară care nu e nici măcar o voce, sunt de fapt niște imagini care nu sunt nici măcar imagini, ci simple idei… ei bine, le are oricine. pe mine mă fascinează ce gândesc oamenii. trebuie să știi să joci jocul ăsta…

— adică?

— adică să nu judeci răspunsurile. pur și simplu să te bucuri de faptul că omu' ăla, tu în cazul de față, ți-a spus exact ce e în căpșorul lui… zi-mi repede la ce te gândești!

— nu pot!

— ba poți… e mai greu la început…

— mă gândeam…

— acum degeaba-mi spui, trebuia să-mi fi răspuns exact când ți-am pus întrebarea.

— de unde știi că aș fi mințit?

— așa fac toți oamenii… la ce te gândești acum?

— că vreau să-ți fac un sex oral, futu-ți!

tu chiar ai 21 de ani? l-am întrebat într-una din seri. mi-a arătat buletinul.

e ușor să te îndrăgostești de un scriitor. ficțiunea e cea mai tare realitate, așa mi-a spus. iar unui scriitor îi e ușor să se îndrăgostească de toată lumea, de oricine, am observat. nu i-am spus niciodată.

— la ce te gândești acum? eram mândră că mă prinsesem de jocul său.

— păi… nu știu dacă ar fi bine să mă apuc de roman acum sau după ce o să mori… mi-ar prinde bine dacă totul ar fi mai dramatic. și-ar prinde bine și poveștii din spatele romanului, de care toată lumea e curioasă aș crea… iubirea vieții mele… care a murit de cancer…

— ce om de rahat ești!!!

— nu! de ce mi-ai analizat gândul?! ți-am spus că nu așa se joacă!! trebuia să taci! vrei să-mi spui că tu nu te-ai gândit că o să mă întâlnești și-o să ne futem ca să scriu un roman despre tine? vrei să-mi spui că nu te-ai gândit niciodată la asta?

— treaba mea!

— te-ai gândit, dar n-ai spus-o niciodată. și dacă mi-ai fi spus-o, nu ți-aș fi analizat și interpretat niciodată acest gând. un gând este cel mai intim lucru al nostru, nu mai face asta niciodată!

— dar e de căcat…

— da, normal! oamenii sunt de căcat! sunt egoiști și au gânduri egoiste. ai să afli multe dacă o să joci jocul ăsta…

title: I'm back!
28.07.2008 – 06:14

sunt pe tren acum. vin de la constanta. am stat cateva zile cu L la vasilievici (terapie curata!), inainte sa plec din bucurestiul nostru sufocat am cunoscut inca un „personaj" asemanator. o tipa de 19 ani care a aflat ca are leucemie. si numele ei tot cu s incepe…

nu mai scrisesem nimic la roman de mai bine de trei saptamani. nu mai vedeam nimic roz la orizont. am stat la taica-miu (care a fost plecat in concediu vreo saptamana si jumatate) pe net, sa ma informez despre n tipuri de tratamente de metode de orice cu si despre cancer.

plus ca am lucrat o noua interfata la rocultura. acum lucrurile incep sa arate cumva, am simtit pentru prima oara un fel de multumire un fel de satisfactie legate de proiectul asta tembel. am lucrat 5 zile non stop.

m-am gandit de 100 de ori sa renunt la cartea asta. este infernal de greu sa termini un roman, indiferent cat de bun sau cat de prost este.

am reusit sa dorm cam 3-4 ore pe noapte, intamplator, pentru ca L tragea de mine sa nu ma descompun. L a trecut aproape zilnic si-a avut grija de mine. uneori nu o inteleg. nici pe ea nici pe restul oamenilor care ma ajuta. maica-mea, acum ca a terminat nenorocita aia de facultate de psiho, mi-a spus ca de fapt eman asa un aer de copil neajutorat. si trezesc in femei sentimente materne la nivel inconstient. pizda ma-sii… totul suna atat de prost cand e explicat.

eram praf. incercasem orice sa-mi revin. cu laptic si somn bun, cu iarba, cu zece kile de whisky, cu vodca. e ca si cum incercam sa dau

de mancare unei papusi de plastic.

si a aparut personajul acesta, care ti-am zis, nu are mai mult de 19 ani. si poate sa crape intr-o luna. ca si tine, de altfel. nicio diferenta chiar. tu esti o femeie, iar ea doar un copil, conteaza? moartea e la fel.

am pus discutia cu ea de pe mess pe blogul cartii, ca sa intelegi ce treaba am si eu si tu cu personajul acesta. citise bucata de roman care a aparut in zf plus niste texte si idei de pe net. avea nevoie sa vorbeasca cu mine pentru ca s-a regasit in soni. era convinsa ca e soni. uneori si eu sunt soni. poate eu cel mai des, mai des chiar decat tine. toata lumea de jumatate de an e soni sau se-nvarte in jurul ei.

asta m-a trezit. am zburat cu un rapid la constanta. l-am cunoscut pe acest individ misterios, george v. acum ii citesc romanul, yoyo, foarte misto de altfel. in timp ce-ti mai las mailuri in outbox, ca sa fie trimise cand oi ajunge la primul net sau cand oi prinde un wireless. o sa scriu si despre astea pe blog.

mi-e frica de ma cac pe mine, dat fiind ca asta e primul roman. am vb cu el mult despre proza despre scriitori despre edituri despre ce n-am vorbit. apoi m-am facut praf.

s-ar putea ca incepand cu aceste capitole noi, sa gasesti ceva diferit. in fine, acum sunt in tren si ma gandesc la deadline. trebuie sa modific data, nu termin pana pe 15. n-am cum.

dar pana-n septembrie e ok, pot s-o fac. drugs help also. nu pentru inspiratie ci pentru viteza. viteza conteaza mult, pot sari de la 5 ore de scris la 12-15 si un capitol intreg pe zi. cu tot cu o prima revizuire.

m-am stresat prea mult pana acum cu ce vreau de la romanul asta. cum sa-l vand, cum o sa ma ajute tritonicul, cum o sa-l scriu mai bine, cum sa altele. editorul meu nu mi-a mai dat niciun semn, asa ca am incetat si eu sa-i dau vreunul. de fapt cred ca eu trebuia sa ii dau oricum. nu stiu in ce relatii suntem, dar o sa aflu probabil in septembrie.

din nou, nu vreau niciun reply. iti atasez ultimele capitole, pe care le-am terminat saptamana asta. sper sa-ti dau un mail curand, spre mijlocul lui august, cu tot romanul.

ps: ai castigat pariul?

title: re: I’m back
31.07.2008 – 12:26

nu am castigat niciun pariu… nu credeam ca o sa te tina aproape o luna. dar nu m-asteptam nici sa te intorci asa pornit. :)

nu ma simt foarte bine in ultimul timp. dar nu vreau sa te stresez cu asta. abia am revenit dupa o internare de cateva zile. sper sa fie doar o perioada…

legat de roman, stiu ca o sa-l termini. nu-mi fac griji.

sa vedem insa ce se intampla dup-aia.

#12. învierea lui lazăr

nu e nimic aici în afara dorinței noastre de a muri cât mai târziu posibil. și străzile bucureștiului, străzile aglomerate, umplute până la refuz cu mașini parcate aiurea și miile de trecători ce se zbat printre ele. nimic nu ar putea schimba asta, nici măcar dacă ai lăsa un cadavru în mijlocul unei intersecții, în centru, în plin soare.

bine, ai putea spune că mai e traficul care pare că-i grăbește pe toți, dar nimeni nu se grăbește de fapt. te gândești de cele mai multe ori la ce se gândesc miile de trecători. nu te poți abține. știi că se gândesc la tine, la sex, la ce gândești tu despre ei sau la locul unde par că se grăbesc să ajungă, la moarte, la sensuri tâmpite, la reclame mișto și-așa mai departe.

suntem niște animăluțe simpatice.

exercițiu: înmulțește numărul ideilor tale dintr-un singur minut cu numărul oamenilor dintr-un autobuz. apoi înmulțește rezultatul cu cinci, pentru o analiză de cinci minute. noul rezultat cu câte numere de mașini, tramvaie sau troleibuze știi și chiar câteva pe care le bănuiești. plus metrourile. plus încă un milion de mașini de pe străzi. nu punem la socoteală și aeroporturile.

câte zeci de milioane de idei au fost în bucurești în ultimele cinci minute?

cel mai mult se stă și se gândește aici. ai impresia că toate organele noastre se odihnesc, toate în afară de creier, care procesează acest val de informații bizare și nu toți oamenii știu că în noi intră 400 de miliarde de biți de informație pe secundă și că suntem conștienți doar de 2000 dintre ei.

există o anumită filosofie a traficului. am avut impresia că lazăr înțelegea toate astea mai bine ca oricine.

lazăr e un om al străzii. îi știu numele de la un vecin care se laudă cu faptul că în fiecare iarnă îi găsește un loc unde să stea. în fiecare an, lazăr doarme în scara blocului nostru, sub scările care duc spre primul etaj. și asta nu din cauza vecinului binevoitor, ci pentru că interfonul n-a funcționat niciodată.

este unul dintre aceia de care te ferești, unul căruia nu-i porți milă și pe care îl uiți în câteva secunde după ce-l vezi. probabil chiar acum doarme undeva prin parcurile din colentina și pute.

l-am găsit într-o seară de mai sprijinit de un pom, aproape de doamna ghica. nici nu și-a clintit privirea spre mine atunci când am tropăit pe lângă copac. mirosea a tărie. privea luminile care ieșeau din apartamente. acolo viața curgea.

cine știe ce geniu își chinuia creierul și somnul cu cine știe ce idee? cine știe câți mâncau atunci? câți vedeau vreun film? câți citeau? câți fumau iarbă? sau câți fumau doar o simplă țigară proastă, undeva într-o bucătărie îngustă, meditând la ziua ce tocmai trecuse? câți făceau duș? câți și-o trăgeau? câți erau pe moarte și se gândeau la asta și câți mureau chiar în acea clipă?

se uita spre blocuri și nu gândea. nu avea ce să gândească, nu avea cum să se întrebe ce mă întrebam eu pentru că nu se întreba. câți or mai fi trecut pe lângă el și au oprit timpul la fel?

îl văzusem pe lazăr cu câteva săptămâni înainte, într-o dimineață, cerșind. făcea pe șchiopul și arăta ca și cum toată viața se târâse și n-ar fi călcat niciodată cu ambele picioare pe pământ. la fiecare oră se vindeca brusc, se ducea la un butic, bea o vodcă și își cumpăra câteva țigări la bucată. pe la prânz a căzut lat de beat, lângă semafor.

probabil făcea asta în fiecare zi și probabil în fiecare noapte se trezea, se ducea să se proptească de un copac și privea blocurile.

câți se hotărau să divorțeze atunci? câți vroiau să se căsătorească? câți stăteau pe bloc și urmau să se arunce? câți se hotărau să devină actori sau șefi de magazin? câți se ratau? câți își băteau nevestele? câți dormeau îmbrățișați? câți descopereau ceva, câți nu descopereau nimic, nici măcar pe ei înșiși?

acolo, în acele blocuri, timpul se mișca. lângă copac, nu. exact în acel punct nu era nicio întrebare. niciun zâmbet, răspuns sau idee, un punct mort sau poate chiar moartea, neștiind nimic despre vreun sentiment sau despre vreo stare.

câți se gândeau să cumpere un televizor nou sau altceva electrocasnic? câți urmăreau știrile din sport? câți plănuiau un jaf sau o crimă? câți violau vreo puștoaică ce tocmai ieșise din bloc, pe furiș, ca să n-o prindă ai ei

fumând? câți aveau insomnii? câți urmau tratamente pentru cancer?

câți se gândeau că e cineva jos pe stradă care se gândește la ei?

iar dincolo de toate astea, moartea, mahmură, împuțită și indiferentă, stătea rezemată de un copac. fără nicio teamă, morții nu îi e frică de nimic pentru că ea nu ar putea avea niciodată cancer. cum nu ar putea niciodată rata un examen sau pierde vreun serviciu bun sau naiba mai știe de ce ne temem cel mai des.

lazăr nu ar fi putut muri, de aceea semăna izbitor cu ideea morții. chiar dacă inima i s-ar fi oprit la un moment dat, tot nu ar fi murit pentru că el nu a existat pentru nimeni.

l-ar fi sesizat poate cineva, asta dacă trupul său ar fi început să putrezească și mirosul ar fi devenit insuportabil.

peste o zi, peste două zile, nimeni n-ar spune nimic în plus sau în minus fără el. viața ar merge la fel de bine în continuare.

* * *

în iunie am făcut 27 de ani…

le-am anunțat pe dana și pe maică-mea că vreau să stau singură. mi-am închis telefonul câteva zile. nu aveam chef de n mesaje și telefoane cu urări de bine și la mulți ani.

la mulți ani?!

#13. nirvana (2)

Ai grijă, luptătorule, nu-ți pierde ochiul,
pentru că vor aduce și-ți vor așeza în orbită un zeu
și el va sta acolo, împietrit, iar noi
ne vom mișca sufletele slăvindu-l…
Și chiar și tu îți vei urni sufletul
slăvindu-l ca pe străini.[15]

nichita stănescu

iulie a început cu ultimele citostatice, ultimele sfaturi medicale și rugăciuni.

viermele se micșorase, însă nu dăduse niciun semn că ar fi vrut să mă părăsească. îmi doream să se termine naibii cu totul odată, indiferent cum.

fumam tot mai multă iarbă, luam tot mai multe pastile, nu mai reușeam să deosebesc ceea ce era în creierul meu de ceea ce era afară. devenisem dependentă? habar nu am.

iarba mă făcea să mă simt în siguranță. amfetamina să dorm mai puțin și să trăiesc mai mult. opiumul să scap de durere. pielea îmi cădea mai greu. părul începea să se regenereze. unghiile nu mai erau ca niște foițe albe de plastic, vaginul nu mai era atât de uscat. toate erau probabil numai în capul meu.

garsoniera devenise o casă mai primitoare, deși nu primea pe nimeni. lumina intra altfel dimineața, rafturile nu mai erau așa goale pentru că andrei îmi împrumutase tot felul de cărți de poezie sau romane americane pe care le mai răsfoiam din când în când.

continuam să-i trimit mailuri zilnic.

regretam că nu-mi făcusem un blog să scriu despre toate astea chiar de la început, din martie. aș fi avut sute de vizitatori. lumea ar fi așteptat romanul ca pe pâinea caldă, dacă l-aș fi anunțat. andrei și-ar fi vândut toate volumele de poezie până atunci, poate chiar încă un tiraj.

nu înțelegeam încă decizia mea de a mă întoarce la doamna savin. ziua programată pentru ședință se apropia. mi-era teamă.

găseam ceva de făcut sau de văzut în fiecare zi. o expoziție, un magazin nou, un site de urmărit sau naiba

mai știe. dar nu mai simțeam nimic special. viața mea alertă se dusese dracului.

mi-am luat un calendar de perete la începutul lunii. avea poze cu mașini și motoare. îl rupsesem aproape pe tot, lăsasem doar foile cu iulie și august. încercuisem data de 15 august și începusem să tai cu un marker fiecare zi care trecea. după două zile l-am aruncat.

depresia mea atinsese alt nivel. nu puteam s-o tratez decât cu substanțe care-mi rupeau creierul în mii de bucăți. sau să lege miile de bucăți incoerente care existaseră până atunci într-o altă formă, depinde din ce unghi privești. realitatea devenise o simplă problemă de alegere.

trăiam într-o dimensiune nouă. chiar și orașul, care pulsa în același ritm cu mine, era bolnav și drogat. bucureștiul avea și el cancer. la casa poporului, la guvern, la primăria sectorului doi, era plin de viermi ce-i bântuiau și-i rodeau străzile murdare.

inimile noastre de praf, inima mea cu vene fragile și inima lui cu conducte și canale jegoase, băteau la fel.

— te-ai apucat de roman?

— nu, soni… abia m-am mutat în giulești. nu-mi arde acum de roman.

— o să te-apuci după ce o să mor, nu?!

— îți place sau nu… cel mai probabil.

— mailurile le citești măcar?

— pe toate, îți jur. vrei să-ți dau reply-uri la ele?



eram în cimitirul morților de cancer. nu-mi spusese nimeni despre el, nu fusese nicio introducere. l-am recunoscut, trecusem pe acolo de o mie de ori.

în vis, în acea simulare limitată a unei realități absurde, te întâlnești de fapt cu gândurile tale. gânduri care apar sub forme pe care ai impresia că nu le-ai văzut niciodată și în același timp le știi foarte bine. simplele tale fantezii sexuale sau fobiile pe care le-ai ascuns cu grijă, nu știi niciodată ce poți întâlni. creierul e pe shuffle.

am început să merg pe aleea centrală. nu era mai lată de doi metri. asfaltul era ros și plin de intestine uscate. mi-era frică.

din pământ se auzeau gemete și ronțăituri. ca și cum cineva plescăia. ca și cum cineva se juca cu un zgârci. se mai auzeau și sorbituri, știam că le sug creierele, pur și simplu știam. creierul este un deliciu pentru viermi. dacă nu mă crezi, întreabă-i.

în fața mea, un tip. din spate semăna cu toate persoanele pe care le cunoscusem vreodată. trebuia să țin pasul cu el și să păstrez în același timp o distanță cât de cât rezonabilă.

am realizat sau am vrut să realizez că era seară. aproape de înnoptare. crucile tremurau. era răcoare. puțină ceață. pământul fierbea. ieșeau aburi portocalii. o spumă ciudată se aduna pe marginile mormintelor. ceva groaznic trebuia să se întâmple dedesubt.

tipul s-a întors brusc spre mine.

tremuram. se oprise în dreptul unei cruci pe care era trecut numele meu.

m-am apropiat. o adâncitură de vreo trei-patru metri, jos așteptau niște viermi imenși. grohăiau. erau ca niște capete de anaconda. erau umezi și păreau lipicioși. nu aveau ochi. din gură le curgeau bale galbene, un fel de zeamă de ouă. puțea.

tipul zâmbea.

— nu sunt dumnezeu, știu că asta vrei să mă întrebi.

evident că asta vroiam să-l întreb.

se făcuse beznă.

— eu sunt cancerul de stomac, soni.

apoi niște tipi burtoși au apărut de niciunde. au început să râdă. nu i-am numărat, erau mulți. știam că fiecare dintre ei este un anume tip de cancer și are propria lui bucată din acel cimitir.

fiecare avea două chestii care semănau cu niște câini. asta pentru că aveau patru picioare și colți. colți uriași, printre care curgeau bale. semănau cu niște dragoni de komodo. mergeau înaintea fiecărui cancer pentru a cerceta zona. erau gardieni.

kylie minogue a trecut pe lângă noi. își ținea sânii bolnavi pe o tavă. pe țâțe erau strânși viermi mici, aproape transparenți, care sugeau din carne. se umpleau ușor ușor cu un fel de smântână acrită. superstarul a dispărut repede, spre ieșirea din cimitir. scăpase.

din mormântul de lângă mine a ieșit o mână. am țipat. aveam impresia că o să mă prindă și că o să mă tragă după ea. era doar o mână încordată, murdară.

încerca cu disperare să se prindă de ceva. să iasă. când am înțeles asta, am prins-o. bărbații se uitau la mine și râdeau. din mormânt se auzeau țipete îngrozitoare.

am închis ochii și am tras mâna. era incredibil de grea. ca și cum ar fi fost prinsă în rădăcini. în fața mea a ieșit o fetiță. n-avea mai mult de 14-15 ani. era terifiată. zbiera într-una. nici nu puteai spune că e o ființă umană, la cât de încordați îi erau mușchii feței.

am reușit să o trag până pe alee. era mâncată până la abdomen. nu avea picioare, iar din ea curgeau tot felul de lichide. se zbătea în chinuri.

doi gardieni s-au repezit spre ea. două reptile imense au apucat-o de restul coloanei vertebrale ce se unduia aiurea în aer. au aruncat-o înapoi. a intrat în pământ, s-a dus la fund încet. apoi iar țipetele ei înfundate.

simțeam că îmi explodează capul.

cancerul de stomac mi-a întins un joint. am tras. am tușit imediat, era prea tare.

— e făcut din ierburi amestecate cu creier uscat, păpușă.

burtoșii au început să râdă din nou în hohote.

am zbierat atât de tare încât m-am trezit. era patru și ceva dimineața. încă beznă.

eram transpirată toată. așternuturile erau umede.

m-am ridicat. am aprins lumina. nici măcar nu era garsoniera mea.

pe holul mic de la intrare, pe două sârme agățate acolo, stăteau atârnate tot felul de organe colorate.

am ieșit în scara blocului. am coborât în fugă toate cele 54 de etaje. eram într-un zgârie-nor părăsit *un proiect imobiliar ratat.*

am ieșit în mijlocul parcului de la unirii. era liniște. nimeni nu era pe stradă. tot orașul fusese părăsit. știam și de ce, anunțaseră la radio, undeva pe la prânz. îmi aminteam agitația care fusese. traficul insuportabil, oamenii care se călcau în picioare, mașinile care nu mai țineau cont de niciun semn de circulație, până și câinii care urlau ca lupii.

singurul care nu crezuse că meteoritul va pica exact în bucurești fusese andrei gheorghe. îl auzisem la 13-14, făcând mișto. *dar nu mai are emisiunea asta demult…*

gheorghe a apărut în parcul de la unirii. trăgea dintr-un joint. era singurul om în afară de mine din acel oraș. nu m-a băgat în seamă. a luat-o spre universitate.

rămăsesem singură. de sub pământ au început să iasă tot felul de animale. gheparzi, lei, broaște țestoase imense, arici zburători… tot felul de ciudățenii au început să se plimbe nestingherite prin centru. trotuarele aveau păr. erau transpirate. sub ele se puteau auzi mii de conducte pulsând haotic.

— soni!!! dana mă trăgea de toate încheieturile.

afară era lumină. și lumina mă irita îngrozitor.

— soni, ce dracului ai?! trezește-te!!

era speriată. în fața canapelei extensibile în care dormisem de naiba știe când, erau toate cutiile de medicamente pe care le consumasem. trei cutii goale de tusin, încă vreo trei de regenon, o scrumieră plină de resturi de jointuri și peste zece sticle goale de vodcă.

camera a început să zvâcnească. pereții se apropiau. varul se auzea crăpându-se, la un nivel microscopic. auzeam atomii. percepția mea era distorsionată. mi-am privit abdomenul. pielea se unduia ca și cum ceva s-ar fi zbătut înăuntru. viermele grohăia.

dana părea că se agită. se mișca în reluare. mă împingea și îmi dădea palme într-una.

imaginile reale pe care le vedeam începeau să se transforme în desene animate.

m-am trezit pe un culoar imens. mirosea a spital. picioarele și mâinile îmi dispăruseră. nu mă vedeam deloc.

dana și maică-mea stăteau rezemate de un perete. ba plângeau, ba se îmbrățișau.

am încercat să le strig, să le întreb ce mama naibii aveau. nu mă auzea nimeni. nu puteam să mă mișc pentru că nu aveam corp. nu puteam decât să rotesc realitatea, puțin în stânga sau puțin în dreapta, în sus sau în jos. ca și cum aș fi avut numai capul sau numai ochii. eram o cameră video digitală.

s-a deschis o ușă. a ieșit mai întâi o asistentă sexoasă. apoi doi tipi în halate verzi care împingeau o targă. un cadavru învelit într-un cearșaf de un alb perfect. aproape radia.

maică-mea i-a oprit și a sărit efectiv pe targă, îmbrățișând cadavrul. a tras într-o parte cearșaful, îndeajuns cât să-mi văd chipul. capul chel, ras perfect, care lucea, ochii închiși, încruntați, tenul foarte palid, buzele mult mai roz decât le aveam…

dana era paralizată. scotea nişte sunete pe care nu le puteam auzi. nu le putea auzi nimeni erau zbieretele din creierul ei.

capul meu mort s-a desprins brusc de corp, în zgâlţâiala provocată de maică-mea. am văzut cum m-am rupt în zeci de bucăţi. mâinile-mi căzuseră într-o parte, picioarele la fel, sânii… maică-mea leşinase.

capul mi se rostogolea pe culoar. lovindu-se, crăpându-se în toate părţile, până când a început să lase în urmă o dâră subţire de sânge. cei doi bărbaţi în halate verzi au luat-o la goană după el. era inutil. capul meu era o bilă de bowling care se mişca cu viteza luminii. doctorii alunecau pe dâra de sânge. capul era o cometă.

holul nu se termina nicăieri. părea incredibil de mic, dar era cât tot universul.

am urmărit imaginea încontinuu, mai bine de o oră. maică-mea leşinată, dana paralizată, doctorii alergând după craniu, alunecând pe sânge şi pe bucăţi de creier.

mă blocasem în acel vis.

asistenta era plictisită. văzuse asta de o mie de ori. se gândea la copilăria ei şi la momentul când se hotărâse să devină doctoriţă. regreta totul. ar fi vrut să fie o curvă. o stewardeză, o contabilă proastă, o vânzătoare… orice altceva, doar să nu mai vadă holurile spitalelor.

a crezut că va ajuta omenirea. era ferm convinsă că acela trebuia să fie destinul ei, era chiar mândră de faptul că ştia tot, când alţii încă se întrebau la ce facultăţi să dea. avea să fie un om mare şi important, dar tot ce se întâmpla în viaţa ei erau aceste scene continue.

în fiecare zi anunţa un deces. chema doi băieţi să scoată cadavrul, asista la criza familiei şi urmărea plictisită ruperea în bucăţi a mortului. în fiecare zi un cap se rostogolea pe culoar.

nu ştia la 10-11 ani cu ce se mânca medicina. nu ştia de lichidele scârboase din corp, de intestine, de bube, de tumori… ar fi vrut să aibă un căcat de enciclopedie cu poze colorate, ca să se sperie la timpul potrivit. a nimerit însă într-o familie săracă. plus că ai ei n-au înţeles-o niciodată. doi ţărani. ştia că atunci când avea să ajungă în bucureşti toate acelea urmau să se schimbe. nu s-a schimbat însă nimic.

ar fi trebuit să rămână o fată de ţară, să se căsătorească la 15-16 ani cu primul prost care se nimerea s-o fută. ar fi rămas însărcinată şi gata.

singura ei consolare era seara, când ajungea acasă. își făcea un duș, după care se îmbrăca în uniforma curată de spital și îl aștepta pe gagică-su. singura împlinire din viața ei era o fantezie de care se săturase, dar care îl bucura pe viorel. viorel era un dobitoc. avea însă o pulă mare.

îi auzeam toate gândurile, îi simțeam resemnarea, în timp ce capul meu continua să se rostogolească pe hol. nu murisem încă. știam că totul nu e decât un joc al creierului meu stricat, plin de amfetamină, alcool, iarbă, energizante, haș, coca și o frică terifiantă de moarte.

m-am trezit într-o închisoare. una de femei.

eram în celulă cu încă două țigănci. o curvă care-și omorâse peștele pentru că nu împărțise banii corect. mai avea de stat încă șase ani. despre cealaltă nu știam decât că a fost găsită vinovată de furt. mai avea doar un an. eu fusesem condamnată pe viață și urma să ies mai devreme decât ele.

ne învățasem una cu cealaltă. ajunsesem chiar să ne dăm limbi și să ne băgăm în vagine degetele. în găoaza larisei îmi încăpea toată mâna.

zilele treceau lent. nu aveam dreptul la niciun vizitator. era o tipă, matilda, în altă celulă, care ne făcea rost uneori de câte-un telefon mobil. vorbeam atunci cu andrei și îi mai spuneam ce se întâmplă, ca să știe cum să termine romanul.

învățasem multe. învățasem să mă bat, învățasem găștile, aveam tovarășele mele, aveam iubite, aveam sclave, mă împrietenisem chiar și c-un gardian simpatic, singurul care nu mă forța să i-o sug. și atunci când i-o sugeam, nu mi-o băga până în gât ca să se amuze apoi de felul în care mă înec.

mă mai trezeam din când în când în cimitirul morților de cancer. eram de-a casei deja. învățasem cum e cu viermii, cum e cu gardienii și cu zonele fiecăruia. știam toate regulile.

îmi admiram de fiecare dată mormântul. m-au lăsat să mi-l aranjez. să-mi pun flori pe lateral, să-mi aleg lumânările, să-mi aleg o poză pentru cruce… lucram câte două ore pe zi la mormântul meu. gardienii treceau pe lângă mine, să verifice dacă nu cumva descoperisem vreo ieșire sau naiba știe ce. se obișnuiseră cu faptul că îmi acceptasem sfârșitul. nici măcar nu mă mai mârâiau.

în fiecare zi întâlneam alte personaje. descărcau la intrare, dintr-un tir, cutii întregi cu oameni bolnavi. apoi îi îngropau și îi lăsau să fie roși pentru totdeauna.

gemetele deveneau muzică. mă obișnuisem cu mirosurile. doar viermii îmi păreau la fel de scârboși. sugeau creierele și se căcau un fel de bobițe uscate. șefii le luau, le amestecau cu ierburi, le fumau… uneori îmi mai dădeau și mie un joint.

de aici mă trezeam mereu în bucureștiul părăsit și invadat de tot felul de animale sălbatice, care nu-mi făceau însă niciun rău.

mă plimbam pe bulevarde și intram în fiecare magazin. puteam proba orice haine, le puteam lua dacă îmi plăceau, dar nu avea cine să mă vadă îmbrăcată în ele. puteam face orice, puteam intra oriunde. puteam lua o mașină, asta dacă găseam și o cheie pentru ea. intram în buticuri sau în supermarketuri și mâncam. imaginează-ți un oraș plin de prostii, toate la dispoziția ta.

— soni!!! trezește-te în puii mei!!!

am sărit speriată din pat.

— te rog, soni… nu mă mai pune să trec prin asta…

dana plângea. mi-era milă de ea. e greu să-ți vezi cel mai bun prieten așteptând să mori.

mi-am aprins o țigară. fusese o noapte incredibil de lungă.

— soni, nu trăiești mai mult cu prostiile-astea! totul e doar în creierul tău!

— de unde știi tu? te-ai hotărât să definești acum normalitatea și realitatea?

— dar e o iluzie! totul!

— da, totul… nu înțelegi că nu mai există nicio diferență pentru mine între realitate și ficțiunea din creierul meu? e ok așa! mi-e mult mai bine…

— drogurile nu sunt o soluție, soni!

— vorbești ca un primar de țară! e același lucru cu a te uita la un film. creierul tău e acolo, în film… prefer filmele mele, înțelegi?

— ai luat doar astea sau ai încercat ceva mai tare?

dana se uita atentă la cutiile de medicamente din cameră.

— încă nu… mi-e ok acum. ziua trăiesc ceva, noapte trăiesc altceva, sunt tot eu până la urmă, asta nu înțelegi tu… îmi ajung astea acum.

— e un joc pentru tine, nu?

— nu știu ce e, dar e ceva nou! nu mai e frica de moarte…

— ai luat-o razna, soni!!

— abia încep să mă trezesc!

— ești tâmpită?! tu nu vezi că mai ai puțin și nu mai știi care e diferența dintre ce dracului visezi și ce dracului se întâmplă pe bune?

— care e diferența?!

toate discuțiile se terminau în coadă de pește.

eram mândră de mine că găsisem o nouă metodă de a fenta moartea. trăiam de două ori mai mult și de două ori mai intens. trăiam în dimensiuni diferite. îmi pierdeam controlul. îmi plăcea asta. totul devenise chimie pură, eliberam toate substanțele de care aveam nevoie din creierul meu. eram oriunde și oricând.

realitatea depindea numai de cheful meu. orice se întâmpla, fie afară, fie în creierul meu, era adevărat. de ce conceptul de câine ar fi mai prejos decât un câine în carne și oase, pe care îl poți mângâia? senzațiile sunt aceleași. frica de colți este aceeași. cuvântul câine poate mușca, nu trebuie neapărat să curgă sânge ca să fii rănit.

materia solidă este cea mai mare iluzie. au spus-o și fizicienii. la nivel cuantic, totul seamănă cu un gând. totul e un câmp electric, o informație manipulată. cine, în afară de tine, poate stabili ce e real și ce nu e? guvernul?

— îmi promiți că o să mergi la doamna savin?

— am stabilit deja, dana! crezi că m-am răzgândit?!

— nu știu ce să mai cred… vreau doar să te știu bine. nu vreau să te mai văd așa…

— așa cum?

— așa… praf! făcându-ți creierul praf!

— de ce nu înțelegi în puii mei odată că mi-e bine? nu vrei să-mi fie bine?

— nu e niciun bine, soni…

— hai măi dana, dă-o-n pizda mă-sii! pământul era plat înainte și ăsta era un adevăr. adevărul e cea mai cretină creatură. dintre toți, cum naiba tocmai tu începi să predici despre bine și adevăr? unii oameni cred că o să ajungă în rai și o să se-ntâlnească cu sfântu' petru la poartă. ăsta nu e tot un adevăr?

— iar începi cu dumnezeu? iar?!

— adică să crezi într-un astfel de dumnezeu sau într-un oricare dumnezeu e mai ok și mai adevărat decât să bagi pe gât cinșpe pastile și să fii tu dumnezeu? care

dracului e diferența, dana?! alege ce vrei, dar nu te băga peste alegerile mele! întoarce-te la lumea ta normală și adevărată! nu-mi cere mie nimic! mai ales acum! toată lumea, totul e o ficțiune! n-ai cum să-mi demonstrezi opusul. depinde doar ce vrei să vezi. visele sunt ca niște amintiri. la fel de vagi. din punctul meu de vedere, am fi putut la fel de bine să ne fi născut acum cinci minute. iar tot trecutul nostru să fie o iluzie. de fapt acum suntem într-un incubator și niște extratereștri se joacă cu noi. demonstrează că nu e așa!

— ești pulbere, soni!

— o, da! sunt muci! iar tu deții adevărul suprem, e chiar la tine în geantă! în cutia de farduri! noi, muritorii de rând, ne plecăm în fața căcaturilor tale, dana!

#14. cercul mutrelor triste

trăisem cu senzația tâmpită că trebuia să fac ceva important.

ce înseamnă un lucru important? când îmi pun întrebarea asta nu mă gândesc decât la construcții uriașe. la piramide, la marele zid sau de cele mai multe ori la un spital cu laboratoare moderne, aparatură de ultimă oră, specialiști de nota zece, tratamente noi, experimente care vor revoluționa medicina, asta înseamnă pentru mine ceva important.

nu poți construi așa ceva peste noapte. nici în 26 de ani. nu în românia.

muritorii de rând trebuie să se mulțumească cu lucrurile simple, cu planurile lor înguste care țin două luni și ceva maxim. asta e percepția asupra viitorului, săptămâna asta, săptămâna viitoare și încă două luni. de-acolo începe necunoscutul.

nimeni nu-și face rezervări din iulie pentru revelion. sau planurile de vacanță pentru ianuarie sau paștele următor. sunt doar gânduri, nimic concret, iar excepțiile confirmă cu tărie regula.

10.07.2007, 14:21

cancerul nu m-a limitat la șase luni de trăit. nici nu mă gândisem la următoarele șase luni, ce să mai zic de 15 august. de 2008, de 2009 sau 2020. nu era nimic atât de grav, toată lumea moare. nu ăsta a fost șocul adevărat, doar o primă reacție normală.

cancerul mi-a dat presiunea timpului. timpul nici măcar nu există, e doar o formă de a măsura viteza. când faci o mie de lucruri într-o zi, ai impresia că a trecut o lună. iar într-o lună, dacă nu faci nimic care să aibă o oarecare intensitate, ai impresia că a trecut doar o zi tâmpită, nu-ți dai seama că ai pierdut de fapt 30 de zile. 720 și ceva de ore.

ce-ai făcut în ultimele șapte sute de ore?

când ești ok, o jumătate de oră zboară în cinci minute. aceleași cinci minute care trec ca o jumătate de oră când te plictisești.

nu timpul m-a speriat, ci viteza cu care lumea și lucrurile se schimbă. a trebuit să-mi modific ritmul, să fiu

cât se poate de vie. și am fost cât se poate de vie. gândindu-mă la cei 27 de ani și analizându-l pe ultimul… am mai trăit încă 20 și ceva, împinsă de această frică teribilă.

* * *

12 sau 13 iulie. eram puțin high și amețită de la băutură, mergeam sau mă legănam undeva pe magheru. l-am văzut pe misteriosul mihai. era la o masă, la mc-ul de la romană.

am crezut că imaginația îmi juca feste.

m-am apropiat.

chiar era el. mânca un cheeseburger.

mă holbam.

m-a observat. nu știa de unde să mă ia.

mi-a zâmbit imediat.

mi-a făcut semn să vin lângă el.

m-am grăbit spre masă. m-am așezat în fața lui, confuză.

— deci?

m-a privit ca și când ar fi avut un deja vu repetat mereu și ar fi știut toate posibilitățile prin care s-ar fi putut încheia întâlnirea noastră. deveneam paranoică.

— ăăă… deci?… mi-am dat seama că nu eram îndeajuns de amețită pentru el.

în cinci minute îi spun să mergem la o bere.

corpul meu însă zbiera după o iarbă, după o cutie de regenon, după un kil de vodcă, orice care m-ar fi relaxat.

zâmbea. știa tot ce urma să-i spun.

a câta oară mă așezasem la masa lui?

— crezi că sunt un om interesant? m-a întrebat, întorcându-și privirea spre stradă, urmărind aglomerația.

și-a aprins o țigară. tăceam și mă enerva asta.

— sunt pe moarte? nu sunt pe moarte? ți-ai răspuns?

mă blocasem.

îmi venea să sar efectiv pe el, să îl sărut din cap până-n picioare. m-am gândit că era doar pofta de sex de la energizante.

— în fine… nu contează, astea o să le vorbim noi… tu cum ești? la ce stadiu ai ajuns?

— adică?

— adică… negi moartea? te lupți cu ea? ți-ai băgat picioarele? cauți ceva important de făcut? n-ai găsit nicio

soluție, te-ai întors către dumnezeu și calea cea dreaptă? ai început să îți bagi în venă? care-i treaba?

— nu cred că am găsit nimic. m-am obișnuit doar…

mi-era cât se poate de clar. era doctor. pregătea o lucrare serioasă, bazată pe frica oamenilor de moarte.

— nu m-am resemnat, am revenit hotărâtă. am descoperit că nu e nimic important aici. nimic în afară de a trăi efectiv. am trecut de stadiul ăla tragic al lucrurilor.

— hai, zi… ce căcaturi ai băgat în tine?

— ce dracu mă? e un standard?

— ei, nu chiar. dar studiez de ceva timp… oamenii ca tine.

îi vedeam deja caietul de notițe, calculatorul pe care le transcria, cafelele, pachetele de țigări, fumul din cameră.

— oamenii ca mine?!

— oamenii care sunt pe ultima sută de metri. oamenii speriați ca de dracu.

— ești doctor, nu? psiholog?…

— nu, chiar n-am nicio treabă! a început să râdă.

— nu-mi pari pe moarte! la dracu, cât de tâmpit sună… în sensul că nu pari afectat de ceva atât de grav cum ar fi moartea…

— ai spus-o și tu. că ai trecut de etapa tragică a lucrurilor. eu am trecut demult…

— vrei să descoperi limitele curiozității mele?

— îți zic doar atât: sunt pe moarte și eu. nu te mint, crede-mă… doar că la mine lucrurile stau cu totul altfel.

— hai, nu-mi da vreun motiv kafkian. nu mă lua cu vreo prostie de genul toți oamenii sunt pe moarte. la ședința de la terapie zici că erai scos din fight club. așa arătai, n-aveai nicio treabă cu ce se întâmpla acolo. nu mă aburi, zi-mi povestea pe bune!

— o să ți-o zic, te grăbești undeva? cât de ridicolă e întrebarea asta, nu? chiar, până când?…

— mâine… poimâine…

— nu pot să cred că nu ți-ai stabilit un deadline.

— mâine… poimâine… 15 august…

— deci încă o lună bună…

— n-o să-mi zici care-i faza cu tine, nu?

— îți zic, îți zic, doamne iartă-mă. nu vrei mai întâi ceva de mâncare?

— nu. hai să bem ceva. oriunde.

— hmmm… am două grame la mine, dacă te interesează… sunt deja făcute.

— mă interesează…

— știu și un loc ok unde le-am putea fuma.

— hai la mine mai bine. ar fi mai…

— nu! nici la tine, nici la mine, la nimeni! dacă vrei, fumăm undeva în oraș.

— ești gay, nu? asta era!

— n-ai nimerit-o.

— dar?

— doamne… o să-ți povestesc mai încolo, ți-am promis! ce te grăbești așa?

— e secret de stat?

— nu toți oamenii sunt ca tine, soni! unii sunt pur și simplu mai discreți. tu te-afișezi cu cancerul ca fiind singurul lucru care te face specială… tu ești soni cu cancerul.

— vai! ai reținut cum mă cheamă… am întors-o eu.

— te cheamă sonia, prietenii îți spun soni… nu era greu.

— nu mă afișez cu cancerul, domnule mihai! eram la un căcat de terapie de grup, locul unde puteam să vorbesc cel mai liber despre asta.

— habar nu aveai ce căutai acolo, recunoaște! nu era vorba de nicio terapie. era vorba doar de tine și de cancerul tău, singurul lucru interesant care ți se întâmplase.

— ești dus cu pluta!

— dar e normal că ai avut reacția aia egoistă. mă refer la faptul că ai plecat. erai la început. mai aveai puțin și dădeai din picioare de plictiseală când vorbea altcineva. nimeni nu vorbește la prima ședință, mai ales când e vorba de un grup deja format.

— hai frate, e vina mea că grupul era deja format?

— doar eu și puștoaica aia am rămas vii… și savi, evident.

— pe bune?!

— știu că te-ai înscris pentru noul grup. o să ne vedem mai des.

— de unde naiba știi? ești doctor, e clar!

— sunt la al patrulea grup, soni. m-am împrietenit cu savi demult, îmi spune totul. știu cum e când întâlnești prima oară străinii ăia și-ți vine să le dai în cap. pentru că moartea ta e mai importantă. știu cum e să cunoști oameni

acolo și să afli apoi că… nu mai sunt. ar trebui să treci prin asta. să vezi ce urmează să se întâmple și cu tine, să vezi cum ceilalți trec peste, trag un oftat, își văd mai departe de viețile lor, indiferent cât de fragile par… nu trebuie să fii doctor. în afară de mine și de puștoaica de care-ți ziceam, o singură excepție am întâlnit până acum. unul care a scăpat de cancer la plămâni. operație și noroc. bafta lui! cel puțin pentru o perioadă, doar știi… cancerul poate reveni când ți-e lumea mai dragă.

— ok… și tu ce mai cauți la ședințele-astea?

— învăț… cunosc oameni… e singurul loc unde ies și vorbesc despre ale mele. ai să mă cunoști, ai să vezi… nu sunt chiar atât de sociabil precum par acum.

am plecat. nu înainte să-mi deseneze în palmă un fel de elefant.

am fumat jointurile în drum spre universitate. am ocolit ceva.

am mers în clubul unde lucra florin. m-așteptam la asta. acolo nici urmă de scenaristul pervers, lucru care m-a liniștit și totodată m-a făcut să mă tripez. aveam impresia că stătea undeva ascuns și ne urmărea.

nu l-am mai stresat pe mihai. știam că urma să aflu mai multe în câteva zile. am stat de vorbă, praf fiind, așa, ca doi prieteni buni care se cunoșteau de-o viață. cu el, aveam un sentiment ciudat de siguranță. trecuse ceva timp de când simțisem așa ceva.

am reușit să-l conving să vină cu mine să dansăm. chiar dacă nu a durat mai mult de cinci minute, sângele a început să zvâcnească puternic. am luat-o și mai razna.

când nu se uita la mine, îl analizam. erau secunde prețioase în care observam că e un bărbat frumos. un bărbat de afiș, chiar i-am spus asta. nu mă săturam de el.

misterul și calmul pe care le dobândise prin naiba știe ce întâmplări mă atrăgeau. avea probabil orice femeie pe care și-o dorea. și nu-și dorea niciuna.

pe lângă el, păream un copil bolnav de o simplă răceală. un copil care cerea doar atenție.

știa să râdă, însă își controla stările, ca și cum în fiecare zi și-ar fi propus să nu zâmbească mai mult de cinci-zece minute. era și un bun ascultător.

moartea era departe de universitate. poate chiar de tot bucureștiul. materia din jurul nostru se descompunea, apoi se recompunea. aveam timp să ne exersăm toate simțurile.

mihai îmi călca viermele de pluș colorat, râma tot mai fragilă din stomacul meu bolnav.

o să fie bine, nu?

nu știam nimic despre el. uram asta!

îmi doream să am puterea să-l iubesc. îmi doream asta de când îl văzusem prima oară.

dragoste la prima vedere la 27 de ani, când mai am o nenorocită de lună de trăit? dumnezeu poate să fie chiar atât de ironic? sau chiar trebuie să le trăiesc pe toate în ultima clipă?

*** * ***

a doua zi cineva suna isteric la sonerie. am sărit din pat speriată.

visasem că începusem să mă joc frisbee cu gardienii din cimitir. gâfâiam.

mi-am amintit de mihai. m-am uitat în palmă. carioca era mai ștearsă, din cauza transpirației, însă elefantul era acolo.

insistența vizitatorului matinal mă enerva. era șapte și ceva dimineața și prea multă lumină. mi-am pus ochelarii de soare și m-am repezit spre ușă.

niciun organ nu mă durea, niciun os, nimic. era prea bine să fie adevărat. m-am oprit în dreptul ușii. totul părea în regulă, poate chiar prea în regulă.

nici n-am apucat să trag ușa, și un bărbat nervos a năvălit în garsonieră. era cât pe ce să mă lovească în viteza lui, mă panicasem.

— cum?! cum ai putut să nu-mi spui?

— doamne, paul! asta-i intrarea ta în scenă după juma' de an?

— e adevărat, nu?!

— ce dracu să fie adevărat?

mi-a smuls ochelarii de soare și i-a aruncat pe hol. gâfâia. mai avea puțin și scotea flăcări pe nări. nu-l văzusem niciodată atât de nervos.

când a încercat să mă îmbrățișeze, l-am lovit cât am putut de tare în față. aveam peste o mie de motive să i-o dau. nu s-a clintit. mi-a răspuns printr-o palmă zdravănă. m-am lovit de perete.

— de ce nu mi-ai spus?… a devenit blând.

mi-am pus ochelarii la loc. îmi simțeam obrazul stâng arzând.

paul nu mă lovise niciodată. s-a rezemat vinovat de perete, și-a pus o mână pe față, cât să nu-i văd ochii înlăcrimați. avea buza de jos spartă, începuse să-i curgă sânge de o culoare grena.

eram bucuroasă să-l văd rănit. *în sfârșit, îl doare!* am țipat în mintea mea.

— cine ți-a spus?

— ghici! cine naiba putea să-mi spună?!

— o omor pe dana! chiar dacă-i ultimul lucru pe care-o să-l fac, o omor! futu-i…

— dar de ce nu mi-ai spus tu?

— pentru că nu am nevoie de tine, d-aia! nu te uiți la tine? afli că mai am o lună de trăit, intri peste mine, mă sperii ca pe un câine, dup-aia îmi fuți și-o palmă? ce pula mea crezi că faci? de prost ce ești, uite d-aia nu ți-am spus!

am trântit ușa. m-am grăbit spre baie să-mi dau cu apă rece pe față.

— aș fi avut grijă de tine… s-a auzit vocea lui parentală, urmându-mă.

— ai fi avut pe mă-ta! nu am nevoie de mila și de grija ta! oricum nu-nțelegi diferența! nu am avut nevoie până acum și nici n-o să am nevoie! du-te în pizda mă-tii de unde ai venit!

— unde am greșit, soni?

— tu? tu n-ai greșit cu nimic, mititelul de tine, tu ești doar prost făcut grămadă! eu am greșit că am așteptat minuni. din partea ta. it-istu' lu' pește!

— te-ai schimbat, soni…

— nu zău? la ce te-așteptai? să vezi poze cu noi pe pereți? să plâng după tine și să stau smiorcăindu-mă pe canapea văzând cum trec pe lângă mine ultimele zile? normal că m-am schimbat, idiotule!

— droguri îți trebuie ție acum?

— vorbești ca un primar de țară… parcă tu nu bagi o iarbă din când în când, ești dus?

— o iarbă, da! una, din când în când! nu jointuri după jointuri și amfetamină și alcool cu kilele și extasy-uri și cocaină și dracu știe ce căcat ai mai luat, că poate nu i-ai spus chiar tot danei!

— nu văd de ce te fute pe tine grija! apari după juma' de an în care te-a durut în cur de tot, apari pentru că

ai aflat de cancer și începi să-mi spui că ce? că m-am schimbat?! că iau droguri?! nu înțeleg ce cauți aici, nici tu nu cred că înțelegi!

— adică trei ani n-au însemnat nimic, nu? cred că am tot dreptul să fiu aici!

— te comporți ca o pizdă nefututǎ! trei ani?! trei ani pierduți!

— ok, n-a fost să fie, soni! mare brânză! am fost în ăștia trei ani unul lângă altul. și cancerul totuși… e o chestie pe care i-o spui unui om cu care ai stat trei ani, nu crezi?

— băi, tu ești tâmpit?! nu ți-am spus, ok! dar ai întrebat de mine? puteai să mă găsești deja moartă. m-ai fi învinuit și atunci că nu ți-aș fi spus? tu ai plecat, idiotule! și n-am auzit nimic de-atunci! crezi că aș fi avut nevoie de mila ta? știi tu prin ce-am trecut? auzi la el, are dreptul să fie aici… dreptul pulii! habar nu ai ce mi s-a întâmplat și cum sunt de o jumătate de an! nimic nu mai e cum a fost! vii să-mi spui că m-am schimbat, ești cretin?! omule, ești un străin pentru mine! pentru lumea mea!

paul a crezut că dacă mă lasă câteva minute în pace, urma să mă liniștesc.

m-am închis în baie.

am dat drumul la duș ca să nu-l aud cotrobăind prin garsonieră. era probabil șocat. în loc de cd-uri și alte prostii erau acum cărți. televizorul dispăruse. zeci de cutii de pastile și scrumiere umplute până la vârf, spații goale în care eu îmi aruncam mintea.

după zece minute am ieșit.

— soni, spune-mi te rog cu ce pot să te ajut… orice!

— să pleci!

— nu asta vrei…

— nu asta vrei tu să vreau. eu vreau să te cari! înțelege că nu mai însemni nimic! e așa greu?

— nu te cred!

— cum vrei să-ți demonstrez? zi-mi cum! du-te dracului de unde ai venit și lasă-mă să-mi trăiesc zilele-astea cum trebuie!

— cu droguri?! cu puli peste puli?! cum să te las așa?!

am fugit în bucătărie. am luat un cuțit.

— mă amenințі?!

— dacă nu ieși, o să iasă urât de tot! mi-ai dat o palmă zdravănă și o să am grijă să se învinețească!

legitimă apărare, ai auzit de asta? e și-așa o fază clasică. fostul iubit, înnebunit de gelozie, se întoarce să-și omoare iubita. după ce-i cară câțiva pumni și palme, ea ajunge la cuțit…

m-am apropiat de el. o puteam lua razna în orice moment.

paul nu fusese niciodată vreun mare bătăuș. putea la fel de bine să mă lase lată la pământ, cu tot cu cuțit, puteam la fel de bine să i-l înfig direct în stomac sau în inimă.

— soni, lasă naibii cuțitul ăla jos! lasă-l, te rog!

o furie dementă pusese stăpânire pe mine.

visam. nimic rău nu putea să se întâmple. totul era un joc cât se poate de simplu. dacă ar fi reușit să-mi ia cuțitul, probabil îmi luam o bătaie zdravănă. nu mă interesa, nu mi-era frică de durere. mai exista varianta în care după ce mă izbea de ceva, lua cuțitul și-l înfigea în mine, luat de val, cuprins de gelozie și cine știe câte altele mai simțea. nu-mi păsa.

invers totuși, ar fi fost și mai ok. îl visam deja mort. puteam inventa apoi o poveste drăguță poliției. fusesem agresată. nu avea ce căuta acolo. vecinii auziseră probabil câteva țipete și uși trântite. dacă nu, urma să mă asigur că le-ar fi auzit.

în timp ce mă gândeam la toate posibilitățile, s-a auzit soneria.

— soni, e timpul să lași cuțitul ăla… o să plec. dar răspunde la ușă, ok?

— nu, n-o să pleci! abia aștepți să las cuțitul jos… vei tăbărî pe mine! ca un animal prost ce ești!

m-am întors încet în bucătărie. am luat în cealaltă mână încă un cuțit, singurul de fapt care mai era în toată bucătăria. mă simțeam în siguranță cu o armă în fiecare mână. șansele de reușită se dublaseră, mă gândeam chiar la un procent de 80%.

nu știam cine era la ușă. așa că am țipat, crezând că o să-l sperii zdravăn atât pe paul, cât și pe necunoscutul care aștepta să-i răspund. am răcnit groaznic, ca și cum m-ar fi strivit ceva. ușa garsonierei s-a deschis și dana a intrat în viteză.

— doamne!!! și a rămas paralizată după numai câțiva pași. soni, lasă cuțitul ăla, doamne!!!

— dacă în două minute nici tu și nici paul nu vă cărați o să încep să mă apropii! și o să dau cu cuțitele-

astea în toate părțile!!! n-aveți cum să scăpați neatinși, chiar dacă o să dați dup-aia cu mine de pământ! n-o să cedez ușor!

— soni, te rog… ce naiba te-a apucat?

— ce m-a apucat?! ce caută boul ăsta la mine în casă, făcând pe marele învățat și arzându-mi o palmă de am simțit că-mi sar dinții din gură?! proasto! ce credeai că o să rezolvi?!

șansele mele scăzuseră undeva la 50%. aveam acum doi adversari.

— ai lovit-o?

dana s-a dus lângă paul, cerându-i socoteală. eu m-am încordat și mai tare. m-am apropiat câțiva centimetri. un pas de fapt. garsoniera părea imensă.

i-a văzut sângele uscat de pe bărbie și rana de la buză. s-a întors, a observat și obrazul meu stâng înroșit.

toți tăceam. fiecare se gândea la ale lui. eu la cum să-mi înfig cuțitele în amândoi. paul la cum mă pierduse și la cât de ciudată era situația. dana vroia să salveze ce mai putea, să devină o eroină. își alesese însă un moment cât se poate de prost.

trei. m-am încordat cât am putut de tare.

doi. fețele lor erau tot mai panicate.

unu. am răcnit. m-am repezit spre ei, cu mâinile ridicate și vârfurile cuțitelor în jos, lucind și mirosind a moarte.

s-au întors instantaneu, într-un sincron perfect, s-au grăbit spre ușă, aproape împiedicându-se. o căzătură le-ar fi fost fatală.

am ieșit după ei, continuând să zbier. șansele mele crescuseră la 90%. eram un animal.

o secundă de liniște totuși… mi-am dat seama că îmi câștigasem înapoi locuința. m-am întors repede de pe scări, am intrat în casă, am trântit ușa și am încuiat-o bine.

* * *

15 iulie. nu era nimic schimbat în cabinetul doamnei savin. ajunsesem cu mai bine de un sfert de oră înainte, am avut timp să admir din nou holul primitor.

doamna savi, cum mă rugase să-i spun, ca și cum aș fi început să fac parte din gașcă, îmbătrânise. ori mi se

părea asta ori la început nu avusesem forța să fiu atentă și la ceilalți.

câte altele am ratat, în disperarea mea?

mi-a zâmbit când a deschis, ca o bătrânică politicoasă care așteaptă pensia. m-a invitat la o cafea, dar am fost nevoită s-o refuz.

— știam că te vei întoarce. am câștigat chiar un pariu cu prietena ta… a sorbit din ceșcuța verde de cafea.

a continuat să mă întrebe diverse. nu mă puteam gândi decât la dana și la înjurături. m-am stăpânit cu greu să nu răspund obraznic. savi nu avea nicio vină până la urmă, așa că o aprobam dezinteresat în tot ce spunea.

pe măsuța din sticlă erau aceleași reviste străine de psihologie din 2005. doar culorile păreau mai șterse. când am văzut cele trei cărți de care nu se atinsese nimeni, m-am gândit la andrei. m-am gândit la povestea fiecărui roman de acolo, m-am întrebat dacă semăna cu a mea, dacă nu cumva fac o prostie prin faptul că nu mă uit nici măcar la titluri. n-aveam timp de asta.

floarea din colțul holului nu crescuse. m-am prins că e din plastic. savi își aranjase în așa fel decorul cât să pară că acolo timpul stă în loc. fiecare colțișor fusese analizat și calculat să arate într-un anumit fel. până și culorile și luminozitatea din cameră. până și felul în care ea se îmbrăca, de fiecare dată altfel, dar în aceleași culori.

în scurt timp camera s-a aglomerat. încă cinci tipe, toate arătau ca și cum cerul le putea pica oricând în cap. dacă în martie terapia mi s-a părut o tâmpenie și oamenii de acolo plictisitori, acum abia așteptam să-i cunosc.

mihai a intrat cât se poate de relaxat. zâmbea. arăta de parcă i se întâmplase naiba știe ce minune. s-a așezat pe canapea, lângă mine. m-a sărutat pe obraz. toată lumea ne-a privit suspect. mi-a plăcut asta. cred că mă și înroșisem puțin.

— ești ok?

— abia aștept să te-aud.

— păi o să m-auzi… că eu voi da tonul. așa e de când am început. am fost exact ca tine și am început să turui de la prima ședință. apoi am deschis fiecare grup. sunt de-al casei deja, ce naiba, și mi-a tras mâna ca să vadă dacă mai aveam desenul. mi-a zâmbit satisfăcut.

am intrat în cealaltă cameră. ne-am așezat unul lângă altul, restul cum au nimerit. acelea urmau să ne fie locurile pentru fiecare ședință.

am primit ecusoane pe care trebuia să ne scriem numele și vârsta, dedesubt boala de care sufeream și data când bănuiam că vom muri.

soni, 27, cancer la stomac, 15 august sau mult mai târziu. am îngroșat cu pixul literele. mereu am fost obsedată de detalii. mi l-am pus în piept cu grijă.

toți ne studiam ecusoanele, curioși.

trei cancere mamare, o leucemie, încă un cancer la stomac și mihai, căruia nu-i puteam citi ecusonul din poziția în care eram.

m-am aplecat peste el. mihai, 34, hiv, semnul întrebării.

— băga-mi-aș picioarele, chiar ești…

— da, ți-am spus că sunt. dar vorbim mai încolo despre asta… a șușotit el.

savi ne-a adus pahare. aveam sucuri, ceva băuturi tari și scumpe, apă… pe masă fursecuri și alune. am ronțăit câteva.

mihai a tușit insistent de câteva ori, cât să capteze atenția. nu trebuia însă, era singurul bărbat de acolo și arăta al dracului de bine. i-am spus asta la ureche. a zâmbit. după care m-a ciupit de picior destul de tare, pe sub masă. am înțeles că trebuia să tac.

aproape mă bufnea râsul când îi vedeam pe toți triști.

— după cum vedeți, pe mine mă cheamă mihai. am scris aici…

îl priveau curioase. eram sigură că toate se gândeau cum să i-o sugă, îmi venea să le smulg părul din cap și să le strivesc capetele de pereți.

— ăăă… eu mă ocup de partea introductivă, să zic așa… nu mai sunt demult un simplu pacient. mă puteți considera un fel de asistent al elenei. sau al doamnei savi sau savin, după cum o cunoașteți fiecare. acesta este al patrulea grup pe care îl încep. de aceea știu cum vă simțiți. am trecut prin asta. am văzut mulți trecând prin asta.

s-a oprit. și-a umplut un pahar cu apă minerală.

— n-o să mă lălăi foarte mult, știu că nu aveți timp de pierdut… chiar știu asta! vă spun însă de la început că n-o să vă simțiți extraordinar aici. n-o să se întâmple minuni. n-o să scăpați de boli, poate doar de fobia voastră de moarte. nu din prima însă și nici din a doua ședință.

s-a oprit o secundă. ne-a privit pe toate, de la stânga la dreapta.

— o să vă spun cum am ajuns eu aici, a înghițit apoi în sec, după care a mai sorbit o gură de apă. ceva îl jena. savi s-a încruntat puțin, văzându-l că ezită. acum un an și jumătate, a continuat el… peste trei zile, pe 18, se face fix un an și șapte luni… veneam de la o întâlnire de afaceri. din ploiești. eram cu mașina și mă grăbeam să ajung în brașov pentru altele. în bucurești mă așteptau ai mei, nevastă-mea adică și fi-miu, să mergem la mare…

paralizasem. mi-am pus o mână în dreptul feței ca să nu-mi vadă reacțiile.

— în fine, le stricasem toată vara. amânasem de ceva timp vacanța din cauza întâlnirilor mele. vroiam să deschid un lanț de magazine și în ploiești și brașov, nu stau acum să detaliez… era important pentru mine, nu vedeam niciun motiv atunci pentru care să amân întâlnirea cu câțiva boși de pe-acolo. în ploiești nu m-am înțeles cu nimeni. pierdusem timpul, crezând că o să găsesc niște parteneri de afaceri ok. pe naiba! am plecat dezamăgit spre brașov. era undeva pe la opt dimineața, intrasem pe autostradă și, la nu mai mult de zece kilometri, un accident. o dacie roșie, chiar în fața mea, încercând să depășească un camion, a intrat pe contrasens, nu s-a asigurat, nu-mi pot explica… bang! am avut un noroc chior că nu a ricoșat în mine. s-a dus pe marginea autostrăzii. am tras imediat pe dreapta, am coborât. mașina care circula regulamentar nu pățise nimic, slavă domnului. era o familie. un tip, nevastă-sa probabil și cu doi copii foarte speriați. fuseseră zdruncinați tare. ăăă… vă deranjează dacă fumez?

toată lumea i-a permis, chiar și savi.

— aici în general ni se permite orice, însă nu știu câți sunteți fumători și câți nu… d-aia v-am întrebat. fumați și voi dacă vreți.

toate ne-am scos din geantă câte-un pachet de țigări. nu era niciun nefumător printre noi. una dintre tipe, maria, așa scria pe ecuson, a deschis o fereastră.

— vă plictisesc?

— zi odată…

— domnișoara a mai fost pe aici, în grupul trecut, a explicat el, făcându-le pe toate să înțeleagă că nu era nimic între noi. dar nu știe povestea.

îmi venea să-i crăp capul.

— continuați… s-a auzit o voce curioasă.

— hai, poate ei nu-i comentezi ceva, am mormăit.

a tușit din nou artificial. și-a umplut iarăși paharul.

m-a călcat pe picior.

— așa… am lăsat oamenii aceia speriați și am fugit să văd ce făcea nebunul cu dacia răsturnată. m-am băgat pe geamul mașinii. l-am tras afară. era plin de sânge. era inconștient… am sunat imediat după salvare. în jurul meu și al puștiului vitezoman întins pe marginea autostrăzii, se adunase ceva lume. nimeni nu făcea nimic. am stat cinci minute. l-am spălat pe față, l-am pălmuit puțin, încercând să-l trezesc, tâmpenii d-astea. nici urmă de salvare. n-am mai stat pe gânduri. l-am urcat la mine în spate și, la prima pasarelă, am întors spre ploiești. știam că dacă ajung repede, îl pot salva…

și-a stins malboro-ul, a mai luat o gură de apă.

— am ajuns la spital, am intrat cu el în brațe, am țipat după doctori… l-au luat unii de la intrare, în fine… are ceva șanse, îmi spuneam. m-au pus să completez sute de foi. a venit și poliția, le-am explicat, le-am dat datele de contact, i-am dat numărul de telefon și doctorului care preluase cazul, pentru a mă anunța de starea tipului… eram plin de sânge. am revenit la hotelul de unde abia plecasem. mi-am închiriat câteva ore o cameră. m-am spălat, m-am schimbat cu alte haine, după încă o oră și ceva eram gata de plecare. am luat-o iar spre brașov.

și-a mai aprins o țigară.

— e ultima, promit să nu vă mai afum.

bănuiam sfârșitul poveștii.

— după cum probabil ați ghicit, la două săptămâni de la faza cu ploieștiul primesc un telefon. eram încă la brașov, întâlnirile dăduseră rezultate… domnul mihai enache? da. vă amintiți de pacientul cutare cutare pe care la la la și la la la? ce s-a întâmplat cu el? din păcate avem o veste proastă. offf… n-a scăpat deci… ba da, pentru un timp am reușit să-l readucem printre noi, însă nu cred că va mai dura mult până când… acum e viu? se poate numi și viu. nu înțeleg, domnule doctor… este bolnav de sida, domnule enache. și aia a fost. au aflat abia după două săptămâni… spitale românești… am lăsat telefonul, m-am dus direct să-mi fac analizele. iată-mă infectat cu hiv. de la cea mai mare prostie care mi se putea întâmpla. de la faptul că am vrut să salvez un om…

îmi venea să plâng.

— am rupt relațiile cu toată lumea. cu părinții mei, cu prietenii mei. am divorțat, fără să-i spun nevesti-mii de

ce. am renunțat la copil, la tot, nu vroiam să treacă și ei prin…

toate aveam ochii înlăcrimați.

— și ce caut eu aici? ca să-mi termin povestea… eram terminat atunci. cred că mă înțelegeți, probabil mai bine decât oricine. am cunoscut-o pe elena, pe misterioasa doamnă savi, printr-o întâmplare fericită. și după multe ședințe cu dânsa, am hotărât împreună, cu o parte din banii care mi-au rămas, să deschidem acest cabinet. și să facem aceste ședințe de terapie de grup. eu n-am nicio specializare, mă ocup de introduceri…

* * *

— unde e cimitirul bolnavilor de sida? l-am întrebat pe cancerul de stomac.

— nu-i chiar așa departe.

— și după ce o să mă mut de tot aici… pot face excursii din când în când acolo?

— ești proastă?! când o să vii aici nu vei ieși din cutia ta decât dacă o să am chef să-mi faci o muie! și… uită-te și tu puțin în jurul tău…

crucile nu se mai terminau.

— la câte pot alege, crezi că o să mă intereseze capul tău chelios?

— și de acolo aici nu se pot face vizite?

— e un bărbat, nu?

— da, e un bărbat…

— nasol atunci! bărbații nu sunt buni de muie! a început să râdă isteric.

— dar…

— dar ce?! a țipat iritat.

— dacă mă îmbolnăvesc de hiv… poate n-o să ajung aici. e o șansă, știi?

nu mi-a răspuns. a plecat mai departe trăgând dintr-un joint baban.

— să-mi bag pula-n mă-ta!!! am țipat cât am putut de tare.

— nici cel mai masochist om n-ar vrea să-și bage pula, asta dacă ar avea una, în mama cancerului de stomac! asta a fost bună! râdea isteric. poate să-i dai limbi, dar cred că ai prefera să te fuți cu viermii…

între cinci și opt dimineața viermii se odihneau. nu se mai auzea niciun țipăt.

puteam sta de vorbă cu orice mort.

de la oana, puștoaica de lângă mormântul meu, pe care încercasem inutil s-o salvez, am aflat că în aceste trei ore corpul se regenerează complet.

înăuntru nu era chiar atât de nasol. nu între șapte și opt, atunci când ai picioarele și ochii la locul lor. înăuntru e ca un fel de cameră în care poți lua cu tine câteva lucruri de acasă. gen o carte sau hârtie și-un pix sau niște acuarele. asta mă mai liniștea.

— oana, știi ce m-am gândit?

— uimește-mă!

— aș putea scăpa de aici, știi?

— știu. poți să te sinucizi. dar prefer cimitirul ăsta!

— nu… aș putea să mă infectez cu hiv, știi? însă dacă fac asta, e foarte posibil să mor tot din cauza cancerului… mă gândeam să mituiesc poate pe cineva din cimitirul ăsta… auzi, cine de aici poate decide din ce cauză o să mor? cine e peste idioții ăștia?

— patronu'!

— cine dracului e patronul?

— e exact tipul pe care îl cauți! dar pe patron îl vezi o singură dată, la intrare. el decide ce și cum. odată ce te-a trimis undeva, nu ai cum să mai scapi. trebuie să fii convingătoare…

— am priceput…

— dar cred că e mai nasol acolo, în cimitirul sidoșilor.

— de ce?

— fleoșc, nu știu, așa cred… trebuie să fie nasol și acolo într-un fel sau altul.

— da, dar acolo aș putea să-l văd pe mihai…

— nimeni nu are cum să iasă din camera lui. și dacă iese, ai văzut ce fac gardienii.

— asta pentru că te-au auzit! urlai oana, ce dracului?

— fii tu silențioasă, dragă, cu picioarele smulse!

— m-aș chinui… aș învăța să suport durerea…

— cine știe ce reguli sunt acolo?! ești dusă cu pluta!

era bine să ai câțiva prieteni pe lângă mormântul tău. timpul trecea mai repede, aflam și tot felul de amănunte utile.

îmi pregăteam marea evadare. studiam tot, însă dacă ar fi fost să ajung până la urmă în cimitirul sidoșilor, nu

mi-ar mai fi folosit la nimic. cine ştie peste ce dădeam acolo?

exact ca în prison break. începusem să-mi fac schițe cu aleile mai importante, cu aleile mai pustii, cu gropile goale pe care le-aş fi putut folosi ca ascunzişuri, notam tot. simulam alarme false și vedeam cât de repede pot ajunge gardienii în diferite locuri, testam vigilența șefilor…

asta până mă trezeam pe culoarul spitalului și-mi vedeam capul rostogolindu-se. și doctorii dansând pe dârele de sânge și bucățile de creier lăsate în urmă.

* * *

— nu pricep de ce un elefant…

— de-acum încolo, de fiecare dată când vei vedea un elefant, îți vei aminti de mine. ți-am creat un mit personal… așa-i spun eu.

— aha… adică te-ai gândit tu sau știi de undeva că oamenii bolnavi de cancer vor să meargă în… india de exemplu, nu?

— nu măi, când o să vezi unul la televizor sau când o să auzi un banc cu elefanți sau naiba știe, la asta mă refeream. de ce strici momentul?

— ia zi-mi tu un banc cu elefanți.

— habar nu am.

— cu un elefant fumat, hai! trebuie să știi!

— nu am văzut niciodată un elefant. sau o girafă. sau un pinguin.

— nici nu există toate astea. sunt trucaje. totul e o conspirație tâmpită.

mihai râdea.

pe motoare erau puștani cu teneși de doi lei, cumpărați la două milioane, care se dădeau importanți. ei nu erau pe moarte…

— și din cauza hiv-ului nu…

— da! mi-a tăiat-o din scurt.

— i-ai părăsit pur și simplu? așa, mințindu-i?

— ce era să fac? uneori adevărul e de tot căcatul.

— dar meritau să știe, mihai!

— să știe ce? cu ce-i ajută? mai bine să știe că sunt un nenorocit care și-a găsit alta. așa le-a fost mai ușor să treacă peste. un divorț obișnuit, nu o tragedie…

— dar nu e corect…

— soni, hai să nu vorbim despre corectitudine, ok? despre cum am rămas eu cu hiv-ul și cum ai tu cancer, da? ce e corect pe planeta asta?

— și… de-atunci… nimic nimic?

— adică?

— n-ai căutat și tu după un timp o tipă bolnavă de hiv?

— nu mă interesează, nu pricepi? sunt mulțumit de viața mea exact cum e acum.

nu boala era punctul lui slab, ci el însuși.

— hai să mergem la mine, să vedem un film.

— nu!

— să jucăm ceva, un monopoly, o tablă, un șah…

— nici…

— băi, nu poți continua așa!

— tu nu pricepi că așa sunt? nu mai trage de mine, mă enervezi!

— ok, fii atent…

se uita oriunde, numai la mine nu.

— mai am o lună de trăit, da?

— se pot întâmpla minuni…

— mai am o lună de trăit, mihai! crezi că îmi pasă că ai hiv?

— deci vrei să profit de tragedia ta?!

— nu, eu vreau să profit de ea! e alegerea mea!

— ești dusă! n-o să se întâmple niciodată! puteam s-o fac demult dacă vroiam neapărat.

dar nu cu mine.

— mihai, de când cu cancerul… am luat-o razna… am întâlnit tot felul de ciudați cu care mi-am tras-o. nu vreau să-ți spun despre astea, să nu…

— nu-mi spune atunci!

se însera. era tot mai multă gălăgie.

— știi ce mă gândeam?

— nu mă culc cu tine! nu mă culc cu nimeni!

— așa, deci mă gândeam că o să desenez și eu elefantul ăsta unui tip. mihai era vizibil deranjat. și… o să-i bag aceeași poveste cu mitul personal și… el la rândul lui o să facă la fel, toți oamenii îndrăgostiți din bucurești vor desena elefanți, știi? și nimeni n-o să știe că asta a pornit de la tine!

— bravo…

— ai mai desenat altcuiva vreun elefant?

— nu, am fost spontan.

— să te cred?

un tip ne-a întrebat dacă el și gagică-sa pot să se așeze la masa noastră. i-am lăsat, chiar dacă am fi vrut să stăm singuri. la nici cinci minute, au început să se ciondănească.

— deci… am profitat eu de situație, cât să fiu sigură că cei doi ne aud. eu mai am o lună de trăit și vreau s-o trăiesc cu tine, ok? poți să accepți decizia mea?

— aaa… vrei să devii eroina mea… ei bine, n-o să fii!

— nici nu mi-a trecut prin cap asta, mihai!

— minți!

— ok, m-am gândit, ești mulțumit? m-am gândit că mă pot salva prin tine, ok?

cei doi paralizaseră. nu se uitau la noi, aveau capetele băgate în pământ.

— și tu vrei să te culci cu mine! nu mă minți, te-ai gândit la asta de o mie de ori!

— ok, dacă tot suntem la confesiuni…

— și ce te împiedică? hiv-ul? mai am o lună de trăit, mihai! asta vreau să fac! înțelege!

— înțeleg. înțelege și tu că nu pot să fac asta.

știam cât de fragil era și că insistența mea îl putea îndepărta și mai tare.

situația mă depășea.

— de ce trebuie să ne-o tragem neapărat?

— nu vreau să mi-o trag cu tine… nu cum mi-am tras-o cu alții… între noi n-ar fi un simplu futai… nu pot să-ți explic.

zâmbea. știa foarte bine la ce mă refeream, însă nu m-ajuta deloc.

— spui asta, crezi asta… doar pentru că nu mă poți avea atât de ușor.

#15. metamorfoza

am vrut să văd dacă odată cu cancerul și odată cu apariția lui mihai în viața mea, unele lucruri s-au schimbat.

m-am întrebat de exemplu de ce nu-mi plăcea pepenele galben. nu-mi aminteam nici măcar gustul lui, aveam doar încredere în deciziile pe care le luasem în trecut.

am pus la îndoială tot ce știam despre mine.

l-am luat de mână pe mihai și am mers în obor să căutăm pepeni. i-am explicat pe drum etapa revoluționară prin care treceam. s-a amuzat.

nu mai fusesem de ceva timp într-o piață. pe lângă mizerie, protejată foarte bine de blocuri și de primărie, am descoperit plăcerea simplă de a te învârti printre zeci de tarabe cu fructe, alături de cineva pe care să-l ții de mână.

ai fi spus că suntem împreună de ceva timp, că ne potrivim, singurul punct comun însă era resemnarea. nu aveam planuri de viitor. nu eram nici măcar politicoși, dacă simțeam că trebuie să spunem ceva, o făceam pur și simplu.

dacă vroiam să ne luăm de cineva pe stradă, ne luam. trăgeam șuturi în fund puștilor emo. așa, din senin, în mijlocul străzii. ne distra la culme.

dacă aveam chef să furăm ceva dintr-un magazin, furam. de obicei ciocolată.

ne plăcea să râdem. din momentul în care ne-am cunoscut, am reușit să ne deblocăm mușchii atrofiați ai feței. eram expresivi. ni se umflau venele pe față, ni se colorau obrajii, uneori zâmbeam atât de mult încât ni se făcea frică să nu ne crape buzele. și pornind de la ele să ne spargem în mii de bucăți de carne care să se împrăștie pe stradă.

m-am gândit că pentru asta urma să-mi placă pepenii galbeni. am cumpărat unul de vreo patru kilograme și ceva de la un moș.

în afară de țigani, toată piața era plină de bătrâni. simțeam că le invadasem teritoriul. se uitau ciudat la noi, de parcă am fi fost un cuplu de plutonieri.

sincer, m-am simțit în obor ca într-o țară străină. mă gândeam la un trib pierdut prin peru. clădirea modernă a primăriei care ascundea acest tomberon imens îmi aducea aminte de america de sud, chiar dacă nu am fost niciodată acolo.

am trecut amândoi repede peste agitație. ne-am continuat cumpărăturile. teneși chinezești la zece lei pentru fiecare, teneși pe care i-am considerat simbolul comuniunii ieftine dintre noi. două cartușe de țigări aduse din republica moldova. un acvariu mic și doi melci de apă, plus mâncarea lor pe o lună, toate la mai puțin de 150 de lei. un transformator cu care n-aveam ce face. vânzătorul fusese însă simpatic.

în stație, așteptând troleul, mi-am dat seama că fără cancer nu aș fi intrat niciodată în vorbă cu mihai. probabil nici nu l-aș fi cunoscut, dap-ăi să descopăr în el bărbatul de care am avut nevoie dintotdeauna.

bine, la fel n-aș fi băgat în mine o grămadă de tâmpenii, la fel nu m-aș fi culcat cu n indivizi doar ca să mă simt dorită de cineva. iar dacă m-aș fi împrietenit cu mihai înainte de aventurile mele cretine, nu știu dacă ar mai fi ieșit ceva.

eram norocoși. așa, cu bolile noastre și cu moartea așteptând la fiecare colț. înțelegeam lucruri pe care oamenii îngustați de vederea lor artificială habar nu aveau. noi ne bucuram și dacă găseam o pană de porumbel pe jos. de acolo porneau întregi filosofii.

am ajuns acasă nerăbdătoare să tai pepenele. am aruncat plasele și am fugit cu bila galbenă în bucătărie. m-am înfruptat dintr-o felie. mihai mă privea curios.

după două-trei mestecături m-a văzut cum am scuipat tot.

— deci… să nu mă iei cu *ți-am zis!*

era mândru că avusese dreptate în privința pepenilor. îmi spusese în piață.

tăcerea lui mă enerva. de fapt nu mă enerva, noi nu aveam cum să ne enervăm unul pe celălalt, nu aveam cum să ne supărăm sau chiar să ne certăm vreodată. timpul nostru era scurt, nu ni-l mai pierdeam cu orgolii ieftine.

nici măcar nu trebuia să avem încredere unul în celălalt, riscul era singura alternativă. ne aruncasem într-o relație mult prea solidă, mi-era frică de asta, de lucrurile obișnuite pe care le ratasem.

— n-o să mai încerc și cu zacusca sau cu piftia… e clar! ce nu mi-a plăcut până acum nici n-o să-mi placă vreodată…

mihai se așezase la masă și începuse să înfulece din pepene.

— te speli pe dinți dacă vrei să mă săruți!

noi nu ne sărutasem niciodată. îi era ca de obicei frică să nu mă infecteze.

— ok, da' trebuie să trec pe la mine, am nevoie de periuța mea de dinți.

— să mori tu că o să mă săruți? jură-te!

— nu fac promisiuni, soni.

— nu mă interesează, jură-te, și ține mâinile la vedere!



— știu că vrei să pleci… sau știu că te-ai gândit la asta…

— vrei să mă dai afară. te-nțeleg…

— nu! tocmai!

vroiam să nu plece niciodată. și să fi devenit nemuritori în garsoniera mea.

era aproape cinci dimineața. efectul whiskyului și al ierbii trecuse. ne uitam unul la celălalt, dezbrăcați.

— nu pot să cred că am făcut asta…

o parte a conștiinței lui tâmpite îl chinuia groaznic. își ținea mâinile pe față, se credea struț.

era absent. își încălcase principiile care îl salvaseră până atunci de astfel de stări.

eram amândoi speriați să o luăm de la început, jocul ar mai fi durat doar câteva săptămâni.

pentru că amânase atât de mult primul sărut, a fost ca și când m-aș fi sărutat cu cineva prima oară. pentru că mă refuzase de atâtea ori și vedeam sexul ca pe ceva chiar imposibil între noi, mă simțeam irezistibilă. cea mai dorită femeie de pe pământ. devenisem de fapt o femeie.

aveam fluturi în stomac. imaginea mă îngrețoșa. viermele dinăuntrul meu fusese de fapt o omidă. în tot acest timp rosese din mine ca dintr-o frunză.

se metamorfozase într-un fluture hidos. un fluture negru. ca un liliac aproape, cu colți și gheare la capetele aripilor.

iubirea mea era o insectă carnivoră. grețoasă, bolnavă, o mutație.

înăuntru nu mai era cleiul scârbos prin care să se târască cineva. se auzeau doar aripi bătând tare în stomac. cancerul era prins acolo, speriat ca de dracu'. făcuse față destul de bine citostaticelor, pastilelor, fumului de țigară, creierului meu tot mai întors pe dos, drogurilor… nu fusese pregătit pentru mihai.

— vreau să te muți aici.

— te grăbești, soni…

— am tot dreptul să mă grăbesc. și tu la fel. de ce naiba să nu facem ce simțim că vrem să facem? de ce vrei să ne oprim?! doar pentru că nu suntem siguri mie-n sută?

— da!

— n-o să fim siguri niciodată, mihai! oamenii divorțează și după 20 de ani.

— dacă n-ai fi avut încă o lună de trăit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— și multe altele. de ce trebuie să analizezi așa? totul e o întâmplare, nu văd de ce nu poți să te bucuri de ea. ce dacă faptul că am cancer m-a apropiat de tine? și tu, dacă n-aveai hiv-ul, îți vedeai de viața ta și probabil eram doar un futai de-o noapte. știi ce?

mihai tăcea.

— mă bucur că datorită cancerului te-am întâlnit! eu așa văd lucrurile!

— vorbești prostii!

— și acum am și cancer și hiv… ție nu îți pot da din cancerul meu, ar fi fost frumos să împărțim bolile care ne-au adus împreună..

— te poți trata! în două săptămâni de la infectare, te poți trata, știi asta! virusul nu e încă activ!

— nici să nu te gândești! nu vreau!

s-a ridicat și a început să trântească totul prin garsonieră.

— mi-ai promis că dacă o s-o facem, o să te tratezi!! mi-ai promis, soni!!

— nu! n-o să mă tratez după fiecare partidă de sex cu tine! nici n-o să folosim prezervative! vreau să te simt pe tine, nu plastic! mor într-o lună, mihai, trezește-te!! și lasă-mă în puii mei să fac ce vreau!!

— și dacă?…

— și dacă ce?!

— și dacă scapi de cancer, soni? cum o să fie atunci?

— n-o să scap de cancer…

— habar nu ai ce vorbești! n-o să vrei nici să auzi de mine atunci!

— mihai, poți să te oprești puțin?

a dat un pumn în perete. a tăcut. avea ochii înlăcrimați, maxilarul încordat și buzele strânse.

— asta e viața, ok? așa s-a nimerit… tu să iei hiv într-un mod cât se poate de cretin, eu să mă trezesc cu cancerul… să ne întâlnim la o ședință de terapie de grup. de fapt să ne întâlnim și să și stăm de vorbă la un mc… să îmi desenezi un elefant și… dacă nu vrei să accepți toate astea, spune-mi! nu îți cer să te arunci și tu în cap.

— sunt la fel ca tine, soni. simt aceleași lucruri… dar nu vreau să te îmbolnăvesc și pe tine de ce mi-a distrus mie viața.

— dar viața mea e deja distrusă, pricepi!? iar tu, tu mă salvezi!

— gândești așa doar pentru că mai ai puțin de trăit…

— nu mai am 15 ani, mihai, știu ce vreau!

m-am ridicat să-mi iau agenda. i-am aruncat-o după aceea în brațe.

— și asta nu mai vreau!



pe 20 iulie am plecat la munte. a fost pentru prima oară când am văzut mașina lui, aceeași cu care fusese în ploiești în urmă cu un an și jumătate.

nu mai condusese de ceva timp. nu a avut unde să meargă până atunci. și nici cu cine. se izolase în oraș. în aglomerație te poți ascunde cel mai bine, ești mai singur decât pe un munte pustiu.

mihai se obișnuise să trăiască noaptea. ca o cârtiță. îi plăcea liniștea, iar când se sătura de ea mergea în câteva locuri din centru pe care le găsise, unde putea vedea multă lume și unde știa că nimeni nu l-ar fi băgat în seamă. lua lecții de singurătate.

eu eram invers. nu m-am ascuns de nimic, ba chiar m-am aruncat cu capul înainte. el renunțase la sex, eu devenisem o parașută. el se închidea ziua în casă, eu ieșeam oriunde, nu suportam să știu că timpul trece fără să fac nimic.

el își ascundea boala, eu aproape că mă lăudam cu ea. căutam să dramatizez lucrurile.

de când ne-am cunoscut, devenisem mai calmă. el mai agitat. eram întotdeauna la poli opuși, ținuți bine însă de același punct comun, timpul foarte scurt rămas la dispoziție. moartea. libertatea totală.

— o să mor și madonna tot în top o să fie. și la 50 de ani… măcar atât vroiam să apuc, declinul ei. moartea ei. e frustrant, știi? panarama aia o să aibă o carieră mai îndelungată decât viața mea…

— știi ce îmi place la tine? a început să râdă.

— aș putea să-ți înșir cel puțin o sută de lucruri…

— te gândești la toate inepțiile. mori, dar vrei să vezi dacă până la urmă îți plac sau nu pepenii galbeni. te fute grija că madonna o să cânte mai mult decât ai trăit sau…

n-a mai continuat. trecusem de ploiești. nu căuta niciun loc pe șosea din care să înțeleg unde se petrecuse accidentul. nu ofta, nu era mâhnit, pur și simplu tăcea.

ascultam bob marley. îmi făcea poftă de cele patru grame de iarbă pe care le luasem cu noi. mi-am scos un joint. am început să caut o brichetă.

— vezi în bord! aproape că m-a speriat.

am deschis torpedoul. o grămadă de pachete de țigări, acte, un pistol și o cutie.

— pistolu' e adevărat?

— da… nu știi niciodată…

l-am luat. am început să mă maimuțăresc în oglindă, făcând pe tomb rider.

— îți stă bine.

— te excit mai tare dacă mă vezi cu o armă?

l-a bufnit râsul.

— să știi că ne putem juca o dată așa. dar numai după ce-mi iau o lenjerie de piele.

am îndreptat pistolul spre el.

— trage pe dreapta și dă-mi limbi!

— e o brichetă, soni…

după ploiești, drumul a fost mai liber. mihai n-a lăsat-o sub o sută.

mi-am aprins jointul.

am dat muzica tare.

chiar îmi lipsise un drum cu mașina. era un ford pătrățos, bine îngrijit. negru. motorul se auzea puternic, când accelera puteam să jur că eram într-o mașină de curse.

mi-am coborât spătarul. mi-am întins picioarele pe bord.

— în cutia aia ce e?

— care cutie?!

— aia din bord, mă.

— aaa… e un hard.

— un hard?!

— da, un hard extern, îl poți lega pe orice calculator prin usb. îl iau cu mine oriunde. acolo e toată viața mea. tot ce am adunat, tot ce am scris… muzică, filme, cărți întregi, jurnale, poze… are un terra…

deja începeam să văd în reluare.

— auzi? știi că eu sunt un personaj de roman?

— personaj de roman?

— da… am cunoscut un tip care scrie și… mi-a promis c-o să scrie un roman despre mine. îi trimit mailuri cam la două-trei zile și îi spun ce mai fac… i-am povestit și de tine.

— n-ai scris despre el în agendă…

— păi nu, că agenda a fost mai mult la el atunci. și-a tras-o la xerox.

— cum o să se cheme?

— ce să se cheme?

— romanul…

— aaa… nu știu! îți ziceam doar. nu știu dacă o să apuc să-l văd vreodată.

am adormit aproape de sinaia.

mihai m-a trezit grijuliu, m-a sărutat de câteva ori, apoi mi-a arătat branul.

parcase chiar în fața pensiunii la care urma să stăm, departe de castel, undeva unde nimeni, absolut nimeni, n-ar fi putut ști de noi. câteva ulițe pustii și dădeai de pădure.

ne-am lăsat gențile acolo. am ieșit la o plimbare.

— de ce m-ai dus aici?

— ce dracului de întrebare mai e și asta, soni?

— îmi place… am mai fost o singură dată, când eram mică mică…

eram nevoită să țin pe mine un tricou cu mânecă lungă și un pulover la brâu. îmi fusese dor de răcoare. nu mi-am dat seama de asta decât atunci.

pielea mea îmbâcsită și fragilă nu mai transpira. porii se deschideau timizi și respirau. aerul curat și

puternic îmi dădea impresia că mă vindec de ceva incurabil, care n-avea nicio legătură cu cancerul.

nu auzeai miile de claxoane, de sirene, de înjurături… o liniște pe care o căutam de mult.

n-aveai ce vedea. castelul gol și târgul plin de suveniruri stupide. brelocuri cu scheleți, scrumerie în formă de craniu, vampiri, cuțite, farfurii cu vlad țepeș, d-astea, plictisitoare probabil și pentru străini. cu mihai însă, turismul prost din țara asta nu conta. nu mă gândeam la el și nici la românia. nu mă mai gândeam la nimic. nu mai înșiram teorii despre lume și viață.

regăsisem în mine inocența unei fetițe. eram un copil, de mână cu un bărbat frumos care vroia să mă plimbe peste tot, să aibă grijă de mine, să îmi arate toate lucrurile pe care nu le sesizasem.

ne salvasem unul pe celălalt, fără să ne dăm seama.

— ar trebui să ne mutăm aici, nu?

— da! să vindem amândoi garsonierele noastre… ne luăm o căbănuță… stăm departe de toți și de toate, mi-a răspuns el.

— niciodată nu m-am gândit că o să încep din nou să-mi fac planuri. și să-mi doresc lucruri ce țin… mai mult sau mai puțin de viitor. ar merita să riscăm…

— n-aș putea să stau aici mai mult de… nu știu, câteva săptămâni, o lună?

— nici nu trebuie, am început să râd. într-o lună o să poți să te întorci liniștit acasă, n-o să mă mai ai pe cap…

se înnoptase. ne-am îndreptat spre pensiunea noastră. aveam impresia că locuiam în bran de când mă născusem. mi-era de-ajuns să văd o singură dată un peisaj, îmi devenea imediat familiar.

— ți-e frică de vampiri?

— te-a apucat?

— serios, soni, unora le e frică de vampiri… ce, nu crezi că există?

— dacă ar exista… n-am avea de ce să ne temem. vampirii n-ar suge sângele nostru bolnav…

dimineața m-am trezit goală în brațele lui.

m-am îmbrăcat repede și am fugit până la cel mai apropiat aprozar. am luat un pachet de cafea. am găsit un ibric în bucătărie, am pus apă la fiert și tot tacâmul până mi-a ieșit un fel de fiertură maronie care mirosea foarte bine. n-aveam însă curajul s-o gust.

am umplut două cești, le-am pus pe o tăviță și am încercat să nu le vărs până în camera noastră. mihai încă dormea.

la naiba! zahăr! înapoi în bucătărie, înapoi în dormitor.

futu-i!! lingurițe!!

— soni, te-a apucat? eu nu beau cafea, nici tu nu bei cafea…

— n-are nicio legătură… astăzi bem cafea!

— ok… îmi explici măcar?

— e un mit personal! de fiecare dată când o să vezi la televizor sau într-o revistă sau pe un panou, oriunde, nu contează, o reclamă la cafea… o să-ți amintești de momentul ăsta…

asta și era minunat la noi, faptul că ne lăsam să experimentăm, indiferent cât de imbecile ar fi părut unele faze. trebuia în permanență să improvizăm pentru că nu ne cunoșteam, nu stătusem ani împreună cât să ne dăm seama de reacțiile fiecăruia.

eram doi orbi. încercam să ne surprindem de fiecare dată. și ne reușea.

— aș prefera să mori tu prima… m-aș descurca mai bine mai departe, aș vrea să nu treci tu prin asta…

— probabil că așa se va-ntâmpla… dacă ar fi să aleg între noi, aș prefera să rămân eu…

— și dacă mor… tu cui rămâi?…

— ce?!

— era o manea… a început să râdă.

opt și ceva dimineața. stăteam tolăniți unul peste celălalt și încercam cu greu să înghițim cafeaua. ne sacrificam pentru o amintire frumoasă.

— nu cred totuși… acum că stau să mă gândesc mai bine, nu cred că o să fie atât de greu. pentru că mă aștept… știu că se poate întâmpla oricând.

— crezi c-ar trebui să ne pierdem timpul gândindu-ne la asta? vorbim prea mult despre moarte în loc să trăim… hai să ne gândim la ce-o să facem azi, soni. ce ai chef?

nu i-am răspuns nimic. aveam chef de orice, atâta timp cât el era lângă mine.

— e ciudat ce e între noi… știm amândoi că ne-am îndrăgostit tocmai datorită bolilor noastre. că ne-am salvat unul pe celălalt, nu? orice cuplu judecă de obicei întâmplările-astea. dup-aceea stabilesc categoric: nu era

iubire, am avut doar impresia că… pula, asta e iubirea! omul potrivit în momentul potrivit la locul potrivit.

— am trecut de la moarte la iubire… nu știu de care să mă sperii mai mult…

— uită-te la noi, mihai! am fi meritat mai mult. măcar să știm că o să avem un an. sau măcar jumătate. alții nu ajung o viață-ntreagă la ce-am ajuns noi în… cât? două săptămâni?

— la ce-am ajuns?

— ne adorăm… pentru că ne vedem unul în celălalt. oricât de diferiți am fi, înăuntrul nostru există… poate să fie și o bucată de carne, poate să fie chimie pură. n-avem problemele dar nici avantajele unui cuplu. nu ne trebuie încredere… nici loialitate…

— pe dracu nu!

— adică le avem deja, știm că nu ne mai trebuie nimic în afară de noi înșine! nu?

— n-am stat să mă gândesc la asta…

— pe dracu nu te-ai gândit, mihai! câteodată spui niște tâmpenii mai mari ca tine. noi avem încredere unul în celălalt pentru că altfel… nici n-am avea cum să fim împreună. e ceva ce a venit de la sine. pur și simplu. știu. știi.

— ce avantaje zici că ne lipsesc?

— ok, avem încrederea asta, avem puterea de a ne înțelege flecare gest, de a nu judeca, de a ne iubi libertatea fiecăruia… nu ne putem face planuri însă… nu ne putem gândi la cum vom sărbători crăciunul, de exemplu.

— dacă-l apucăm, improvizăm. probabil o să ne plimbăm prin oraș, printre miile de lumini de pe magheru.

— n-o să putem avea copii niciodată… n-o să ne luăm o casă a noastră, n-o să plecăm într-o vacanță în vreo țară străină pentru că oricând unul dintre noi poate crăpa. și ar fi de căcat ca celălalt să fie pus în situația asta undeva, nu știu, în austria de exemplu. îți dai seama ce căcat? poliție, acte, ambasadă, bani, pfuaa…

mihai începuse să râdă.

— ce?!

— te gândești deja la viitor, soni. ne facem planuri…

— iau în calcul riscurile, atâta tot.

— cum spui tu, și a dat pe gât ceașca de cafea. și-a aprins o țigară.

— mihai… aproape uitasem că fumez…

ne-am mai învârtit câteva ore prin bran, după care ne-am strâns genţile şi am luat-o înapoi spre bucureşti.

am băgat un joint după primii zece kilometri.

am dat din nou drumul tare la muzică şi m-am întins cu picioarele pe bord. eram o zeiţă.

mihai mergea cu viteză şi toată lumea din jurul nostru fugea înapoi de fapt. bucureştiul venea spre noi, nu noi mergeam spre bucureşti.

ne-am apropiat de predeal. m-am aplecat peste el, i-am desfăcut şliţul.

era în continuare atent la şofat.

am aprins încă un joint. i l-am băgat în gură.

— n-o să arunci bunătate de iarbă… să vedem cum te descurci cu asta, cu muzica la maxim şi cu mine făcându-ţi sex oral!

era ca un pariu. dacă ar fi nimerit în vreun şanţ sau în vreo prăpastie eu câştigam. ce? am fi văzut în viaţa de apoi. dacă s-ar fi descurcat pierdeam şi negociam la bucureşti.

s-a încruntat. a apăsat pedala şi mai tare.

am început să-i sărut penisul şi să-mi strivesc buzele de capul lui.

după ce i l-am luat în gură, mi-am înfipt dinţii în el, gata să-l muşc.

— pune-mi că mă ubeşti! acă nu ămăi făă, jul!

a început să râdă. am strâns dinţii şi mai tare.

— soni, în puii mei!!

— pune-mi!!

— soni, îţi jur că te omor dacă mă muşti!

— treaba ta! am strâns şi mai tare. aşteptam să-mi spună naibii că mă iubeşte, n-aş fi suportat să-l muşc pe bune.

— ştii bine că te iubesc, soni!

mi-am depărtat dinţii şi am început să-l sărut blând în locurile unde aproape îl rănisem.

— ai reuşit!

— nu zău? şi ce-am câştigat?

— iubirea mea forever and ever and ever… adică încă o lună!

fordul zbura ca o cometă pe dn1. mihai era fumat. ne era frică, dar asta ne făcea să ne simţim cât se poate de vii.

la radio începuse like a rolling stone. era prea perfect să fie adevărat, aşteptam din clipă în clipă să mă trezesc

în garsoniera mea pustie.

— de ce ți-e frică cel mai mult, soni?

— să mor înecată! ție?

— să mor ars de viu! al doilea lucru?

— să fiu devorată de un animal sălbatic! tu?

— să mă sufoc…

— să… să… mi se taie gâtul, cum fac talibanii!

— mi-e frică de rechini!

— ai văzut vreun rechin vreodată?

— nu! nici nu-mi trebuie!

— mie mi-e frică de șerpi!

— mie de șobolani!

— pe bune?

— și urăsc păsările moarte! mi se pare ceva…

în față încă două-trei sute de metri de drum drept. urma o curbă periculoasă. din unghiul din care priveam părea că șoseaua se termina într-o prăpastie. mihai accelera.

— ai de gând să iei curba aia?!

— spune-mi că mă iubești!

ne apropiam.

— mihai, ia în puii mei curba aia!! mihai!!! mihaaaai, știi că te iubesc, ia curba aia!!!!!!!

a frânat. părea că nu vom reuși. închisesem deja ochii. *doamne, dacă exiști și am greșit eu, pe bune pe bune că n-am vrut să te jignesc niciodată…*

frâna credeam că va fi ultimul lucru pe care l-aș fi auzit, mașina nu se putea opri. șoseaua era umedă. cauciucurile nu erau bune de nimic. a tras și frâna de mână și în același timp volanul la maxim spre stânga. ne-am izbit de balustradă, în lateral. datorită impactului mașina a revenit pe șosea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

scăpasem doar cu o zdruncinătură serioasă și un genunchi în bord.

— ești dobitoc?!

— tu vroiai să mă muști!!

— nu, serios, ești dobitoc!

— ce dacă? ai spus că mă iubești…

— ne e încă frică de moarte, mihai!!

— ție ți-e frică, mie mi-era doar că voi rămâne fără…

așa am ținut-o tot drumul până acasă. viteză mare, curbe luate pe ultima sută, amenințări copilărești…

— mergem și noi la cumpărături înainte s-ajungem acasă?

— ne trebuie ceva?

— ceva gen mâncare de exemplu…

— comandăm!

— am chef să gătesc!

— știi să gătești sau… te-a apucat acum, soni?

— asta o să vezi.

am intrat în bucurești. lovim în plin un dobitoc cu un bemveu, care intrase pe contrasens.

#16. nirvana (3)

se auzea o melodie a lui bregovic. ne trezisem la o coadă lungă, în mijlocul deșertului.

— oameni noi! s-a auzit o voce din față.

toți s-au întors să ne privească. mi-am dat seama că eram într-un desen animat.

— e ciudat, mihai…

— ar trebui să vezi intrarea în cimitirul bolnavilor de sida, atunci să vezi ciudat…

— nu știu dacă tu vezi lucrurile cum le văd eu.

— adică?

— adică uite-te la tricoul tipului ăla. e galben?

— e galben toată ziua.

— dacă de fapt tu-i spui galben, dar îl percepi cum văd eu verdele?

mă privea curios.

mulțimea înainta. în spatele nostru continuau să apară inși.

— dacă termenul de verde e același pentru amândoi, dar dacă de fapt eu văd verdele într-un fel și tu în altul? n-am putea ști niciodată. dacă eu văd verdele cum vezi tu rozul, pricepi? tu-i spui rozului verde, pentru că ai fost învățat că e verde… dacă doar mie mi se pare ca într-o animație?…

— nu… acum că ai zis, observ și eu.

au apărut doi polițiști.

— sonia vlad?

— da.

— bun! am găsit-o, a anunțat prin stație. vei fi trimisă la ccds.

— la ce?!

— cimitirul cancerului de stomac.

— dar…

— niciun dar!

— am murit în puii mei într-un accident de mașină, n-am murit de cancer!

— știu. dar cimitirul ăsta e deja full. știi câte accidente au fost de la începutul anului?

— nu mă interesează! aici vreau să merg, cu mihai! vreau să vorbesc cu patronul!! am răcnit.

toată lumea s-a întors speriată spre noi. gaborii paralizaseră. mihai era palid.

— vreau să vorbesc cu patronul acum!! ce nu-nțelegeți?

— îl cunoașteți pe patron, domnișoară?

— evident că-l cunosc, altfel nu întrebam de el!

s-a întors să dea un telefon.

mihai m-a luat de mână. ne țineam strâns.

— domnișoară, acum nu poate fi deranjat. dacă doriți să mai așteptați…

— unde să aștept?!

— în camera de așteptare, unde?

— e frumos acolo?

— aveți tot ce vă trebuie…

— soni, tu chiar îl cunoști pe patron? m-a întrebat mihai la ureche.

gaborii au chemat prin stație o mașină.

— cunosc o pulă, habar nu am… am câștigat timp. poate găsim o cale să scăpăm de aici…

era un sf ieftin.

ne-au preluat imediat doi indivizi, într-un dric pe care erau montate sirene. după ce am trecut prin fața multor cimitire, pe care nici mihai și nici eu nu le știam, am ajuns în fața casei poporului. *ce puii mei*?!

șoferul a coborât să vorbească cu paznicul. erau amândoi suspicioși. paznicul s-a uitat la noi, și-a dat ochii peste cap, după care ne-a făcut semn să ieșim, să-l urmăm.

— m-am săturat de pile, nici mort nu scap de ele! a țipat nervos spre noi.

am intrat în casa poporului printr-un pasaj subteran.

— și de unde îl știți voi pe patron?

— sunt români, victore! ăștia-i știu pe toți, ce mama naibii… i-a răspuns șoferul, scutindu-ne de explicații.

continuam să mă țin de mână cu mihai. eram speriați.

— stai liniștit, n-are ce să se întâmple mai rău…

s-a auzit stația paznicului.

— a terminat? ok, în două minute! nu știu cine e, a spus că-l cunoaște…

am urcat într-un lift. zece etaje, dup-aia am grăbit pasul pe un culoar imens. paznicul a băgat capul pe ușa în dreptul căreia ne oprisem.

— să trăiți, tovarășe! mă scuzați că… da, să trăiți! spune că vă cunoaște… o las înăuntru, da?

s-a întors și ne-a făcut semn să intrăm.

ceaușescu stătea la birou. nenorocitul își găsise de lucru și după revoluție. ne privea încruntat.

a scos dintr-un sertar un pistol, atât am apucat să văd.

— soni!

m-am trezit în mașină. eram întreagă.

— măi, tu de fiecare dată ai coșmaruri de la iarbă?

— când am adormit?!

— pe la câmpina… te mai lăsam dacă nu te zbăteai atât de mult. ce naiba ai visat?



mihai s-a mutat la mine. niciodată nu mă simțisem atât de bine cu cineva, îmi plăcea chiar să ne plictisim împreună.

în fiecare zi ne descopeream. ne analizam fiecare gest, fiecare mișcare, orice propoziție o interpretam în toate modurile, devenisem obsedați unul de celălalt.

dimineața nu ne mai trezeam morocănoși. nu mai eram singuri și nici muribunzi. ne țineam în brațe, ne sărutam până ne dezmorțeam, sex, duș, sex în duș, după duș.

nu mai aveam niciun simț de proprietate asupra garsonierei mele. era casa noastră.

și-a pus la baie lamele lui de ras lângă lamele mele noi. after shave-ul lângă creme. parfumurile lângă parfumurile mele. hainele lângă hainele mele. împărțeam orice spațiu, deveneam încet încet dependenți unul de celălalt.

la sfârșitul lunii aveam și un nou coleg de apartament. l-am numit tomiță. îl găsisem în parc, pierdut pe lângă terenurile de fotbal. noi doi și un pisoi cu nouă vieți, imun la hiv.

nu aveam nicio grijă. aveam multe probleme, dar nu le simțeam, nu când stăteam goi, unul lângă celălalt, când ne uitam la un film, când ne făceam planuri pentru următoarele zile.

fumam cam două grame pe zi. când ieșeam din bucurești, luam amfetamină cu pumnii, ca să stăm în

picioare cel puțin 50 de ore.

ședințele de terapie deveniseră mai interesante. eram de-a casei atunci. mihai mă învățase să am răbdare cu toți. trecusem peste crize, găseam acum puterea de a-i asculta pe ceilalți și chiar de a-i înțelege.

vedeam frica lor, negarea, întrebările, căutările fără niciun folos, mă simțeam departe de toate, mă simțeam în siguranță, știam că după ședințe urma să ajung acasă și să îmi las capul pe pieptul lui mihai. nimic nu mă putea atinge acolo, nici măcar fluturele dinăuntrul meu care urma să moară odată cu mine.

ne vedeam cu fetele o dată pe săptămână. savi ne învăța tot felul de jocuri prin care să ne cunoaștem mai bine. eram cu toții pe aceeași lungime de undă, fără nicio speranță și doar cu libertatea mult prea mare pentru noi, pe care moartea ne-o adusese ca preludiu.

povestea mea părea o simplă comedie. nu m-am obosit s-o spun decât o singură dată, fără prea multe detalii. nu mai eram răzvrătită, știam că nu am cu ce să lupt. găsisem răspunsul întrebărilor mele, găsisem o grămadă de soluții pentru a trece mai departe.

— că ai o lună, un an… sau treizeci de ani în față, nu contează. toți o să murim la un moment dat, depinde doar cum. și ce trăiești până atunci. când m-am trezit cu cancerul n-am putut să realizez asta. era ca și cum toți oamenii ar fi fost nemuritori și numai eu condamnată la moarte. dup-aia… mi-am dat seama că problema nu era boala mea. în niciun caz boala mea. ci faptul că nu eram mulțumită de mine. faptul că nu aveam nimic care să conteze cu-adevărat.

— și ce ai schimbat, soni? m-a întrebat savi.

— mai nimic, sinceră să fiu. într-un final am acceptat cine sunt eu. oamenii își trăiesc viețile lor mediocre așteptând. sigur se va întâmpla o minune în viitorul apropiat. o să le pice ceva din cer și-o să devină ceea ce și-au dorit dintotdeauna să devină…

— ești mai egoistă?

— nu, am fost la fel de egoistă dintotdeauna. doar că nu făceam altceva decât să aștept minunea de care vorbeam. o să mi se mărească salariul, o să îmi permit mai multe, o să termin tot ce e de aranjat și de cumpărat în casă, o să mă căsătoresc, o să am un copil, doi… o să, o să… dar nu făceam nimic, doar mă obișnuiam să visez. acceptam totul datorită faptului că mi-era bine, rutina îmi

dădea siguranță, mi-era frică să dau cu mine de pământ. apoi am avut șocul…

— spune-mi concret, ce ai făcut tu patru luni, de când ne-am văzut ultima oară și erai… hai să zic cu totul altfel.

— am trăit. n-am stat o secundă și nici n-am de gând să stau. nu dorm ca să fiu odihnită a doua zi, dorm doar când sunt praf de obosită, când am nevoie de somn. la fel, toate celelalte… am trăit lucrurile cu o intensitate mai mare. până la urmă nu știu cât a contat viteza cu care am făcut anumite chestii, ci cum le-am perceput. am trăit dublu. triplu. față de ce fusese până atunci. m-am simțit cât se poate de vie. ăsta a fost felul meu…

— fiți atenți! m-a întrerupt savi. dacă ar fi să lăsați o concluzie, o replică, ceva din care să se vadă tot ce ați înțeles voi aici, care ar fi? o simplă propoziție. vă dau o foaie și un pix imediat. le citim și încercăm să ghicim cine le-a scris, ok?

m-am gândit la o mie de lucruri, deși am știut de la bun început ce urma să scriu: *nu e nimic aici în afara dorinței noastre de a muri cât mai târziu posibil.*

cel mai mișto însă mi s-a părut când savi ne-a pus să ne alegem o putere specială. asta a fost la a treia ședință. atunci ne-am dat jos ecusoanele și am început să ne distrăm pe bune.

am avut impresia că sunt înconjurată numai de supereroi. inițial toți alesesem să fim nemuritori, dar asta nu a fost considerată putere specială.

desigur că mi-am dorit toate puterile. să zbor, să mut obiecte, să mă transform în orice animal, să trec prin pereți, să mă mișc cu viteza luminii… după ce m-am ciondănit cu mihai pentru hatman sau țestoasele ninja, am căzut de comun acord că cel mai mult ne-am dori să fim invizibili. să ne spionăm unul pe celălalt. sau să putem face oricând sex în public, fără ca cineva să ne vadă.

mihai a oscilat între a fi invizibil și a putea vindeca boli. mi-ar fi vindecat cancerul atunci.

— tot aș rămâne cu hiv…

— păi te-aș vindeca și de ăsta.

— nu, nu! e deja prea mult… poți vindeca o singură boală.

— tot cancerul ți l-aș vindeca, dacă ar fi să aleg. să ai mai mult de o lună, oricum.

— putem combina mai multe puteri? am întrebat-o pe savi.

— joacă corect, soni!

— dar vreau să fiu invizibilă și să mă și pot teleporta oriunde. așa, doar invizibilă, m-aș plictisi repede.

— eu aș vrea să mă pot schimba într-o altă femeie, a sărit maria.

— de ce?

— să pot face o mie de lucruri fără ca cineva să mă știe… să mă recunoască dup-aia…

am început să mă prind de jocul lui savi.

— cum ar fi?

— eu știu… le am eu pe-ale mele.

— haide măi, suntem între noi, ce doamne iartă-mă?

— soni, nu te băga dacă nu vrea să vorbească, s-a răstit la mine savi.

— vreau să mă culc într-o noapte cu peste zece bărbați. în public, într-un club undeva. dacă m-aș întâlni cu ei dup-aia?

— tu chiar nu înțelegi nimic, nu? am râs.

— adică?

— o să mori…

* * *

garsoniera mea era din nou goală. mă speriasem.

doctorii își adunau organele uscate de pe sârmă. aveau niște geamantane mari, negre, în care le îndesau.

— ce faceți?

niciunul nu mi-a răspuns. bătrânul mi-a zâmbit.

m-am uitat pe geam. afară se lumina și apăruseră o grămadă de oameni. oameni care se întorceau la casele lor. era multă agitație.

— ce se întâmplă?

din nou niciun răspuns.

— în visul ăsta nu trebuia ca bucureștiul să fie pustiu?!

eram goală și nu aveam nicio haină în casă, nici măcar un nenorocit de tricou.

am ieșit așa în scara blocului.

toți vecinii stăteau la ușile lor, privind spre garsoniera mea.

— ce se întâmplă?!

era de parcă nu m-ar fi văzut.

am coborât repede. toate clădirile erau negre și ciuruite de gloanțe pe care nu le auzisem. asfaltul era făcut ferfeliță de bombe, nu se putea circula. avusese loc un război și eu dormisem în tot acest timp.

din fiecare canal ieșea fum negru. am vrut să mă întorc să mă închid în casă. mă speriasem. blocul meu dispăruse. *ce naiba*?!

mii de șobolani ieșeau din crăpăturile de pe stradă.

— mă aude cineva?! am zbierat.

nici măcar o privire întoarsă către mine.

— ce puii mei aveți fraților?!

o durere groaznică de stomac. m-am lăsat în genunchi. îmi venea să zbier.

am simțit o lovitură puternică în ceafă.

m-am trezit într-un hol. părea o cameră de așteptare. nici nu m-am dezmeticit că o asistentă a venit către mine.

— doctorul vă poate primi acum.

— doctorul?!

— totul este în regulă, nu mai aveți nimic de completat, rămâne doar să stabiliți cu dânsul…

— să stabilesc cu dânsul…

— haideți, vă rog, să nu-l facem pe doctor să aștepte…

m-am ridicat. asistenta m-a condus. o cameră goală, doar o masă în mijloc și două scaune, de o parte și de alta.

capul mă durea îngrozitor. am simțit din nou o lovitură puternică în ceafă.

— aveți cei 5000 de euro? m-a întrebat aceeași asistentă.

eram în altă cameră.

— completați în formularul acesta motivele pentru care ați ajuns la noi…

— care voi?

— nu fiți speriată…

din nou lovitura în ceafă.

— bună ziua, cabinetul doctorului toma, vă putem ajuta cu ceva?

eram în garsoniera mea. vorbeam la telefon. fiecare detaliu era bine pus la punct, nimic nu părea în neregulă. am îndepărtat mobilul de ureche și m-am uitat la dată. 20 ianuarie 2007.

— alo?… alo, m-auziți? continua asistenta în telefon.

am aruncat telefonul. nu pricepeam nimic.

în mâna stângă aveam o carte de vizită. profesorul bogdan toma.

m-am trezit cu o durere insuportabilă de cap. mihai dormea liniștit lângă mine.

m-am ridicat să fumez. nu puteam să stau în picioare, m-am dus și m-am așezat pe un scaun în bucătărie. începuse să mă doară fiecare părticică din corpul meu. am luat un algocalmin și degeaba.

* * *

îmi amintesc ziua perfect. 3 august. spre seară am ajuns acasă.

— unde-ai fost pân-acum? m-a întrebat mihai îngrijorat, cum am intrat pe ușă.

nu i-am răspuns.

— soni… ce naiba e cu fața asta? ce s-a-ntâmplat?

mi-am trântit geanta pe hol. nu aveam curajul să-l privesc în ochi. simțeam cum tot blocul cădea peste mine, inclusiv etajele de jos. nu mai eram eu, era doar sentimentul de vinovăție învelit în trupul meu fragil. *cum dracului să-i spun?*

— astăzi… m-am blocat.

— astăzi mi-ai lăsat bilet că treci pe la maică-ta și că te întorci în două-trei ore, până-n unșpe. e șase deja, soni… ce s-a întâmplat?

nu-mi dezlipeam ochii de la parchet. *nu, n-o să-i spun… dar are dreptul să știe, nu pot să-l mint doar pentru că adevărul ar fi îngrozitor.*

— soni, te rog! orice ai făcut, spune-mi!

mă gândisem la momentul acela de o mie de ori până să intru pe ușă. degeaba. l-am fixat.

se apucase de curățenie prin casă, stresat probabil de faptul că întârziasem. trebuia să-și ocupe timpul cu ceva. avea mâinile ude, ieșise din baie exact când am intrat. naiba știe ce spălase. avea pe el doar o pereche de boxeri, arăta al naibii de bine.

— bun, lasă-mă să-ți zic… ai răbdare… am tras aer adânc în piept. deci astăzi m-a sunat maică-mea de dimineață să trec pe la ea, da? și… am fost să-mi fac ultimele analize.

s-a lăsat ușor în genunchi. fața i se schimbase total. devenise palid. mâinile îi tremurau și stropi mici de apă săreau pe parchet.

— știi bine că nu mă interesau analizele… dar nu puteam să-i fac asta lu' maică-mea. nu puteam! m-a ajutat mult, mi-a suportat toate crizele, mi-a dat bani, a avut grijă de mine cu tratamentul, cu doctorii, cu spitalizările, cu… era mama, mihai, nu puteam să-i fac asta!

își încordase maxilarul. își închisese ochii.

de-afară intra o lumină palidă. era înnorat. nici că se putea altfel pentru ce avea să urmeze.

n-am avut puterea să-i mai spun ceva. m-am lăsat și eu în genunchi și am început să plâng.

— ai scăpat, nu?

am încuviințat din cap.

s-a prăbușit. am sărit peste el, m-a împins și m-a aruncat în celălalt colț al camerei. din nou garsoniera îmi părea imensă, ca atunci când scosesem cuțitele și mă pregăteam să le-nfig în paul.

— e posibil ca tu să fi pus capacul, mihai! am țipat, înecându-mă din cauza plânsului. am vorbit cu doctorii! tumoarea se micșorase, într-adevăr, dar…

— nu mi-ai spus că tumoarea se micșorase!! futu-ți gâtul mă-tii, soni, nu mi-ai spus!!

— pentru că nu se știa, mihai! puteam la fel de bine să nu scap! poate că nici nu am scăpat! poate reapărea oricând!

— nu asta e problema ta acum!

s-a dus până în dreptul bibliotecii. a tras de ea ca un nebun până a trântit-o, era cât pe ce să mă nimerească. s-a auzit un bubuit teribil. cărțile care mai erau pe-acolo și câteva lucruri de-ale noastre, prosoape, șervețele sau alte prostii se împrăștiaseră peste tot.

mă panicasem. nu mi-era frică de el, ci de ceea ce declanșasem înăuntrul său. de asta se ferise de peste un an și jumătate. de asta nu a vrut să o ia de la început. reușisem să-l câștig printr-un miracol, dar îl lovisem mai rău decât boala însăși.

fusesem egoistă. nu mă gândisem nicio clipă că aș mai fi avut o șansă cu cancerul, nici măcar pentru salvarea mea. *puteam să fi folosit măcar prezervative,* însă degeaba îmi bubuiau atunci neuronii în capul meu chel și sec.

— de ce doamne iartă-mă a trebuit să te ascult?!

nu puteam percepe faptul că scăpasem de viermele scârbos care îmi măcinase ultima jumătate de an. singura parte din viața mea de care îmi aminteam de altfel.

între noi fusese ceva real? sau o minciună, o soluție ieftină cu care să-mi trăiesc liniștită ultima lună? începusem să gândesc ca un om sănătos, un om cu un viitor sigur, deși nu făcusem decât să îmi prelungesc deadline-ul. rămăsesem cu hiv…

deși nu aveam niciun motiv pentru care să-l învinuiesc pe mihai, ipocrizia din mine arăta cu degetul spre el. îl uram și îl iubeam în aceeași măsură.

— mihai… important e că nu o să mor pe 15 august!

— ideea era să nu mori deloc!! și eu m-am luat după tine!! nu să nu mori deloc, nu acum adică! nu într-un an, nu în doi, ci să trăiești până la adânci bătrâneți! iar asta n-o să se întâmple pentru că te-ai culcat cu mine!! gâfâia după fiecare propoziție. și nu asta ar fi problema, ci faptul că eu am cedat!! trebuia să fiu mai matur!! m-ai transformat într-un copil egoist care pentru o simplă… nu mi-era de-ajuns că hiv-ul mi-a distrus viața, trebuia să te distrug și pe tine?!

— nu sunt supărată pe tine, mihai…

— dar eu o să mă iert vreodată?

se lăsase din nou în genunchi. fața i se înroșise. nu plângea, el nu era un smiorcăit ca mine. era în șoc. i se umflaseră venele, i se învinețiseră buzele, mai avea puțin și exploda.

s-a târât până la mine și și-a lăsat capul în palmele mele.

am încercat să-l mângâi, dar s-a ridicat brusc în picioare. am crezut că urma să mă lovească. nu m-a băgat în seamă, mă ferisem degeaba de el. și-a luat cheile de la mașină care erau rătăcite undeva prin cameră. și-a tras peste el un tricou și a ieșit. aproape că a rupt ușa.

nu m-am dus după el. ar fi fost probabil cea mai mare greșeală.

nu știi niciodată de ce sunt capabili oamenii în situații de criză. amândoi avusesem un șoc zdravăn. eu că scăpasem de ceea ce îmi distrusese viața, dar sărisem din lac în puț. el că mă condamnase și pe mine la ceea ce îndura de un an și jumătate. pentru că avusese încredere în mine.

m-a crezut când am spus răspicat că urma să mor pe 15. deși nu mi-ar fi dorit niciodată moartea, ar fi preferat

să mor atunci. s-ar fi descurcat cu drama poveștii noastre de dragoste, nu însă și cu acel sentiment de vinovăție.

bănuiam că se simte ca și cum ar fi omorât un om. eu omorâsem o broască odată, în joacă, cu piciorul. n-am putut dormi câteva zile. el își sacrificase singura persoană pe care o iubea.

m-am dus la baie să mă privesc în oglindă.

nu mai aveam cancer?! era ca și cum îmi pierdusem identitatea.

mă bucuram și mă simțeam vinovată de asta. nu puteam să mă bucur în totalitate. nu când aveam încă hiv și când bărbatul pe care-l iubeam la fel. totul era cu fundul în jos.

— trebuia să mori până pe 15, proasto!! am răcnit spre oglindă.

telefonul suna încontinuu. maică-mea, dana, paul… erau bucuroși, scăpaseră de înmormântarea mea.

și odată cu asta, scăpaseră de propria lor moarte. nu ar mai fi avut atâtea coșmaruri după ce m-ar fi pierdut. nu și-ar mai fi schimbat propria lor viață după ce ar fi tras niște concluzii tâmpite, după nenumărate nopți albe și lovituri cu capul în pereți.

iar ei nu știau de mihai. nu știau nimic, credeau probabil că totul era roz, că după o carantină psihică de jumătate de an, în sfârșit lucrurile începeau să revină la normal. pentru ei. pentru mine însă era mai grav decât atunci când avusesem cancer.

cuvintele doctorului mi se întipăriseră în minte. zvâcneau odată cu sângele meu. *da, soni, ai reușit! nu mai ai cancer! ai reușit! ai reușit… ai re u șit…*

— futu-ți morții mă-tii!! am țipat din nou spre oglindă.

— e ceva ce trebuie să vă spun, domnule traian. între patru ochi, vă rog… maică-mea atunci s-a distanțat la câțiva metri, fără să bănuiască cea mai proastă veste pe care ar fi auzit-o vreodată. de aproape trei săptămâni mă culc cu un bărbat cu hiv, domnule traian…

nu pot descrie cum m-am simțit în fața omului care a avut atâta grijă de mine. îl trădasem și pe el. fusesem mai rea ca o curvă.

m-am întins pe gresia rece din baie. când se întâmplaseră toate? visasem?…

chiar mă culcasem cu toți bărbații aceia? aruncasem toată viața mea la gunoi pentru a începe să-nvăț cum se

moare? mă îndrăgostisem pe bune? la naiba! erau prea multe pentru a le înțelege într-un minut sau două. nici nu apucam să găsesc un răspuns la o întrebare, că apărea alta.

mă durea capul. îmi venea să vomit. mi-era silă de câți oameni dezamăgisem.

ai reușit, soni! ai reușit!

doctorul traian credea că va ajunge fericit acasă, atunci când a venit să-mi dea vestea cea mare. își amintise probabil de ce alesese să lucreze în spital. satisfacția de a salva vieți!

ca atunci când un copil vrea să devină polițist ca să apere lumea de răufăcători. aceeași fantezie pe care o avusese odată și asistenta din visul meu. doctorul traian își amintea cât se poate de bine clipa aceea, când avea paișpe ani și i-a murit pisica. mai întâi a vrut să se facă veterinar, apoi, după moartea tatălui său, la șaișpe, s-a hotărât.

și eu îi împlinisem ziua. ziua nenorocită de 3 august.

urma să zâmbească, indiferent de cum ar fi arătat lumea. indiferent de știrile pe care le-ar fi auzit. indiferent de copiii din africa, de talibani, de războiul din irak sau de sărăcia și de prostia din țara-n care trăia. o sticlă de șampanie poate. o partidă bună de sex cu nevastă-sa, cel mai bun futai dintre toate futaiurile. pentru că eu, sonia vlad, scăpasem de cancer. eu urma să trăiesc încă pe cât trăisem până atunci și lumea urma să devină mai bună. futu-i!

— asta explică multe, soni… tumoarea se micșorase și… auzi, tu îl iubești pe omul ăsta?

— ce legătură are asta?

— bănuiesc ca știai înainte să… zi, îl iubești sau nu? ce simți pentru el?

— ce legătură are asta tot nu pricep.

— atunci când ești îndrăgostită, creierul tău dă drumul unor substanțe… unor hormoni… estrogen, serotonină, testosteron… de asta aveai nevoie de la bun început.

am dat drumul la duș, doar să aud apa curgând. știam că fac risipă, că în douăzeci treizeci de ani apa urma să devină o problemă pentru planetă, dar era ultima mea problemă atunci. *mihai ar râde dacă ar ști că mă gândesc la asta, mereu mă gândesc la alte probleme.*

mi-a trecut prin cap că aş fi putut să nu-l mai văd niciodată. m-am speriat îngrozitor. simțeam că mă îmbolnăvesc la loc.

— și dacă încep tratamentul pentru hiv?

— dacă ai spus trei săptămâni nu cred că mai putem face ceva…



cancerul de stomac a venit nervos spre mine. mi-a futut un pumn în gură. am căzut.

cerul era de fapt o bucată mare de plastic, pictată cu niște acuarele ieftine. se rupsese într-o grămadă de bucăți ascuțite care acum cădeau ca niște comete prin tot cimitirul.

gardieni și stăpâni fugeau disperați spre ieșire.

pământul începuse să se cutremure și viermii se auzeau zbierând dedesubt.

erau cel puțin cincizeci de grade. totul era din ceară și se topea, totul în afară de mine.

m-am ridicat. abia îmi puteam ține echilibrul.

fiecare mormânt a început să bubuie. ca și cum înăuntru era dinamită. săreau mii de bucăți de carne, atât ale bolnavilor cât și ale viermilor, mii de bucăți de pământ, pietre, fiecare loc de veci devenise un vulcan.

un zgomot puternic de motor s-a auzit în spatele meu. ceaușescu era pe un chopper și vroia să mă vâneze. din cauza mea pierduse unul dintre cele mai importante cimitire.

în mâna dreaptă, sprijinită de ghidon, ținea o mitralieră. se apropia în viteză de mine.

am luat-o la fugă. încercam să-mi țin cât pot de bine echilibrul. mii de bucăți minuscule de carne, pământ și cenușă îmi acopereau fața.

asfaltul aleii centrale se crăpa în urma mea. cimitirul se rupea în două. ceaușescu încerca să țină pasul. a început să tragă. am simțit gloanțele zburând pe lângă picioare.

cerul artificial și întunecat dispăruse aproape de tot. rămăsese o lumină mult prea puternică chiar și pentru ochii mei. îi țineam închiși și încercam să ghicesc drumul. ca o oarbă.

ceaușescu purta ochelari de soare. câștiga teren.

m-am împiedicat. m-am rostogolit pe scările de la intrarea cimitirului.

am simțit un glonț traversându-mi tot craniul. încă unul. și încă unul.

nu mă mai puteam mișca. vedeam bucățile de carne din creier țâșnindu-mi din cap.

un glonț prin gât. unul prin sânul drept. prin abdomen câteva, prin picioare. îi auzeam tot mai puternic râsul. se apropia de mine, triumfător.

am clipit. când am deschis ochii, m-am trezit pe culoarul infinit al spitalului. nu mai eram însă în afara corpului meu rupt în mii de bucăți. eram pe targă, învelită doar pe o parte, iar maică-mea trăgea de mine ca o nebună.

am răcnit, însă fusese prea târziu. mi-am simțit capul desprinzându-se de corp, alunecând și lovindu-se puternic de gresie. au urmat mâinile, sânii, picioarele… îmi simțeam fiecare atom.

capul meu a început să mi se rotească. am țipat.

n-am apucat să văd prea multe, prinsesem o viteză incredibilă. iar durerea… era ca și cum aș fi primit în fiecare secundă câte cinci-șase lovituri în cap de la doroftei.

știam că tipii în halate verzi sunt în spatele meu și încearcă să mă salveze.

nu a durat mai mult de douăzeci-treizeci de secunde. ajunsesem la capătul holului. capul meu s-a izbit de ușile masive ale unui lift. mi-am simțit craniul fracturându-se.

pământul și iarba erau albe, cerul era alb, până și pielea mea era toată albă. eram pe un câmp.

nu era nimic acolo, nici măcar aer. nu aveam însă nevoie să respir.

îmi auzeam pașii ca niște bubuituri. urma ecoul lor.

m-am așezat în fund. eram obosită. am început să mă pipăi. nu aveam nicio rană de la gloanțele pe care le trăsese ceaușescu. capul meu era întreg. nu simțeam nimic. eram din plastic.

un zbierăt s-a auzit puternic, am sărit speriată. în spatele meu era un vierme imens. cât o balenă. nu se putea mișca.

— tu ești nenorocitul care mi-a futut viața, nu?! și i-am dat un picior.

piciorul însă intrase în el și rămăsese blocat. înăuntru era ca un gel. m-am încordat și m-am tras înapoi cât am

putut de tare. în momentul în care am reușit să-mi desprind piciorul din corpul său a scos un geamăt teribil. aproape că mă asurzise. în locul unde-l lovisem rămăsese o gaură. începuse să curgă de-acolo un fel de clei, de culoare galbenă.

— te doare, nu? am răcnit către viermele imens. vreau să te strivesc!!

mormăia. am început să râd, asta îl chinuia îngrozitor. tremura tot.

am simțit o lovitură foarte puternică în ceafă.

m-am trezit într-o cameră mai mult goală, în fața unui birou la care stătea un tip mustăcios, într-un halat impecabil.

— deci eu îți pot aranja cel mai bine un cancer la stomac, dacă vrei… n-o să fie deloc ușor.

* * *

afară începuse să plouă puternic. fulgerele luminau garsoniera.

m-am trezit încă sub duș, capul mă durea îngrozitor.

două dimineața. am auzit soneria. am sărit din baie și i-am deschis lui mihai. era ud leoarcă.

— nu știu de ce a trebuit să se întâmple așa, soni… dar dacă am mers până aici, aș fi nebun să mă dau la o parte acum…

am sărit în brațele lui.

— o să trecem peste, mihai… cine știe câți ani ne așteaptă?

— sau poate nici măcar unul…

— poate douăzeci, nu contează! oricum murim, mihai! suntem bolnavi din naștere!

a început să mă sărute. s-a dezbrăcat de hainele ude. am făcut-o pe hol, în bucătărie, în baie, pe canapea, nu știu unde n-am facut-o. ușa de la intrare rămăsese deschisă.

totul revenise la normal. la realitatea care ne convenea.

— ești supărat pe mine?

— nu, soni…

am aranjat la loc biblioteca și lucrurile aruncate din ea.

moartea era departe. deși eram infectați cu niște viermi minusculi.

* * *

— soni, tu ții cu vreo echipă de fotbal?

— le urăsc pe toate!

— de ce?!

— bărbații sunt mai loiali unei echipe de fotbal decât unei femei. mai vrei și alte motive? hai să mergem să mâncăm ceva, sunt câteva non-stopuri pe la tei.

— le știu, soni. cele mai bune shaorme din oraș. păcat că n-avem altceva de ales…

în câteva minute am coborât la mașină. mi-am aprins un joint. am pornit spre shaormărie.

își lăsase portofelul pe bord.

— hei, niciodată nu ți-am văzut portofelul!

l-am luat și l-am golit pe picioarele mele. eram ca un copil tembel. după ce i-am numărat banii și i-am aranjat în ordine, i-am luat toate actele, cardurile și cărțile de vizită la cercetat.

— hai că mă duc eu să iau, rămâi în mașină, da?

— ok.

— dă-mi și mie niște bani mai întâi, dup-aia joacă-te în continuare…

i-am întins o hârtie de un milion.

doctor elena savin, cabinet particular de psihoterapie. doctor mircea tomescu. doctor lazăr albu. după ce le citeam le aruncam prin mașină.

începusem să văd totul în reluare. aveam impresia că mihai plecase din mașină de peste o jumătate de oră. l-am văzut prin geam că aștepta încă mâncarea.

doctor bogdan toma. fuck! am simțit din nou o durere puternică în ceafă. *futu-ți!* nu scria nimic legat de profesia lui. un număr de telefon doar și un site. exact cum visasem.

mihai a deschis ușa din spate să lase plasa cu shaormele.

— hai mă, soni, trebuia să-mi arunci cărțile de vizită? tre' să stau să le adun acum.

— zi-mi de unde ai asta!

— asta ce?

s-a așezat lângă mine, pe scaunul din față.

— cartea asta de vizită, doctorul toma! îl cunoști?

— habar nu am.

— de unde-o ai?

a cercetat-o pe toate părțile, privind-o nedumerit.

— aaa… am primit-o chiar de la el. printr-o conjunctură destul de tâmpită ce-i drept.

— adică?

— long story…

— am tot timpul din lume.

— pfff… începusem să merg la un grup mai… ciudat aș spune. am fost de fapt o singură dată. îl găsisem pe net.

— bolnavi de hiv?

— nici vorbă. vroiam să mă sinucid atunci. nu știi prin ce am trecut…

l-am privit mirată.

— am avut și eu perioadele mele… mi-au trecut repede ce-i drept.

— și doctorul?

— era un tip de pe-acolo, din grup. n-am înțeles prea bine ce vroia. spunea doar că mă poate ajuta, ceva de genul ăsta. era destul de ciudățel. odată ce-am părăsit gașca aia, chiar după prima ședință, cum ai făcut tu când ai venit la elena… n-am mai vrut să aud de nimeni.

— atât?…

— serios. e vreun fost iubit?

— hai mă mihai…

— care-i treaba cu el?

— nu știu.

— cum nu știi? atunci de ce naibii m-ai întrebat?

— nici asta nu știu.

— e clar, ești fumată bine…

#17. cum mi-am petrecut sfârșitul lumii

a doua zi am sunat.

— cum ați aflat de cabinetul nostru? m-a întrebat suspicioasă tipa. era aceeași asistentă pe care o visasem, am recunoscut-o.

— cred că am mai fost la dumneavoastră… nu știu, mi-e ciudat să vă spun la telefon…

— aaa… înțeleg…

— eu nu înțeleg!

— îmi puteți spune, vă rog, numele dumneavoastră?

— sonia. sonia vlad.

— aaa, soni! doamne, dar cum de ți-ai amintit?! vino neapărat la noi! vino azi! după patru. ai adresa pe site, în cazul în care ai uitat-o. doamne, nu s-a mai întâmplat așa ceva până acum… trebuie să vorbim neapărat cu bogdan…

am închis telefonul. mintea mi-o luase razna. nu pricepeam nimic, nu-mi aminteam de niciun cabinet și de nicio asistentă care să mă știe.

am intrat pe adresa site-ului care era trecută pe cartea de vizită. doctorul stătea undeva pe la capătul pantelimonului.

— unde mergi?

— trec pe la maică-mea… să sărbătorim, îți dai seama.

— nu o să-i spui de noi, nu?

— nu m-am gândit la asta. nu știu cum ar fi mai bine.

— cred că după ce a trecut cu tine prin toată povestea cu cancerul… numai asta i-ar mai lipsi… mai ales acum, când e cea mai fericită mamă din lume… vrei să te duc cu mașina?

— nu, nu, stai liniștit. o să iau un taxi.

— hai mă, te duc eu cu mașina pân-aproape undeva.

— serios, mihai, lasă-mă… îmi prind bine drumurile cu taxiul.

am căutat cele mai tâmpite explicații. m-am urât pentru asta, nu suportam să-l mint.

am coborât și am luat de la doamna ghica un cobălcescu.

— până la cora, în pantelimon…

— domnișoara cu cancerul, nu?

— poftim?

— da! mata ești! vai! da' v-ați făcut bine?!

— aaa… `mi-amintesc… da, sunt bine acum…

— nu se poate! dac-ați știi de câte ori m-am gândit… pfffua… nu-mi vine să cred! dumnezeu e mare!

— mare adevăr!

— cu tratament, nu?

— păi?…

— de juma' de an nu mă mai uit la otv! nici nevastă-mea la telenovele! suntem sănătoși tun! dac-ați știi… da' se vede, mă simt mult mai bine!

— și-acasă ce faceți?

— ce să facem? jucăm și noi o tablă… ne uităm pe tvr…

de la cora am luat-o spre fosta comună pantelimon. mai nou primise statutul de oraș. urma să se integreze cât de curând în metropola bucurești. *voi apuca prostia asta?*

era evident că nu mergeam pentru prima oară acolo. aveam în permanență o senzație tâmpită de deja-vu. ce fel de experiment încercasem? aveau toate vreo legătură cu extratereștrii?

curiozitatea mă făcea să grăbesc pasul.

am ajuns în fața unei vile impresionante. adresa corespundea. mă așteptasem la o construcție dărăpănată sau la un ozn…

o casă de două etaje, vopsită în bej. foarte îngrijită. prin gard puteam vedea o grădină, cu tot felul de flori colorate, gazonul tuns, câțiva copaci tineri care nu aveau mai mult de doi-trei metri.

am sunat din nou la cabinet. asistenta îmi spusese să-i dau un telefon cum ajung.

— da… păi sunt în fața unei vile… aha… aștept, normal că aștept.

mi-am aprins o țigară. după cum mă așteptasem, asistenta a venit din altă casă. din cea de vizavi. o casă dărăpănată, făcută din chirpici și lemne, acoperită cu smoală și bucăți de tablă.

— soni, ce bine îmi pare că te văd! cum ești?

o priveam speriată.

— acolo este cabinetul?

— da, da. bogdan te așteaptă.

— și de ce e notată adresa de aici?

— nu vrem probleme… ne asigurăm cumva… cine știe peste ce clienți am da? poliția cred că ar deveni brusc foarte interesată de ce facem noi, dacă ar auzi vreun zvon. știi regula noastră? ți-o amintești? apropo, ai mai spus cuiva de ce ți-ai amintit?

— nu…

— asta e foarte bine! bravo, soni!

am intrat în casa aceea veche, despre care aveai impresia că putea să cadă oricând.

recunoscusem câteva încăperi. mai ales holul de așteptare, pe care îl și visasem.

— poți intra în birou, mi-a spus asistenta și mi-a arătat ușa. vrei o cafea sau ceva de băut?

— se poate fuma înăuntru, nu?

— sigur, bogdan e un fumător înrăit.

— un suc dac-aveți…

— tot cola, nu?

mi-am luat inima-n dinți. am bătut de două ori în ușă. am apăsat clanța, am intrat în birou. era exact așa cum îl visasem. mustăciosul mi-a zâmbit.

— ce faci, soni? cum îți e?

— cum ar trebui să-mi fie?

— păi… ieri presupun că ai aflat că ai scăpat de cancer, nu?

paralizasem.

— de cancerul pe care nu l-ai avut niciodată de fapt… ce îți amintești?

— nu știu… îmi amintesc de fața dumneavoastră, de asistentă…

— de sorina, mda…

— sorina, fie… am avut niște coșmaruri tâmpite și multe imagini din casa asta s-au amestecat cu visele mele. de obicei am și o durere îngrozitoare de cap când vine vorba de dumneavoastră.

— e normal… nu înțeleg totuși cum ai reușit să…

— să ce?

— nu știi că ai venit aici la sfârșitul lui ianuarie, nu?

— nu-mi amintesc nimic.

— sorina!! pregătește caseta ei!

— imediat, a venit repede cu paharul meu de cola.

am sorbit din băutură. mi-am aprins o țigară. mâna îmi tremura.

— nu știi cu ce mă ocup, nu?

— nu…

— d-aia nici nu știi ce ai căutat aici… foarte puțină lume află de mine, soni. de aceea am doar cinci-șase pacienți pe an.

— ce fel de pacienți?

— asta-i întrebarea! hai să mergem să vezi caseta și o să înțelegi mai multe.

m-a condus într-o cameră alăturată. era o canapea, pe care ne-am așezat, un video și un televizor vechi.

— e băgată, da?

— totul e aranjat, i-a răspuns sorina.

— dă-i drumul.

ecranul a devenit albastru. apoi titlul… sonia vlad, 26 de ani, 24 ianuarie 2007.

— ce puii mei?

— stai să te vezi! mi-a răspuns amuzat doctorul.

înregistrarea era făcută în biroul său. avea probabil o cameră ascunsă.

— ești sigură că vrei să faci asta?

— altă soluție nu văd… sincer…

— nu o să fie ușor.

— decât să-mi tai venele…

— dar poți ceda la fel de bine cu tot cu boala pe care o vom alege.

— îmi asum riscurile.

— rămâne cancerul la stomac?

— chiar mi-e indiferent. ăsta să rămână, whatever!

— cu asta am ceva experiență… și doctorul traian ne poate ajuta foarte mult…

doctorul s-a ridicat nervos de pe canapea.

— prima casetă, sorina! prima întâlnire!

— o caut acum. trebuie să fie undeva pe aici.

— în fine, până atunci să ne întoarcem în biroul meu să îți explic mai multe…

m-a condus până în cameră. a trântit ușa după el. și-a aprins o țigară.

— mă ocup de sinucigași, soni!

— nu înțeleg…

— e un experiment… tu ai venit aici pentru că ai auzit că te pot ajuta. cunoști probabil pe cineva care a mai fost tratat deja. sau ai primit cartea de vizită de la cineva căruia eu i-am dat-o, naiba știe, nu mi-ai spus nici când ai

venit prima dată. am verificat pe toate părțile, să nu fi de la poliție sau…

— și ce-am căutat eu aici? eu vroiam să mă sinucid?

— avusesei două tentative deja… viața ta era praf! nu suportai jobul de la bancă, ți-era frică să pleci de-acolo… te despărțisei de iubitul tău cu care stătusei trei ani… nimeni din jurul tău nu te înțelegea… ai avut un moment de cădere, se mai întâmplă. dar nu mai aveai puterea să o iei de la început, îți pierdusei orice dorință…

— și eu am venit aici?

— nimic mai simplu.

— și aici?…

— aici ți-am explicat cum îmbolnăvim fictiv pacienții…

— ce pula mea?

— de taxa de înscriere îți amintești?

— taxă?…

— cine vrea să folosească programul meu, plătește o taxă de 5000 de euro. și tu ai plătit-o.

— 5000 de euro?! ei, asta explică multe…

— dup-aia-ți alegi o boală. eu îți recomand câteva, dar tu alegi…

— ce căcat e asta? cum am acceptat eu așa ceva?

— o să vezi pe casetă!

— și cum de mi-am amintit abia acum? cum de am uitat?!

— ai luat o pastilă… pe care eu am inventat-o, când lucram la securitate.

— lucrai la securitate?!

— nici de mine nu-ți amintești nimic, nu? am discutat mult…

creierul meu era vraiște. prea multe informații deodată.

— inventez medicamente, soni! și ajut oameni! asta am făcut și cu tine!

— cu un cancer de stomac!? m-ai ajutat?!

— cu acordul tău! ai fi preferat să-ți pui ștreangul de gât? asta vor să facă toți oamenii care intră aici. sunt resemnați. eu le ofer o șansă! îi văd cum intră în biroul meu gata să renunțe la căcatul ăsta de viață, iar a doua zi totul se întoarce pe dos. a doua zi sau în fine, la câteva zile după, încep să lupte pentru viața lor…

— am plătit deci 5000 de euro pentru asta?!

— da!

— și n-am avut cancer niciodată?!

— nu! totul ar fi fost perfect, dacă nu ți-ai fi amintit de asta… acum scăpai de cancer și erai salvată! înțelegeai multe, cred că știi la ce mă refer…

— am hiv, dobitocule! am rămas cu hiv!

— ce?!

— uite-așa bine! m-am îndrăgostit de un tip cu hiv! și m-am băgat în relația asta pentru că am crezut că mai am o lună de trăit!

— minunat!

— minunat, futu-ți morții mă-tii?!

— soni!… fără cancerul tău fictiv crezi că te-ai mai fi îndrăgostit cum ai făcut-o acum? încât să fii în stare să te îmbolnăvești conștient de hiv? e iubire adevărată, pricepi? tot ce ai făcut tu de jumătate de an e adevărat! doamne, iubesc ce fac!

cu cât îmi povestea mai mult, cu atât capul mă durea mai tare.

începeam să-mi amintesc mai multe.

— acum trebuie să faci ceva pentru mine…

— ce naiba să mai fac?

— să iei pastila asta.

— și? o să uit toate astea? de ce să le uit?!

— nu pot să mă risc, soni, știind că vei ieși de-aici și le vei spune și altora de mine. vreau să o iei de bună voie, să pricepi că e necesar.

— și să trăiesc într-o minciună? iar?!

— ce e minciună și ce e adevăr, soni? e o minciună că ai avut cancer, dar ai trăit cu adevărat, ca și cum ai fi fost pe moarte! ți-am dat ce ai vrut!

— de ce faci asta? cum ai ajuns să te ocupi de…?

— ți-am mai spus odată povestea… cum l-am pierdut pe fi-miu… când lucram la securitate, în laboratorul ăla sofisticat. eram mult prea băgat în doctoriile mele. nevastă-mea la fel, ea era doctoriță la fundeni atunci. acum probabil faci legătura cu cancerul…

— și d-asta distrugi viețile altora?

— le distrug, soni? le salvez!

— dacă ar fi fost un film, aș fi zis că e un film bun! dar e vorba de viețile unor oameni cât se poate de reali!

— da! le dau oamenilor motivația de a trăi. chiar dacă e una falsă, e și una temporară!

— nu înțeleg cum doamne iartă-mă am acceptat toate astea…

— erai praf..

— și dacă nu iau pastila?

— într-o formă sau alta… o s-o iei.

— oricum vreau s-o iau! cum naiba aș mai trăi știind toate astea?

— nu te juca cu mine…

— vorbesc serios!

— totul e o problemă de alegere, soni…

— nici nu vreau să știu cum toate analizele arătau cancer și cum pe mine chiar mă durea stomacul…

— am metodele mele…

— și pastila? când își va face efectul?

(bonus track) sunt bolnavă de cancer, dacă te ajută cu ceva

http://soni.tritonic.ro/?p=36

pe 22 iulie, în timp ce încă scriam la roman (eram de fapt aproape de jumătatea lui, așa cum îl știți acum), S (numele ei chiar începe cu această literă, însă nu-l voi face public, la rugămintea ei), care exista în lista mea de messenger de aproape un an de zile, fără însă a schimba prea multe cuvinte, mi-a reamintit de importanța romanului la care scriam și, mai ales, de ce trebuia terminat.

S: buna
S: scuze daca te deranjez
S: vroiam sa-ti zic ceva
RA: np zi
S: sunt bolanava de cancer
S: daca te ajuta cu ceva
S: ma rog, la mine se cheama leucemie
S: dar e in aceasi oala
RA: tu vb. serios?
S: da
RA: jesus
S: e ok
RA: cum ai aflat?
S: na
S: aveam migrene ingrozitoate
S: ingrozitoare*
S: si ziceam ca e de la invatatul pt bac
S: si am fost la medic sa imi prescrie ceva
S: si a zis sa fac un set complet de analize sa nu am altceva
S: si na ca am
S: si stii ca am fost in buc
S: pai am venit la doctori
RA: aha
S: si trebuia sa incep niste tratamente
S: dar am fugit acasa
RA: si esti ok, gen daca urmezi tratamentul e ok?

S: nu stiu
S: teoretic pot sa mor si in mai putin de o luna
S: dar pot sa mor si calcata de masina maine
RA: corect…
S: si sunt prea orgolioasa
S: vreau sa mor frumoasa
S: nu fara par, si slabita, si vomitand
RA: mah tu faci misto? esti nebuna?
S:?
S: mi se pare foarte ciudat sa zic: „nu, nu fac misto, sunt pe moarte”
S: dar cam asa e
S: nu dramatiza
RA: semeni cu personajul meu acum
RA: nu dramatizez, stau „pe langa cancer” de jumatate de an
RA: numai ca na… cam socanta vestea…
S: e ok
S: doar te rog sa nu zici
S: stiu vreo 5 oameni
S: ma seaca reactia oamenilor
RA: np, nu-s asa gura sparta
S: si prefer sa nu stie toti
S: ca se trezeste cineva cu care in veci nu am avut treaba sa ma compatimeasca
S: si e fucked up
S: oameni sunt de treaba cu tine cand mori
S: oamenii*

(…)

S: vroiam sa zic ca e tare ca am o super senzatie de libertate
S: si probabil suna imatur, dar pot face absolut orice vreau
S: abia acum
S: ca nu exista consecinte
RA: ciudat, dar stiu
RA: uneori oamenii trebuie sa se imbolnaveasca ca sa isi dea seama de libertatea asta
S: da, doar ca doar asa o au
S: daca eram sanatoasa nu puteam face orice
RA: o sa treci de asta si o sa iti traiesti cu totul altfel viata

S: yeah right
RA: nu crezi?
S: nu cred ca vreau
S: nu fac tratament fix de asta
S: sa nu fortez ceva
S: sa fie natural
RA: dar de ce nu faci tratamentul?
RA: nu te inteleg
S: am zis de ce
S: ca as avea zilnic greturi, mi-ar cadea parul, dintii
S: as deveni o creatura care nu arata a ceva viu, dar care face asta sa se mentina in viata
S: mai bine mai traiesc un an si arat ok decat 10 si sunt o ruina
S: pentru ca oricum nu garanteaza nimeni ca scap complet
RA: si, ce naiba faci? astepti sa mori?
S: a nu
S: nu astept
S: nu stau si astept
S: fac chestii normale
S: stau mult cu cei la care tin, chestii din alea siropoase

(…)

RA: si de ce ai vrut sa-mi zici mie? (e cat se poate de amicala intrebarea, ma simt intr-un fel important fara voie si fara sa fi facut ceva)
S: pai
S: tu ai romanul
S: si-mi place
S: ma regasesc
S: pe undeva ma intelegi
S: mai mult decat altii
S: ca uite
S: ti-am zis si nu ai inceput cu „vai” etc
S: faze de alea cu mila si etc
RA: nu, n-am, toti murim, stii? uneori doar nu e corect
S: si na poate te inspiri
S: stiu ca murim
S: faza e ca foarte multa lume uita

S: au impresia ca traiesc vesnic, si au timp sa faca sute de cacaturi si sa le si repare
RA: tu cat ai citit din romanul meu?
S: putin
S: faza ai din taxi
S: aia*
RA: daca vrei, iti mai trimit
S: prefer sa-l citesc tot cand e gata
S: daca mai apuc
RA: inca… 2 luni
S: plus, sincer aveam mare nevoie sa vb cu tine
S: plang de 2 ore
S: si mi-am dat seama ca sigur tu intelegi prin ce trec

(…)

S: mama mea a murit de cancer
S: si nu am stat langa ea
S: ca ziceam mereu, ca isi revine
S: ca e ca o raceala
S: si de ce sa stau langa ea sa creada mai tare ca e bolnava cand oricum se face bine
S: dar despre mine, am convingerea ca mor
S: ieri i-am zis lui tata sa cautam sicriu
S: ma mir ca nu a lesinat
RA: e un om matur, care trebuie sa te inteleaga orice ai face
S: am partea asta a mea, foarte cinica si seaca si lucida
S: ca stiu ca mor, si e firesc si vreau doar sa se termine
S: si pe de alta parte mor de frica si ciuda ca la 19 ani mi se zice ca mor
S: si-mi vine sa urlu efectiv, sa fac ca toate animalele de teama
S: acum probabil iti suna aberant
RA: deloc
RA: pt mine e ca si cum ai iesit din paginele mele a4 in care scriu
RA: inteleg tot, chiar daca pare ciudat
S: ma bucur ca intelegi
S: desi poate acum ai vrea sa scrii si eu te retin
S: imi cer scuze

RA: nu
RA: chill
S: faza e ca eu in criza mea, speram sa te gasesc pe net si acum simt o relaxare profunda pe care de mult timp nu am simtit-o

(…)

RA: daca vrei, poti sa-mi scrii
RA: un mail cand vrei
RA: chiar si zilnic
S: uuuu mail
S: adresa e id+ yahoo and stuff?
RA: da
S: e bun
S: stau pe invis
S has signed out. (7/21/2008 1:28 AM)

(…)

RA: singura diferenta dintre mine si tine e ca eu am siguranta lunii viitoare
RA: dar e o iluzie
S: nici tu nu o ai
S: nu avem siguranta zilei de maine
RA: ba o am, dar e o iluzie
S: na
RA: tu esti deja implicata in procesul asta… dinainte de…
S: doar ca tie nu ti-a zis nimeni „nu cred ca mai prinzi craciunul"
S: poate doar vreun dușman manelist
RA: sau vreun… stelist

(…)

S: ce ma doare capul
S: mor
S: „mor"
S: si asta imi suna stupid
RA: la asta ma uitam si eu
S: na, mor altfel
S: pricepi tu
RA: pricep, pricep
RA: culca-te

S: nu am putere
S: dorm putin
S: ca am impresia ca pierd chestii
RA: esti sub presiune?
RA: ca timp…
S: da
S: pana acum daca zicea cineva: „bai a fost concert si tu ai dormit” ziceam ca am timp sa il vad la anu sau ceva
S: acum nu mai am
S: fie ca e ceva care in mod normal nu ma atragea
S: brusc capata interes

SONI
andrei ruse

mă cheamă sonia, am 26 de ani, cancer la stomac și încă șase luni de trăit. pe orgoliul meu îl cheamă patrocle. nu am puteri speciale, am verificat.

te-ai gândit de o mie de ori la primul lucru pe care l-ai face dacă ai ști că o să mori curând, nu? dar ești liniștit, n-o să ți se întâmple tocmai ție. ai un destin măreț. aștepți o minune, știi că o să vină pentru că așa se termină toate filmele americane.

boala mi-a deschis ochii. nu contează când mori până la urmă, așa că le-am încercat pe toate. ai să vezi. sex, droguri, tratamente… am întâlnit o grămadă de lume. ba chiar am reușit să mă îndrăgostesc. de un bărbat diagnosticat cu hiv. o relație total diferită de ce ai crede tu.

SONI

andrei ruse

www.SONI.tritonic.ro

mă cheamă sonia, am 26 de ani, cancer la stomac şi încă şase luni de trăit. pe orgoliul meu îl cheamă patrocle. nu am puteri speciale, am verificat.

te-ai gândit de o mie de ori la primul lucru pe care l-ai face dacă ai şti că o să mori curând, nu? dar eşti liniştit, n-o să ţi se întâmple tocmai ţie. ai un destin măreţ. aştepţi o minune, ştii că o să vină pentru că aşa se termină toate filmele americane.

boala mi-a deschis ochii. nu contează când mori până la urmă, aşa că le-am încercat pe toate. ai să vezi. sex, droguri, tratamente… am întâlnit o grămadă de lume. ba chiar am reuşit să mă îndrăgostesc. de un bărbat diagnosticat cu hiv. o relaţie total diferită de ce ai crede tu.





www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Recomandat de:



LIT
TRITONIC

[1] *oricum, am scris cartea pentru că o să murim cu toții la un moment dat* – extras din emisiunea *the steve allen plymouth show* (sezonul 5, episodul 7, 16 noiembrie 1959) în care *jack kerouac* explica motivele care l-au determinat să scrie romanul *on the road (1951),* devenit ulterior cea mai de succes și cartea de referință a *generației beat*

[2] *m-am uitat l-a dumnezeu, era în spatele biroului, luându-și notițe. dumnezeu înțelesese totul greșit. nu suntem speciali. nu suntem nici niște căcați sau niște gunoaie. doar suntem. doar suntem, și ce se întâmplă doar se întâmplă. dumnezeu mi-a spus: „nu, asta nu e corect. în fine, nu-l poți învăța nimic pe dumnezeu” – chuck palahniuk,* extras din romanul *fight club* (1996)

[3] numai în cazuri extreme

[4] — sunt obosit.

— vai, ce căcat!... un vânzător inteligent.

[5] nu vreau să știu despre asta / toată lumea are o poveste de spus – *white stripes,* extras din piesa *seven nation army,* albumul *elephant (2003)*

[6] jeux d'enfants (titlul în limba engleză: *love me if you dare),* film apărut în 2003, în regia lui *yann samuell.*

[7] doar pentru amuzament

[8] neconvingător, penibil

[9] referire la romanul *zânele punkiste din new york* de *martin miliar*, apărut la *editura tritonic* în februarie 2008

[10] libertatea, imediat după colț pentru tine / dar cu adevărul atât de departe la ce îți va folosi? – *bob dylan,* extras din piesa *jokerman,* albumul *infidels (1983)*

[11] the world is mine (lumea este a mea), de *david guetta,* hit în 2007

[12] 1) titlul romanului de succes al lui irvine welsh, apărut în 1993 (ecranizat sub același titlu în 1996); 2) în cultura scoțiană, se referă la dependența de heroină

[13] alege viața. alege o slujbă. alege o carieră. alege o familie. alege un futut de televizor al naibii de mare. alege mașini de spălat, automobile, un compact disc player și deschizătoare de conserve electrice. alege sănătatea, colesterol redus și asigurări dentare. alege dobânzi fixe și plăți amortizate. alege-ți o casă. alege-ți prietenii. (...) alege statul pe canapea, uitându-te la emisiuni care îți doboară mintea și sufletul, îndopându-te cu porcării. alege să putrezești până la sfârșit, urinând într-o casă mizerabilă, nimic mai mult decât o jenă în plus față de progeniturile egoiste și perverse pe care le-ai făcut ca să nu fii singur. alege viitorul. alege-ți o viață – extras din filmul *trainspotting* (1996), monolog recitat de *ewan mcgregor*

[14] începutul unei prietenii frumoase – replică din ultima scenă a filmului *casablanca* (1942)

[15] nichita stănescu, strofă din elegia a doua, getica, volumul 11 elegii (cina cea de taină), 1966

Table of Contents

Table of Contents